Departamentul de servicii poștale al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07 sau scrieți-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L.; Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Titlu original (eng.): Once a lower

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
GOODWIN, GRACE
Fiul tatălui vitreg / Grace Goodwin
Traducător: Irina Popescu-Tismana
București: Alcris, 2006.
ISBN 10 973-646-441-5
13 978-973-646-441-6
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

GRACE GOODWIN

Fiul tatălui vitreg

ALCRIS

De aceeași autoare, în colecția „EL și EA", au mai apărut:

Aproape perfect **nr. 329**

Penelope Bloom Harris îi întâlnește pe Frank și pe fiica acestuia, Abby, în Great Salt Marsh, acolo unde se ascunsese, ultimul loc în care cineva ar fi putut-o căuta, însă nu vrea să se atașeze de fetiță, cu atât mai puțin de tatăl ei, un bărbat suspicios și impulsiv. Singurul ei scop este acela de a scăpa de unchiul Henry până împlinea douăzeci și unu de ani, când își putea exercita controlul asupra banilor însușiți de acesta. Aflând că Frank este avocat și că o poate ajuta, nu apreciază soluția propusă de el pentru salvarea situației.

Când dragostea înflorește din nou **nr. 352**

După moartea tragică a soțului ei, într-un accident de mașină, Serenei îi rămâne doar bucuria de a-și crește singură fiul, continuându-și munca alături de Walter, importator de vinuri. Dar, la moartea soțului ei, în viața Serenei apare Roberto, fratele soțului ei și Lucia, sora acestora, o fată bătrână care-i va face multe probleme. Atât Roberto cât și Lucia vor să-l ia pe Nicky la Casa Ercoli, în Italia. Serena nu are încredere în ei, dar Roberto va face totul pentru a-i cuceri inima.

Bărbatul primei iubiri **nr. 353**

De aproape trei ani, ei au distrus o dragoste care-i copleșise pe amândoi. Tânără și neexperimentată l-a iubit pe Jake din minutul în care privirile lor s-au încrucișat și i s-a dăruit fără rezerve. Însă, Jake îi trădează încrederea și ea nu-l poate ierta niciodată.

Va putea oare Deborah să-l scoată din inima sa pe bărbatul pe care aproape îl detesta?

Capitolul 1

Ridicând telefonul care suna în acea dimineață de vineri, Keely avu o presimțire, când auzi vocea mamei ei, zicându-i că avea să-i dea vești bune. Catherine Macfarlane suna rar la birou, deși șeful lui Keely n-ar fi ridicat nici o obiecție.

– Pari veselă, zâmbi ea în telefon când, după un salut voios, maică-sa îi spuse că venea în oraș și-i ceru să se întâlnească pentru a prânzi împreună.

– Așteaptă să auzi ce-ți voi spune!

– Domnul Varley și-a cumpărat o mașină de spălat vasele?

– Nu ai să ghicești – oricum el are una și vestea este mult mai bună decât atât.

Cu Catherine Macfarlane refuzând să-i spună, totuși ceva din exaltarea ei o cuprinse și pe fiică și după ce aranjară în ce restaurant să se întâlnească, Keely se ridică și trecu în biroul alăturat.

– S-ar putea să-mi prelungesc pauza de prânz? îl întrebă ea pe bărbatul cu păr blond-cenușiu, care-și înălță privirea când intră.

Gerald Cullen zâmbi călduros când o văzu.

– Doar dacă nu intenționezi să te întâlnești cu cineva care să te facă să te răzgândești în legătură cu întâlnirea noastră de mâine, replică el.

– Cum crezi, după tot efortul făcut cu acele bilete de teatru? întrebă ea, aproape dorindu-și să nu fi acceptat să meargă cu el la piesa la care era greu de obținut bilete.

Gerald își închipuia că este ușor îndrăgostit de ea și Keely spera să fie doar în imaginația lui.

Tocmai când să iasă, ochii ei verzi prinseră dispoziția zâmbetului lui. O irita faptul că el voia să știe mai mult – o irita că, cerându-i permisiunea să se întoarcă mai târziu, se simțea obligată să adauge mai mult.

– De fapt, se trezi ea spunând, cu senzația că este șantajată, mănânc împreună cu mama mea.

Într-o clipă, zâmbetul apăru la loc.

– Vine din Surrey?

– Ți-ai amintit! își arătă ea surpriza.

– Niciodată nu uit ceva din ce-mi spui, Keely, zâmbi el, sugerându-i din nou cât de prins era de ea, ceea ce n-o făcu să se simtă prea bine.

Gerald, își amintea ea, întrebase totul despre ea, despre părinții ei, în acea primă seară când o scosese în oraș, în urmă cu șase săptămâni. Mâine urma să fie a doua întâlnire, de care s-ar fi lipsit, dar își epuizase stocul de scuze.

– Mi-ai spus că recent și-a schimbat serviciul și lucrează acum ca bucătăreasă la familia Varley, îi spuse el. Ca și cum aș putea uita un lucru ca ăsta.

– Fiindcă Varley lucrează uneori cu noi? întrebă ea.

Varley Industries făcuseră afaceri cu G. Cullen și Asociații cu mult înainte de a intra ea în scenă, în urmă cu zece luni.

Gerald zâmbi, dând de înțeles că munca mamei ei la Varley nu avea de-a face cu acest lucru.

Keely se întoarse la biroul ei și se apucă de treaba pe care o întrerupsese. Dactilografiatul ei deveni automat când căzu într-o reverie care începu cu gândul că-l plăcea pe Gerald, dar la cei patruzeci și doi de ani și divorțat cum era, l-ar fi dorit să acționeze mai adult.

Apoi, gândurile ei se îndreptară spre Catherine și cât de fericită era că-și găsise acel serviciu. După spusele ei, bogatul bătrân Lucas Varley – deși la șaizeci și șapte de ani nu era chiar bătrân – era un gentleman. Ceea ce nu se putea spune de primul tip care o angajase. Deși Catherine nu-i vorbise despre lungile ore de muncă pentru familia cea nesuferită decât după instalarea fericită la Inchbrook, casa lui Varley.

Nu că Keely ar fi vrut ca mama ei să muncească.

– Ne putem descurca din salariul meu, îi spusese ea când taică-său fiind mort, venise falimentul. Dar Catherine scuturase din cap și-i spusese că se hotărâse deja – și nimic n-o mai putea face să-și schimbe hotărârea.

Ce diferit fusese totul, cu nu prea mulți ani în urmă, se gândi Keely. Tatăl ei, nu întotdeauna cel mai calm om, posedase o mică firmă de unelte în Midlands și, după ce se pregătise pentru secretariat, Keely venise să lucreze pentru el. În scurt timp văzuse cât de prost mergeau lucrurile, dar nici ea nici Cedric Macfarlane nu fuseseră pregătiți pentru falimentul care venise. Tatăl ei nu trecuse niciodată peste șoc și cu mândria făcută țăndări, se îmbolnăvise, ca în cele din urmă să moară de ceea ce se crezuse inițial a fi o „gripă“.

Dar cu Catherine supărată de moartea soțului său și Keely supărată de moartea tatălui ei, nici una dintre ele nu se gândise că situația lor financiară disperată nu se va rezolva.

Pe atunci, Keely lucra ca secretară la un avocat local și era în stare să-i spună maică-sii că stabilirea moștenirii după o persoană decedată durează ani de zile.

Așa că în următoarele douăsprezece luni locuiseră în casa mare în care Keely crescuse – faptul că era ipotecată nu constituia nici o problemă, atâta timp cât mama ei provenea din oameni cu stare, Butterworth, care erau gata s-o ajute.

Dar când, puțin peste un an de când Cedric Macfarlane le părăsise, aflaseră adevărata lor poziție financiară, hotărâseră împreună să scoată casa la vânzare pentru a acoperi datoriile. Cei din neamul Butterworth nu ceruseră banii care-i împrumutaseră, dar cele două Macfarlane socotiseră că nu exista altă cale.

În zilele următoare, maică-sa declarase că o să-și ia un serviciu, deși avea cincizeci și opt de ani și niciodată nu lucrase în afara casei.

– Dar nu știi să faci nimic, îi spusese fiica ei.

– Uită-te la anunț! răspunse Catherine, întinzându-i un ziar.

– „Se dorește o bucătăreasă!“ citise Keely. Nu poți face asta. Nu te pot lăsa! exclamase ea oripilată. Vom lua un mic apartament undeva și eu...

– Vei lua un apartament, doar pentru tine, spusese Catherine cu fermitate. Ai douăzeci și doi de ani acum. Este timpul să-ți vezi de viața ta. Alte fete de vârsta ta...

– Pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine?

Așa că atunci când Catherine se mută la Londra pentru prima ei slujbă, se mută și Keely. Își părăsi serviciul și luă apartamentul pe care maică-sa spusese că ar trebui – acel apartament din Londra.

Gândurile ei luară o altă turnură și anume, se gândi la legătura dintre ea și mama ei. Își aminti că fetele de la școală și-ar fi dorit să împărtășească mamelor lor orice lucru, așa cu făcea ea cu a ei.

Această strânsă legătură provenea și din faptul că maică-sa se chinuise mult ca s-o aibă. Acest lucru se discutase mult între ele. Femeile din familia Butterworth pierduseră multe sarcini și cele care făcuseră un copil, după luni lungi de greață permanentă, indigestie și tensiunea sângelui crescută, se considerau norocoase.

Și mama lui Keely pățise la fel și după mai multe avorturi fusese sfătuită să renunțe la ideea de a avea un copil. Avusese treizeci și cinci de ani când se trezise din nou însărcinată. Deși îi fusese rău de la început, dorise atât de mult un copil, încât fusese în stare să treacă peste orice pentru a realiza acest lucru. Ascultase indicațiile doctorului cuvânt cu cuvânt și rezultatul fusese Keely.

– Dacă a fi însărcinată este atât de îngrozitor, spusese Keely când avea șaisprezece ani, gândindu-se la lungile luni de suferință, atunci nu cred că voi face copii.

– Oh, tu probabil moștenești familia lui taică-tău, zâmbise Catherine. Femeile din neamul lor nu au avut niciodată vreo problemă în a aduce pe lume copii.

Apoi, maică-sa gândise că era timpul să aibă și altă discuție. Deși Catherine era destul de modernă și nu credea că trebuie să aștepți ziua nunții pentru a te duce în pat cu un bărbat, o sfătui pe Keely să nu facă acest lucru până nu era cu adevărat îndrăgostită de bărbatul respectiv.

– Poți avea promisiunea mea, mamă, replicase Keely.

Fusese o promisiune ușor de ținut, reflecta Keely în timp ce punea hârtie în mașina de scris. Își aminti cum, venind acasă la trei dimineața, de la o petrecere, o găsise pe mama ei așteptând-o. După morala de rigoare că nu spusese că vine atât de târziu, deși avea nouăsprezece ani, îi replicase Catherinei:

– Mă ierți dacă îți spun că nu mi-am încălcat promisiunea pe care ți-am făcut-o când aveam șaisprezece ani?

– Ce promisiune? întrebase mama ei, nevăzând nici un motiv ca fata ei să zâmbească.

– Sunt încă virgo intacto, mamă, zâmbise ea șmecherește.

– Nici nu mi-am închipuit altceva, spusese Catherine severă, conducând-o pe scări și spunându-i să nu facă zgomot pentru a nu-și trezi tatăl.

Dar după ușurarea care o citise pe chipul ei, Keely își dăduse seama că fusese îngrijorată.

– La ce te gândești de zâmbești?

Keely își părăsi brusc gândurile ca să vadă cum Gerald stătea în prag și trebuie s-o fi observat de câteva minute.

Ar fi vrut să-i spună „Gândurile îmi aparțin", dar în loc de asta zâmbi. Nu era vina lui că uneori o irita.

– La masa cu trei feluri pe care o voi lua cu mama mea în loc de sandvișul obișnuit, spuse ea. Ceea ce îmi amintește că dacă nu plec acum, o să întârzii.

– Te-aș duce să mănânci în orice zi a săptămânii, se oferi el, când ea își luă poșeta.

– M-aș face cât o magazie, remarcă ea, ceea ce atrase din partea lui o nedorită inspecție a siluetei sale zvelte în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Niciodată! îl auzi ea spunând când închise ușa după ea.

Întrebându-se, nu pentru prima oară ce să facă cu Gerald, uită repede când ajunse la restaurantul cochet ales de maică-sa.

Când o sărută și se dădu înapoi s-o privească, se gândi că putea trece drept o femeie de patruzeci de ani cu părul ei blond și frumoșii ochi ce o făceau să pară ca oricare femeie tânără.

– Ce te aduce? nu se putu ea abține să nu întrebe.

– Văd că ești la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna, replică mama ei.

Deși murea să-i spună, făcu o pauză înainte de a-i dezvălui fiicei sale de ce arăta atât de radioasă.

– Nu sunt sigură că este locul potrivit să-ți spun, dar nu voiam să-ți spun la telefon și nu aveam răbdare să aștept până ajungi acasă la tine.

– Trebuie să fie o veste foarte bună! exclamă Keely.

– Seara trecută, Lucas – domnul Varley, spuse Catherine care se îmbujorase, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

– Lu... domnul Var...

Keely habar nu avusese de ce venise maică-sa special la Londra să-i spună, dar nici prin cap nu i-ar fi trecut că asta era! Total uluită, privea surprinsă și iar privea. Și doar când trecu puțin peste șoc și remarcă faptul că maică-sa o privea îngrijorată, reuși să-și găsească vocea și să întrebe:

– Care... care a fost răpsunsul tău?

– Am spus – da, spuse Catherine, apoi adăugă, văzând încă șocul cu care se lupta Keely, te deranjează?

– Să mă deranjeze? replică ea. Sunt încântată pentru tine.

Era adevărat. Deși era prima oară când auzea că între mama ei și Lucas Varley era ceva, Keely era bucuroasă.

Dacă n-ar fi venit chelnerul să le servească, Keely ar fi sărit de la locul ei să-și îmbrățișeze mama.

Dar impulsul trecu odată cu dispariția chelnerului așa că, zâmbind amândouă fericite, Catherine îi spuse că întrucât Keely nu vizitase niciodată Inchbrook, trebuia să vină să-l cunoască pe Lucas.

– Spune doar când, replică Keely, abia așteptând să-l cunoască pe omul care adusese strălucire în ochii mamei sale.

– Lucas a sugerat că în acest weekend. Ar vrea să facă o cină sărbătorească mâine seară. Tarrant vine acasă pentru weekend, așa cum face de obicei, așa că Lucas s-a gândit că ți-ar plăcea să vii și va fi o întrunire plăcută de familie.

– Voi fi acolo la prima oră a dimineții, spuse ea. De abia aștept să-l cunosc pe domnul Varley.

Deja se gândea cu ce să se îmbrace pentru această masă festivă, când, alegând în minte o rochie, era tocmai cea cu care urma să se îmbrace mâine seară pentru întâlnirea cu Gerald.

– Oh!... exclamă ea, care uitase complet de el.

– Vreo problemă?

– Nu, nu chiar, răspunse Keely, zâmbetul dispărându-i în timp ce se întreba dacă Gerald va mai vorbi cu ea vreodată – deși poate va înțelege? Gerald, spunea ea, neavând nevoie să-i spună cine era Gerald, fiindcă îi spusese totul despre el, a reușit să facă rost de bilete la o piesă foarte căutată, mâine seară. Într-un moment de slăbiciune, am acceptat. Dar sunt convinsă că va înțelege când am să-i spun.

– Nu, nu contramanda! interveni brusc Catherine. Ar fi o rușine să-l dezamăgești, mai ales dacă biletele au fost atât de greu de procurat. În afară de asta... se întrerupse și o cută de îngrijorare îi apăru pe față.

– În afară de ce?

– Nimic, se împotrivi Catherine.

Dar Keely nu se lăsă.

– Spune-mi ca să putem râde despre asta.

– Sunt doar prostuță, replică încet Catherine, dar trebui să-i mărturisească fiindcă fiică-sa nu i-ar fi dat pace. Ei bine, ca să-ți spun drept, Keely, nu sunt sigură că n-ar fi mai bine ca fiul lui să se obișnuiască întâi cu ideea – Lucas a spus că așteaptă până mâine să-i dea vestea lui Tarrant.

Keely o privi uimită.

– Spui că Tarrant s-ar putea să nu ia ca pe o veste bună ceea ce are de gând să-i spună taică-său? Crezi că fiul lui ar putea obiecta?

– Nu, nu chiar, spuse repede Catherine. Dar...

Gândindu-se în drum spre birou la cele spuse de maică-sa, conchise că trebuia să existe o îndoială în mintea acesteia că Tarrant Varley putea obiecta și să se opună foarte tare acestei căsătorii.

Nu-l cunoscuse niciodată pe Varley și nu urma să-l cunoască în acest weekend. Simțămintele pe care le avea pentru mama ei o făcură să vadă câte probleme va avea Catherine în acest weekend fără a mai fi nevoie și de prezența ei, în situația în care Tarrant ar avea obiecții împotriva căsătoriei.

Dar, încuviință la plecare, de dragul mamei ei, să-l întâlnească pe Lucas în weekendul următor; Keely se neliniști constant în cursul acelui weekend, în legătură cu vizita lui Tarrant Varley acasă.

Spectacolul la care o duse Gerald era la fel de bun precum reputația sa și în alte circumstanțe s-ar fi distrat mult. Dar nu în puține momente, în timpul piesei, se întrebă dacă i se spusese lui Tarrant Varley și fusese la fel de încântat ca ea?

Duminica se dovedi a fi una dintre acele zile care nu se mai sfârșeau. Dorind cu disperare să telefoneze la Inchbrook ca să audă din gura maică-sii cum stăteau lucrurile, trebui să-și înfrâneze acest impuls.

Din câte își amintea din conversația avută cu mama ei, Tarrant Varley, avea un mic apartament în Londra, dar încă privea Inchbrook ca pe căminul lui și venea aici în majoritatea weekendurilor, plecând abia după cina de duminică seara.

Mai bine să sune după ce el pleca. Dacă lucrurile merseseră rău, atunci maică-sa putea vorbi liber după plecarea lui.

La ora nouă și jumătate, indiferent dacă fiul lui Lucas Varley plecase sau nu, Keely nu mai putu aștepta.

– Eu sunt, spuse ea voioasă când Catherine răspunse la telefon.

– Bună, Keely, răspunse aceasta cu o veselie forțată, care n-o păcăli deloc pe Keely. Drăguț din partea ta să suni.

– Cum merg lucrurile? întrebă tânăra. Cum a decurs cina de sâmbătă?

– Bine-bine, spuse Catherine, dar pentru fiica ei era evident că nu fusese chiar așa. Cum a fost la teatru?

– Grozav! se entuziasmă ea, dar întrebarea maică-sii îi spunea lui Keely mai mult decât bănuia aceasta.

Punând jos receptorul, Keely căzu pe gânduri. Nu se mai făcuse nici o aluzie la vizita la Inchbrook în weekendul următor. Dar în orice caz, nu mai putea aștepta așa de mult pentru a descoperi ce se petrecuse. Și deoarece era clar că maică-sa n-o să-i spună nimic la telefon, nu exista decât o soluție.

Următorul număr de telefon pe care-l formă era cel al lui Gerald, căruia îi ceru permisiunea să lipsească a doua zi de la birou, având niște acte de semnat legate de moartea lui taică-său, acte ce se aflau la Inchbrook, la mama sa.

Tânăra înaltă, zveltă, elegantă, care coborî din tren a doua zi dimineață și ceru șoferului de taxi s-o ducă la Inchbrook, avea o scânteiere războinică în ochi.

Dacă arăta calmă și controlată în timp ce taxiul o ducea spre destinație era doar din cauza faptului că-și impusese ca mai întâi să asculte și apoi să se înflăcăreze. Pentru că în orele în care se gândise cum primise Tarrant vestea, devenise din ce în ce mai convinsă că îndoielile pe care mama ei le avusese în legătură cu obiecția ridicată de acesta se dovediseră corecte. Și nimeni n-o nesocotea pe mama ei – nimeni, atâta timp cât exista ea!

Ce distanță era de la gară la Inchbrook, Keely nu știa. Dar drumul părea să nu se mai sfârșească. Poate din cauză că era atât de nerăbdătoare să ajungă acolo. Dar taxiul părăsise de mult zona cu case și era în câmpia verde când șoferul luă o curbă care ducea spre o șosea sinuoasă, la capătul căreia se afla o casă impunătoare. Keely ajunsese la Inchbrook.

Fără intenția de a înconjura clădirea și a se duce pe ușa din spate, plăti șoferul și urcă spre ușa principală din stejar, să sune și să vadă cine va răspunde.

Imediat ce-l văzu, știu că bărbatul înalt și suplu, cu păr alb, era Lucas Varley. Și faptul că acesta nu văzuse nici un impediment în a răspunde, deși maică-sa se ocupa de casă, o făcu să-i fie simpatic.

– Bună ziua, spuse ea și nu putu răspunde zâmbetului bărbatului, care aștepta să-i spună ce dorește. Sunt Keely Macfarlane.

Zâmbetul strălucior care o întâmpină era tot ce-și dorea. Asta îi spunea că indiferent ce obiecție ridicase fiul lui, mama ei era încă o persoană favorită și fiica ei mai mult decât binevenită.

– Intră, intră, se înclină el și întinse mâna să i-o strângă. Sunt Lucas Varley. Catherine nu mi-a spus că vii. Dar ea este plină de surprize plăcute.

Ce drăguț bărbat, nu se putu ea împiedica să nu gândească, ceva din supărare dispărându-i când trecu pragul.

– Mama ta este în bucătărie, îi spuse Lucas Varley când o conduse printr-un hol larg spre locul unde se afla bucătăria. Insistă încă să pregătească singură totul, deși i-am spus că vom găsi pe altcineva să facă acest lucru.

– Gătește bine, spuse Keely.

– Nu are pereche, încuviință el, deschizând o ușă de la capătul culoarului și exclamând către femeia care curăța niște mere la chiuvetă: Nu știai că sunt magician, Catherine, nu-i așa?

– Keely! se minună Catherine, întorcându-se.

Keely văzu zâmbetul de pe fața maică-sii adresat atât ei cât și lui Lucas. Dar cu tristețe văzu și că fericirea interioară pe care o reflecta vinerea trecută, dispăruse.

– Nu am putut aștepta până în weekend să-l cunosc pe domnul Varley, explică tânăra, uitându-se de la unul la celălalt. Vă deranjează?

– Nu, dacă schimbi acel domn Varley spunându-mi Lucas, spuse tatăl vitreg în perspectivă, cu farmecul cu care se vedea că o cucerise pe maică-sa.

Apoi îi spuse Catherinei să lase la o parte ceea ce făcea, fiindcă el s-ar mulțumi și cu pâine și apă la prânz, dar bucătăria nu era un loc unde s-o primească pe Keely.

Îndrumându-le spre salon, Lucas opri o femeie care dădea cu aspiratorul pe scări și-i ceru să facă niște cafea.

– Sigur, domnule Varley, replică ea, și cu un zâmbet binevoitor adresat Catherinei, intră în bucătăria pe care ei tocmai o părăsiseră.

Conversația în salon era generală până când sosi cafeaua. Apoi, privindu-și drăgăstos fiica, Catherine o întrebă cum reușise să-și ia o zi liberă.

– Am o grămadă de zile libere de luat, răspunse Keely, întorcându-se spre Lucas să-i explice cum a început să lucreze pentru Gerald Cullen luna mai și cum vechea secretară plecase lăsând lucrurile încurcate, și trebuie să lucreze mult suplimentar, neavând timp să-și ia concediul cuvenit.

– Dar anul acesta îți vei lua tot concediul, sugeră el. Insist să vii și să petreci ceva timp la Inchbrook, cu Catherine și cu mine, așa că voi ajunge să te cunosc mai bine.

Keely zâmbi acceptând, dar văzu că maică-sa nu era entuziasmată de sugestie și nu părea fericită, așa cum fusese vinerea trecută. După ce mai discutară unele banalități, Lucas spuse:

– Cred că vreți să vă las singure, să mai discutați, așa că mă duc la atelierul meu să văd ce mai este de făcut. Ne vedem la prânz, zâmbi el. Iar tu, Catherine, nu uita să-i spui lui Keely despre aranjamentul nostru.

Keely așteptă până se închise ușa.

– Aranjament? întrebă ea curioasă.

– Lucas nu vede nici un motiv să așteptăm – vrea să ne căsătorim până într-o lună.

Impresia lui Keely despre Lucas era că acesta este un bărbat care rar nu obține ceea ce vrea. Farmecul lui personal și bărbia hotărâtă dovedeau din plin acest lucru.

– Dar tu vrei să mai aștepți? întrebă ea, văzând ezitarea - maică-sii de a-i întâlni ochii.

– De ce ai venit, Keely? se întrebă ea, fără a răspunde la întrebare.

– Vrei să spui că nu sunt binevenită?

– Oh, draga mea, nici gând, dar...

Ea și Catherine nu umblaseră niciodată cu ascunzișuri una față de alta, așa că Keely o întrebă direct:

– Ce s-a întâmplat când Lucas i-a spus fiului său?

– Nu mă întreba, răspunse Catherine clătinând din cap cu tristețe.

– Dar te întreb, insistă ea. Atâta timp cât între domnul Varley – Lucas și tine lucrurile sunt la fel ca vinerea trecută, ce s-a întâmplat de vrei să mai amâni căsătoria? Are legătură cu reacția lui Tarrant Varley. O știu prea bine, la naiba!

Catherine își ridică ochii triști spre fața lui Keely și citi acolo că fiica ei nu se va lăsa până nu va afla, chiar dacă era nevoie să stea acolo o săptămână întreagă.

Treptat, scoase totul de la maică-sa și știu că nu va putea sta la aceeași masă cu Lucas Varley fără a-și exprima părerea despre diabolicul lui fiu.

Inventă o scuză legată de niște acte pe care trebuia să le pună la dispoziția șefului ei, care avea o întâlnire importantă, și nu rămase la masă.

Când Lucas o conduse la gară cu mașina, reuși să-și ascundă supărarea și chiar își luă politicos la revedere, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când se așeză însă în trenul care o ducea la Londra, reflectând la cele spuse de Catherine, fierbea de furie.

În aparență, Tarrant Varley se comportase destul de bine la cină, după care el ieșise, tatăl lui crezându-l plin de tact.

– Dar nu o făcuse din diplomație? întrebă ea.

– Nu, sunt sigură că ne lăsase singuri din cauză că era prea furios din cauza veștii, ca să-și mai ascundă supărarea dacă trebuia să mai stea în aceeași încăpere cu mine.

– Spui că, zisese ea înăbușindu-și furia, fără ca Tarrant Varley să spună un cuvânt, ți-a lăsat impresia că nu a primit prea bine faptul de a i se fi prezentat o viitoare mamă vitregă, de parcă ar fi fost un copil?

– Tarrant Varley, în afară de faptul că are treizeci și șase de ani și conduce singur Varley Industries, de când taică-său s-a pensionat în urmă cu doi ani, este un adult deplin, explicase Catherine, pentru a-i arăta că nu există nimic copilăresc în el. Și mama lui a murit acum douăzeci de ani, adăugase ea obosită. Nu, nu l-a înfuriat că aș lua locul mamei lui, sunt sigură de asta. Nici n-aș fi vrut să-i iau locul niciodată, spusese ea cu mândrie.

– Atunci, ce? De ce nu vrea ca tatăl lui să se căsătorească cu tine? Ce motiv?

– Pentru că... se întrerupse maică-sa de parcă era pe cale să se prăbușească și în clipa următoare Keely fu lângă ea. Pentru că sunt... bucătăreasa lui taică-său, cred.

– Așa crezi! P... pentru că... Dumnezeule! îngăimase Keely, nevenindu-i să creadă. Ai făcut o greșeală. Oamenii nu mai sunt atât de snobi...

Catherine o întrerupsese scuturând din cap.

– Nu, nu m-am înșelat. Mi-aș fi dorit să mă fi înșelat.

Lui Keely nu-i venise să-și creadă urechilor când auzise continuarea:

– A venit în bucătărie când pregăteam micul dejun a doua zi dimineața și... și a încercat... să mă cumpere.

Mută de uluire Keely se uitase la mândra ei mamă, zdrobită de cele pe care trebuise să i le dezvăluiască.

– A făcut ce?

Nu-i venise să creadă că auzise corect.

– A... scos un cec, gata completat, cu o sumă foarte substanțială, trebuie să recunosc, confirmase Catherine înăbușindu-și plânsul. Mi-a... a sugerat că acest cec mi-ar putea face plecarea – mai puțin dureroasă.

– Plecarea?

Lui Keely tot nu-i venise să creadă. Fusese asaltată de astfel de sentimente de mânie încât îi venise să se ducă să-l caute pe Lucas, oriunde ar fi fost atelierul lui și să-i spună tot ce auzise de la maică-sa. Dar trebuise să se abțină, fiindcă din felul în care o întâmpinase acesta, fusese evident că habar n-avea de discuția Catherinei cu fiul său.

Keely mai pusese doar o singură întrebare:

– Spune-mi, draga mea, îl iubești pe Lucas?

– Da, răspunsese Catherine fără ezitare. Știu că nu-l cunosc de multă vreme, dar văzându-l zi de zi în aceste ultime trei luni...

– Atunci o să te măriți cu el într-o lună așa cum ți-a cerut el, spusese Keely cu fermitate. Și acest – Tarrrant – se poate duce la dracu'!

*
* *

Coborând din trenul care o adusese la Londra, Keely mergea prin gară fără a da importanță zgomotului și îmbulzelii din jurul ei.

În viața ei nu fusese mai furioasă de ceva decât de cele spuse de mama ei. Ce individ mârșav și snob care îndrăznise să încerce s-o cumpere într-un mod jignitor pe minunata ei mamă!

Orice londonez știa unde se află Varley Industries, așa că Keely nici nu mai se deranjă să-i dea adresa șoferului și spuse scurt:

– Sediul Varley Industries.

Dumnezeule, se gândi ea când taxiul plecă, dacă Tarrant Varley credea că o poate insulta pe mama ei, ca apoi să plece fără nici un cuvânt – atunci o să vadă el pe dracu!

Capitolul 2

Când taxiul o lăsă în față la sediul Varley Industries, indignarea ei atinsese apogeul. Așa că atunci când pătrunse în clădire și trecu prin ușa unde ar fi trebuit s-o găsească pe secretara lui Tarrant Varley, era gata să explodeze.

Intrând, o găsi pe secretara lui stând în fața unei alte uși, cu o agendă în mână, indicând că tocmai ieșise de la șef și acest lucru o opri. Intrase în birou fără a mai ciocăni la ușă și pentru că secretara nu se mișca din acel loc stându-i în cale, trebui să spună ceva.

Gândindu-se că este la fel de protectoare cum era ea cu Gerald – căută să-și ia un aer degajat pentru a întreba:

– Tarrant este liber pe moment?

– Ăă... se bâlbâi drăguța secretară pentru un scurt moment, nu vă așteaptă, nu-i așa?

– Oh, nu, răspunse voioasă Keely, dar spumegând în sine, fiind sigură că este ultima persoană pe care Tarrant Varley o aștepta în biroul lui, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit s-o împingă și s-o dea pe secretară la o parte. S-a întâmplat să fiu în trecere pe aici și mi-am amintit chiar la timp că Tarrant a spus că o să mă certe dacă sunt prin apropiere și nu vin să-l văd.

Văzu cu plăcere că ochii secretarei rămăseseră lipiți de taiorul ei verde de bună calitate pe care-l pusese ea să meargă la Inchbrook în acea dimineață.

– De fapt, spuse ea, coborând confidențial vocea și știind foarte bine că secretara era prima care afla, atâta timp cât Tarrant Varley își dorea să nu se întâmple, în curând voi fi sora vitregă a lui Tarrant.

Surprinderea fetei fu confirmarea de care avea nevoie și anume, că măgarul de Tarrant nu suflase nici un cuvânt despre recăsătoria lui taică-său.

– Domnul Varley senior se...! începu ea să exclame.

– Corect, spuse Keely, practicând arta zâmbitului doar cu gura, tatăl lui Tarrant și mama mea se căsătoresc în patru săptămâni.

– Scuzați-mă un moment, spuse secretara și intră în biroul lui, închizând ușa.

Ea nu stătu mult și în loc să spună că domnul Varley i-a dat instrucțiuni să fie escortată afară din clădire, spre surpriza lui Keely, zâmbi când o anunță:

– Domnul Varley vă va vedea acum dacă doriți să intrați.

Uluirea o făcu să stea nemișcată o secundă. Apoi, uită să-i întoarcă zâmbetul secretarei și furia care fusese reținută până atunci cu dificultate, răzbătu la suprafață.

În câțiva pași rapizi traversă carpeta gri și intra pe ușă, închizând-o în urma ei cu hotărâre. Apoi fu față în față cu bărbatul înalt și puternic care stătea în picioare în spatele mesei lui de lucru și care avusese tupeul s-o trateze pe mama ei așa cum o tratase.

– Deci, dumneata ești individul plin de ifose, izbucni ea drept introducere, cu ochii ei verzi scânteind pe fața îmbujorată de mânie. Eu... atât mai putu să rostească.

– Mama ta a spus că ești frumoasă, o întrerupse bărbatul cu păr blond și ochii cenușii, care stătea privind peste ea. În această privință, cel puțin, nu a mințit.

– Mama mea nu spune niciodată minciuni, o apără Keely cu înflăcărare, remarca lui despre felul în care arăta abia înregistrată, ca și cum auzise doar caracterizarea lui despre maică-sa. Dar nu ai de unde să știi, nu? Doar nu te-ai deranjat să descoperi nici cea mai mică trăsătură a caracterului ei frumos. Tot ce ai văzut a fost o simplă bucătăreasă pe cale să devină mama ta vitregă și asta, îl acuză ea, nu convine snobismului din tine că „Vai, ce o să spună vecinii“ și așa mai departe, este de neconceput pentru tine...

– Ai terminat? interveni el, ochii devenindu-i două bucăți de granit.

– Nici nu am început încă, se răsti Keely, neluând în seamă că bărbatul devenea din ce în ce mai iritat și mai ostil – nu că ar fi fost prea binevoitor la început.

– Ai spus tot ce ai avut de spus, se trezi ea contrazisă tăios.

– Hmm! pufni ea supărată, ignorând privirea lui plină de înțeles către ușă. Crezi că poți călca în picioare oameni ca mine și mama, dar sunt aici să-ți spun altceva. Sunt aici să-ți spun că mama mea urmează să se căsătorească în curând cu tatăl tău. Sper, adăugă ea, citindu-i gândurile, peste capul și trupul tău, și să-ți intre bine asta în cap! continuă ea cu insolență.

– Deci ți-a spus că i-am oferit bani, nu? întrebă el. Este evident că nu i-am oferit destui.

Pe Keely o cuprinse o furie oarbă în fața cuvintelor lui insultătoare.

– De ce... cum îți permiți...

Dar și de astă dată Tarrant o întrerupse.

– Nu și-a pierdut mult timp până să-ți spună, așa-i?

– Pentru informarea ta, domnule îngâmfat, a trebuit să-i smulg aceste informații, se răți Keely la el. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă când i-am telefonat aseară. Dar nu am aflat până când nu m-am dus azi dimineață acolo...

Bănuise că Tarrant Varley nu era un monument de calm, dar fu martoră că se putea înfuria într-o clipă. Fiindcă își părăsi locul din spatele biroului și veni să-i prindă brațul, cu o față furtunoasă, arătându-și aversiunea pentru o a doua Macfarlane care intra în căminul lui, când întrebă:

– Ai fost la Inchbrook?

– Care-i problema, Valery? îl provocă Keely, încercând neputincioasă să se elibereze. Te-a supărat că nu am folosit intrarea servitorilor?

– Nu fi caraghioasă, răcni el zvârlindu-i brațul și privind țintă în ochii ei verzi. Doar că nu-mi închipuisem că sunt două vulturoaice Macfarlane după pradă.

– Vulturoaice? repetă ea nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Și atunci o cuprinse o furie incontrolabilă. N-avea importanță cum îi spusese ei, dar că îndrăznise s-o numească pe mama ei vulturoaică era prea de tot.

Cu o pocnitură, care i-ar fi rupt maxilarul dacă ar fi avut mai multă experiență în lovituri, mâna ei se ridicase și-l pălmuise. În tăcerea grea care urmă, Keely, stupefiată de propria ei violență, văzu că și el rămăsese paralizat ca și cum nu putea crede.

Apoi, el răsuflă adânc, dându-i impresia că se luptă să n-o pălmuiască la rândul lui și Keely consideră că nu mai avea nimic de spus, lovitura spusese totul pentru ea.

Totuși, descoperi că, în timp ce el continua să se lupte pentru a se stăpâni, ea era încă furioasă.

– Și fiindcă veni vorba de vulturi, îi aruncă ea pe picior de plecare, ai putea să te gândești la asta înainte ca nunta să aibă loc – în timp ce eu sunt interesată de fericirea mamei mele, tu poți spune același lucru? întrebă ea cu mâna pe clanță, fiindcă privirea lui devenea din ce în ce mai amenințătoare. Nu te interesează fericirea lui Lucas? continuă ea măsurând din ochi distanța dintre ei, când îi spuse pe nume tatălui lui, sau te interesează doar să-ți aperi moștenirea de hrăpărețele Macfarlane?

Mișcându-se ca un fulger ieși pe ușă când el o ajunse.

– La revedere, îi zise ea secretarei, continuând să meargă, conștientă de viitorul ei frate vitreg care o privea din prag. Și cred că domnul Varley ar avea nevoie de două aspirine.

*
* *

Era într-o sâmbătă dimineață, patru săptămâni mai târziu, când Keely se ridică din pat să vadă cum este vremea. Astăzi era ziua nunții mamei ei. Aruncă o privire pe fereastră să vadă dacă aprilie se comporta cuviincios, dar cerul strălucea senin nedând semne de ploaie.

După o baie rapidă, își puse rochia nouă de mătase roz, cumpărată special pentru această ocazie, sperând ca restul zilei să fie la fel de însorit cum începuse – și în celelalte privințe.

Dorința maică-sii fusese ca ea să vină încă de vineri seara la Inchbrook, dar cât de mult i-ar fi plăcut, Keely bănui că și Lucas îi propusese același lucru fiului său și reuși să inventeze câteva scuze.

Nu era deloc grăbită să facă din nou cunoștință cu Tarrant Varley. Din acest motiv, știind că el venea în fiecare weekend acolo, își anulase orice vizită până acum.

Tot ce dorea era ca Tarrant Varley să se comporte civilizat astăzi. Deși vorbise de mai multe ori la telefon cu Catherine, evitase s-o întrebe despre Tarrant și nici nu-i menționase vizita pe care i-o făcuse acestuia la birou. Și nici Catherine nu spusese nimic despre el, fiind în obișnuința ei ca atunci când nu putea să spună nimic bun despre cineva, mai bine să tacă.

În acea sâmbătă, Keely luă un taxi de la gară, care s-o ducă la Inchbrook. Maică-sa îi spusese că Lucas va trimite o mașină s-o ia, dar nevrând să aibă nici cea mai mică obligație față de Tarrant Varley, dacă taică-său i-ar fi cerut să vină s-o ia, spusese că nu știe la ce oră va sosi.

Având în gând că Tarrant Varley va fi pe cale să-i strice această zi mamei ei, dacă ea nu i se va opune, plăti taxiul când ceasul din sat bătea jumătatea de oră. Însemna că era douăsprezece și jumătate, gândi ea, stând în fața casei impunătoare a cărei stăpână va fi în curând Catherine. Avea destul timp până la ora trei, când urma să aibă loc ceremonia.

Întrebându-se cine îi va deschide ușa, Keely își păstră un zâmbet pe față pentru cazul în care va fi porcul de Tarrant Varley.

Dar zâmbetul nu mai era forțat când ușa se deschise și o văzu pe maică-sa.

– Bună, scumpo, spuse Keely și o îmbrățișă, aproape dându-i lacrimile când se gândi că până atunci viața nu fusese prea ușoară pentru ea.

– Arăți frumoasă ca o cadră, spuse Catherine dându-se înapoi și studiind-o.

– La fel și tu, replică Keely, ghicindu-i nervozitatea și sperând ca nervii să se datoreze doar emoțiilor căsătoriei și nu vreunei măgării spusă de fiul casei.

– Nu m-am schimbat încă!

– Asta nu te împiedică să arăți la fel de drăguță indiferent ce ai purta, exageră Keely.

– Oh, iubito, îmi pare așa de bine să te văd, zise ea, arătându-i definitiv emoțiile. Vino în salon, o îndemnă Catherine venindu-și în fire, te voi prezenta lui Tarrant.

– Unde este Lucas? întrebă Keely, nesigură dacă Tarrant o va da de gol că s-au mai întâlnit – chiar dacă acea întâlnire nu fusese în normele civilizației – dar bănuind că nu va face acest lucru dacă va fi și taică-său de față.

– Sunt amândoi în salon. În camera pentru micul dejun este mâncare rece, dacă ți-e foame, îi spuse Catherine. Și o masă bufet este aranjată în sufragerie pentru când ne vom întoarce de la biserică.

– Cred că o să aștept până atunci, murmură Keely când o urmă în salon.

Lucas se ridică în picioare la intrarea lor, la fel de sprinten ca un tânăr. Dar Keely, cu ochii pe bărbatul pe care avusese enorma plăcere să-l pocnească, văzu că doar bunele maniere îl împiedicau pe acesta să fie calm.

– Keely! exclamă Lucas, arătând fericit așa cum trebuia să arate, când se aplecă să sărute obrazul tinerei care în curând îi va fi fiică vitregă. Să-ți prezint pe fiul meu, Tarrant. Tarrant – Kelly.

– Îmi pare bine să te cunosc, zâmbi Keely întinzând mâna, așa cum își promisese, indiferent ce sentimente avea.

Astăzi era ziua de cununie a maică-sii și nimic, își jură ea, nu o s-o strice.

– Keely, spuse el, fără a face vreo încercare să zâmbească, dar luându-i mâna care-l lovise, cu ochi duri, în timp ce-și ducea mâna stângă la față pentru a-i arăta că nu uitase palma și nici nu avea de gând.

În momentul în care îi dădu drumul la mână, ea se întoarse cu spatele, auzind cum maică-sa îi spunea lui Lucas că urcă să se schimbe.

Era cam devreme ca să se schimbe în toaleta pentru nuntă, gândi Keely și ura față de Tarrant îi crescu, fiindcă bănui că starea nervoasă a maică-sii se datora lui în bună măsură.

Keely era interesată s-o ajute cu această stare. Toate miresele trebuie să fie nervoase în ziua cununiei, gândi ea, dar instinctul îi spunea că prezența lui Tarrant Varley, după modul nedemn în care-i oferise bani, nu avea un rol mic în felul în care se simțea mama ei.

– Tarrant și cu mine suntem singurele rude care participăm la ceremonie? întrebă ea, doar de dragul de a vorbi.

Majoritatea rudelor din partea Macfarlane se duseseră de ani de zile și restul nu agrea călătoriile. Și dacă mătușa Shelag, sora mamei sale, urma să fie acolo, atunci Catherine i-ar fi spus înainte.

– Din partea lui Lucas sunt puține rude, răspunse Catherine, luându-și lenjerie nouă din dulap și punând-o pe pat pentru a o îmbrăca după baie. Cea mai mare parte sunt veri foarte îndepărtați, oricum.

– Nu i-ai cerut mătușii Shelag să vină?

– Ba da, zâmbi Caherine și privirea i se înduioșă adăugând: când Lucas a aflat că am o soră la care țin, a insistat să fie astăzi aici.

– Dar ai crezut că Lucas nu va avea nici un fel de rude aici să n-o inviți nici tu pe ea?

Spre ușurarea lui Keely, Catherine începea să-și piardă nervozitatea.

– Ți-am spus că Lucas a insistat, îi reaminti ea. Este un om foarte hotărât atunci când își pune ceva în cap.

Keely își aminti bărbia lui hotărâtă care o făcuse să se gândească la faptul că odată ce-i trecea prin minte ceva, rar renunța. Văzuse aceeași bărbie hotărâtă altundeva și nu-i fu greu să-și reamintească unde. Celălalt Varley care moștenise aceeași bărbie, o făcu să se gândească la faptul că întotdeauna și Tarrant Varley obținuse ce dorește.

– Deci, mătușa Shelag va fi aici! zâmbi ea, zicându-și că Tarrant Varley nu va obține ce dorește de această dată.

Maică-sa scutură din cap și-i spuse că se înșală.

– Am auzit de la ea, ieri, că nu vine. Se pare că Jeanette este din nou însărcinată și se simte rău.

– Oh nu! strigă Keely, știind imediat că factorul Butterworth fusese moștenit de verișoara Jeanette, fiica mătușii Shelag.

– Mi-e teamă că da, replică mama ei. De aceea nu vine mătușa ta. Cu soțul lui Jeanette călătorind tot timpul din cauza serviciului, Shelag stă cu fiica ei un timp și nu pleacă până el nu se întoarce. Așa că, sfârși ea, vom fi doar noi patru.

Keely observă că mama ei devenea din nou nervoasă când termină de vorbit.

– Ai nevoie de o baie relaxantă, spuse ea. Mă duc să dau drumul la apă.

Serviciul religios în bisericuța din sat fu tot ce ar fi sperat Keely. Cu ochii umezi, uită de bărbatul înalt, îmbrăcat impecabil, care stătea cu ochii pe cei doi oameni care-și schimbau jurămintele și simți o bucurie interioară văzând felul în care Lucas o privea pe Catherine când o luă de soție – era o privire care spunea că ține profund la ea.

Apoi maică-sa, îmbrăcată toată în albastru, rochie, pălărie și pantofi, păru să fi uitat totul în afară de bărbatul cu care se căsătorea, făcu ca totul să fie perfect.

Nefiind nici un fotograf de față, Keely era bucuroasă că se gândise să-și pună aparatul de fotografiat în poșetă. Dar după ce făcuse câteva fotografii, trebui să se gândească repede la un răspuns, când Lucas întinse mâna după aparatul ei, spunând:

– Lasă-mă să vă fac o fotografie, ție și lui Tarrant.

Faptul că Tarrant alesese să se prefacă a nu-l fi auzit pe tatăl lui și se ducea să deschidă ușa de la mașină îi conveni de minune.

– Este ziua voastră, zâmbi ea poznaș. Tarrant și cu mine ne putem fotografia împreună altădată.

Fiindcă veniseră la biserică în două mașini separate, Keely, care ar fi preferat să se întoarcă acasă pe jos, de dragul maică-sii își trecu peste mândrie și urcă încă o dată în Ferrari-ul lui Tarrant.

Faptul că el nu scoase nici un cuvânt pe drumul de întoarcere dovedea clar că nu știa să piardă cu eleganță.

– Șampanie, îi întâmpină Lucas când, spre surprinderea ei, Tarrant își reaminti suficient bunele maniere și o lăsă să intre în casă înaintea lui.

Dacă acesta bău sau nu șampanie, nici că-i păsă – maică-sa nu avea nevoie de nici o urare din partea lui. Și dacă Tarrant nu prea mâncă, atunci când Lucas îi pofti în sufragerie, nici asta nu avu o prea mare importanță pentru Keely.

După ce mâncă niște sandvișuri cu somon afumat, rămase uimită când Catherine, profitând de o clipă de neatenție din partea lui Lucas, îi ceru să rămână peste noapte la Inchbrook.

– Dar este luna voastră de miere, ripostă Keely, deși știa că Lucas și Catherine pleacă într-o croazieră abia peste câteva zile.

– Știu, încercă maică-sa să zâmbească, dar fără a reuși prea bine.

– Doar nu vrei ca fiica să-ți stea pe cap la cină, continuă Keely, încercând să-i smulgă un zâmbet maică-sii. Lucas o să te vrea doar pentru sine, odată ce eu și cu Tarrant vom pleca...

– Tarrant nu pleacă, o întrerupse Catherine mușcându-și buza.

– Tarrant nu...!

Uluiala o împiedică să termine.

– Stă pentru weekend.

– Ce?! exclamă Keely, încercând să-și revină din uimire, dar nereușind.

– Este casa lui, spuse Catherine încercând să fie corectă.

Lucas apăru în acest moment și amândouă îi zâmbiră. Dar în timp ce Keely încerca să se hotărască dacă voia sau nu salată de fructe, apetitul îi dispăru brusc și gândurile îi deveniră febrile și furioase.

Porc nenorocit! fumega ea în sine. În timp ce tatăl lui voia să angajeze o altă menajeră în locul Catherinei, acel nenorocit era hotărât să n-o vadă pe mama ei decât ca pe o menajeră și nu ce era acum, soția tatălui său. Făcându-l în gând pe Tarrant cu ou și cu oțet, Keely văzu doar că draga ei mamă nu va fi acceptată niciodată de către acesta în noua ei poziție – aceea de stăpână la Inchbrook. Probabil el se aștepta în continuare să fie servit. Fiindcă nu fusese angajat personal pentru weekend la Inchbrook, ea ar fi trebuit să-i curețe camera și să-i facă patul pentru mâine – și asta tocmai în luna ei de miere!

Dintr-o dată, furia lui Keely nu mai cunoscu limite.

– Îți recomand salata de fructe, spuse Lucas ținând-o pe Catherine de umeri.

– Dacă mai înghit ceva o să plesnesc, replică ea râzând. Vă las pe voi doi să continuați.

Pentru a nu i se citi furia din privire, ieși din sufragerie.

Când intră în salon, îl găsi pe Tarrant lenevind pe sofa cu picioarele întinse în fața lui.

– Nu poți avea mai mult tact? se răsti ea, mult prea furioasă.

Arogant, cu o figură nezâmbitoare, Tarrant Varley o măsură din cap până-n picioare, privirea oprindu-i-se asupra bustului acoperit cu mătase roz și apoi asupra feței înroșite de mânie.

– Am atunci când este cazul, spuse el cu tupeu, nefăcând nici o încercare de a se ridica în picioare.

– Acum este cazul! îl repezi ea. Dacă ai o fărâmă de bun-simț în tine, atunci te vei răzgândi să stai peste noapte la Inchbrook!

Lui nu-i plăcea acest lucru, se vedea bine, și replică disprețuitor:

– Mă ierți că vreau să fiu prin jur când lui taică-meu i se va lua vălul de pe ochi.

Și cum Keely arăta de parcă ar fi vrut să-i tragă o altă palmă și se lupta cu disperare să se abțină, petele de pe pomeți dovedind-o, el adăugă:

– Mi-a trecut prin cap să-mi prelungesc weekendul aici. De fapt, s-ar putea să mai stau la Inchbrook întreaga săptămână viitoare.

– Porcule! îl apostrofă ea. Porc nenorocit! Vrei s-o faci pe maică-mea să te servească? Nu te-ai mulțumit că ai umilit-o încercând s-o cumperi, acum vrei să distrugi această căsătorie înainte de a începe?

– Credeam că am de-a face doar cu o prefăcută, acum văd că sunt două.

– Ce vrei să spui cu asta? izbucni ea.

– Credeam, atunci când mama ta mi-a refuzat oferta, că vrea o pradă mai mare, dar acum când ai apărut și tu făcând pe indignata, îmi dau seama că sunteți amândouă băgate în aceeași oală.

– Dumnezeule! tună Keely,uluită de felul în care lucra mintea lui.

Apoi rămase mută, negăsind nici o replică în fața unei astfel de enormități.

El se ridică în picioare, copleșind-o cu înălțimea.

– La vremea când voi reuși să mă descotorosesc de voi amândouă, nu am nici o îndoială că mă va costa cu mult mai mult decât le-am oferit menajerelor de care am scăpat în trecut!

– Ai plătit menajere în trecut? întrebă ea, după ce creierul începu să-i funcționeze din nou.

– Două în ultimii cinci ani, spuse el fără rușine.

– Vrei să spui, zise ea, care era sigură că văzuse dragoste pentru mama ei în ochii lui Lucas, dar temându-se din cele spuse că acesta era un fustangiu, vrei să spui că mama mea nu este prima dintre menajere pe care tatăl tău a cerut-o de soție?

– Nu am mers atât de departe, replică el spre ușurarea ei. Celelalte au fost mai puțin subtile ca mama ta – am văzut din ce parte bate vântul, înainte ca taică-meu să-și dea sema de lăcomia lor, încântat de mici atenții care erau doar începutul.

– Deci, fără să-ți pese care erau sentimentele tatălui tău față de alte femei, indiferent dacă ținea la ele sau îl lăsau rece, ripostă ea supărată, te-ai amestecat cu cecul tău infam și ai așteptat să vezi în ce se va transforma următoarea menajeră?

Tarrant nu se deranjă să-i răspundă. Dar ea își dădu seama de răspunsul lui. Plin de ifose, cu nasul pe sus, educat fără îndoială la Eton – fiindcă mai întâlnise astfel de oameni care studiaseră acolo – nu avea chef ca cineva să știe că tatăl lui se căsătorise cu o fostă menajeră.

– Deci ai pică pe menajere, șuieră ea, dându-i propria versiune despre o privire arogantă.

– Și pe maică-ta în special, încuviință el cu un aer de superioritate.

Văzând că nu ajunge prea departe, Keely hotărî să încerce o altă cale pentru a-l face să se răzgândească în privința ședерii următoarei săptămâni la Inchbrook.

– Nu vezi că tatăl tău vrea să fie singur cu mama mea – că o iubește? întrebă ea.

– Toate motivele ca să rămân, replică el cu asprime, ceea ce o incită și mai mult.

– Foarte bine, spuse ea, dacă rămâi aici, Tarrant Varley, atunci o să rămân și eu.

Dumnezeule, se gândi ea, după furia pe care o remarcă, nu-i place asta, nu-i place deloc!

– Nu ai fost invitată, i-o tăie el scurt.

– Greșeală, zâmbi ea. Stăpâna casei m-a invitat în urmă cu o jumătate de oră.

– Dumnezeule! spuse el dezgustat. Deci acum, toată blestemata famile Macfarlane se mută aici!

– Așa se pare, nu? refuză ea să se irite auzind cum îi insultă familia. Dar, dragă frate vitreg, adăugă ea mieros, ar trebui să știi că acolo unde vezi un vultur, vei vedea întotdeauna doi. Dacă stai săptămâna viitoare, o să ne vezi pe amândouă.

N-o mai mânca mâna să-l pălmuiască, descoperind că era mult mai satisfăcător să-l biciuiască verbal. Keely avea impresia precisă că abia se stăpânea să nu sară la ea.

– Și ce faci cu serviciul? o provocă el. După spusele mamei tale, ești cea mai bună secretară pe care a lăsat-o Dumnezeu pe pământ. Când o auzi, îți vine să crezi că în fiecare seară Gerald Cullen mulțumește cerului că lucrezi pentru el. Dacă ești așa de grozavă, n-o să-l lași baltă chiar într-o zi de luni.

Întrebându-se ce naiba i-o fi spus Catherine despre ea și munca ei, Keely hotărî că Tarrant Varley n-o s-o înfrângă așa de ușor.

– Poate să-și ia temporar o altă secretară, ripostă ea și apoi, reluându-și un ton dulceag, continuă: Gerald este un șef foarte înțelegător.

– Pun pariu că este, replică el cu subînțeles în timp ce-i aprecia silueta. Ți-ai pus în gând să fii o a doua doamnă Cullen? întrebă el cu insolență, ca și cum știa că Gerald era divorțat. În locul tău m-aș duce luni la serviciu. Milionarii sunt rari în acest an și ar fi păcat să lași o altă secretară să-i intre sub piele, nu crezi?

– Pentru informarea ta, izbucni Keely, vorbind fără să se gândească, aș fi putut să mă întâlnesc cu el de câteva ori, dar nu sunt interesată de... fiind întreruptă înainte de a putea adăuga „de el ca viitor soț".

– De bogăția lui? o ironiză el.

Keely știa că-și pierdea timpul vorbind cu el. Dar mintea continua să-i lucreze la o metodă de a-l împiedia să rămână sub același acoperiș cu mama ei în luna sa de miere. Oricum, era mai interesată să-l facă pe Tarrant să plece decât să-i explice că ea nu umbla după bani.

– Uite, Tarrant, spuse ea, palma mâncând-o iarăși când îl văzu ridicând o sprânceană cu superioritate, auzind-o că i se adresează pe nume, nu poți vedea că nu ești dorit aici?

– Nu asta este important, răspunse el cu sarcasmul care n-o dezamăgi. Întotdeauna am gândit că Inchbrook este căminul meu. Unde ai sugera să mă duc, domnișoară Macfarlane?

Această „domnișoară Macfarlane" era un mod de a o pune la punct că îi spusese pe numele mic și că nu vor fi niciodată suficient de prieteni ca să-i spună și el pe nume.

– În absența unui râu prin apropiere, spuse ea scârbită, ce părere ai de apartamentul tău? Ai stat acolo weekendul trecut, nu-i așa?

Pentru câteva secunde, Tarrant Varley se uită la ea. Ochii lui alunecară de-a lungul trupului ei, dându-i impresia că își amintea ce-l ținuse atât de ocupat în acele weekenduri departe de Inchbrook.

– Așa este, rosti el tărăgănat,m părând că ia o hotărâre. Îți voi spune ce o să fac, o privi el țintă în ochi. Voi părăsi Inchbrook așa cum pretinzi – dar cu o condiție.

– Spune-o, spuse ea prompt, niciodată mai încântată și zâmbi – n-o costa nimic.

Zâmbi și el, arătând că avea dinți frumoși și Keely se simți bine fiindcă, deși fusese o luptă, totul urma să decurgă după cum voia ea.

El încă zâmbea, când îi trânti:

– Mă voi întoarce astăzi în apartamentul meu, dacă tu, Keely Macfarlane, vii și petreci weekendul cu mine.

Scoasă brusc din starea de mulțumire în care se afla, îl privi năucă. Precis nu vorbea serios! Știa că n-o place. Și totuși...

– Nu poate fi adevărat...

Se întrerupse brusc, scandalizată de felul în care-i privea sânii și descoperi că avusese dreptate în privința lui. Cu ochii măriți, se luptă să clarifice:

– Doar nu vorbești serios... începu ea și se opri.

Văzându-i expresia, el o ironiză cu scpeticism:

– Oh, Doamne – ce inocență teatrală!

Deschiderea ușii din spatele ei o făcu pe Keely să-și reamintească promisiunea pe care și-o făcuse sieși – nu trebuia să permită nimic care să strice această zi pentru mama ei. Întorcându-se, văzu că era Catherine cea care intrase în cameră și privirea acesteia spre Tarrant era plină de neliniște.

– Am făcut niște ceai, spuse maică-sa binevoitoare, dar vocea ei în urechile lui Keely suna îngrijorată.

– Ce drăguț, spuse Keely cu entuziasm când se îndepărtă de Tarrant, cu gândul încă la promisiunea făcută, și cum această promisiune că această zi va fi perfectă pentru mama ei, atârna de o condiție întunecată și teribilă.

Își mângâie mama pe braț cu afecțiune și toată dragostea pe care i-o purta fu acolo în clipa când văzu în acei dragi ochi albaștri anxietate.

Se uită în direcția lui Tarrant fără să-l vadă, mintea fiindu-i plină de privirea din ochii ei, acea privire care o făcuse să se hotărască să-și țină acea promisiune.

– Avem timp pentru o ceașcă de ceai înainte de plecare, Tarrant, nu? întrebă ea.

Capitolul 3

Deloc grăbită să părăsească Inchbrook, acum când știa că atunci când va pleca, Tarrant Varley va pleca și el, Keely încercă să-și amâne plecarea pe cât de mult posibil.

La ceaiul servit în cele mai delicate cești de porțelan chinezesc, flecări veselă despre cât de amabil era Tarrant să se ofere s-o ducă înapoi la apartamentul ei. El n-o contrazise să-i spună mamei și noului tată vitreg că de fapt nu o ducea la apartamentul ei, ci la al lui.

Abia după ora șase Keely își dădu seama că flecăreala ei suna un pic cam forțat. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se afle că era nevoasă, fiindcă, oricât ar fi încercat, îi era imposibil să nu se gândească la ceea ce se obligase – și cum naiba să iasă din asta?

– N-ar trebui să plecăm acum? întrebă ea întorcându-se să vadă că Tarrant o privise cu indolență.

– Ești grăbită? se interesă el laconic, ochii plimbându-i-se cu subînțeles pe gura ei.

– Cred că Keely are o întâlnire diseară, nu-i așa Keely? interveni Lucas, salvând-o de a răspunde întrebării lui Tarrant.

– Una la care, din nefericire, trebuie să mă duc, spuse ea.

– Precis alegerea a fost a ta? întrebă noul ei tată vitreg.

Alegere! fierbea ea stând alături de el în Ferrari, în timp ce Catherine și Lucas le făceau cu mâna.

Încercă să păstreze imaginea maică-sii stând pe trepte, în siguranță, cu brațul lui Lucas în jurul ei, în timp ce fluturau din mâini. Este adevărat că maică-sa păruse ușurată când îi spusese că Tarrant se hotărâse să-și petreacă weekendul la Londra.

Dar, oricât de tare încerca, cu cât se apropiau mai mult de Londra – Tarrant Varley neobosindu-se să poarte nici un fel de conversație – cu atât imaginea maică-sii în siguranță cu Lucas se estompa.

La ora când Tarrant opri într-o zonă ce arăta curățică, gândurile lui Keely nu încercaseră decât să găsească o cale de scăpare.

Pășind cu ezitare pe pavaj, după ce un Tarrant înconjurase ironic mașina pentru a-i deschide ușa pasagerului, amabilitate de care nu avea nevoie, Keely vedea doar un lucru. Dacă i-ar spune exact ce crede despre el și ce poate face cu orice intenție pe care ar avea-o odată intrată în apartamentul lui, atunci el ar întoarce pe loc mașina în direcția de unde venise și cu viteza cu care conducea, ar fi înapoi la Inchbrook să se alăture proaspăt căsătoritului cuplu, la cină.

Nervii ei se încordaseră la maximum când o conduse în apartamentul lui.

– Te deranjează dacă arunc o privire? întrebă ea, vrând să pună o oarecare distanță între ei, fiind sigură că în orice moment o să pună mâna pe ea.

– Simte-te ca acasă, o zeflemisi el.

Lui Keely nu trebui să i se spună de două ori. Mama ei spusese că Tarrant are un apartament mic, dar trecând din

cameră în cameră pentru a trage de timp, văzu că deși avea doar un dormitor – singura odaie în care hotărâse să nu întârzie pentru cazul în care Tarrant ar apărea brusc de undeva – apartamentul era spațios, mobilă de bună calitate, dând locului un aspect tipic masculin.

Uitându-se la ceas în timp ce stătea în sufragerie, văzu că era ora opt. Destul timp pentru ca această brută să se întoarcă la Inchbrook, astfel ar face ceea ce totul în ea îi spunea să facă – să plece de acolo.

Un zgomot din camera de zi o făcu să tresară și se prefăcu că studiază o pictură de pe perete. Oh Doamne, devenea nerăbdător! Speriată să nu-i simtă mâinile pe ea în orice secundă, acele mâini târând-o în dormitor, Keely părăsi brusc sufrageria.

– Drăguț loc ai aici, spuse ea politicos, din prag.

– Să-mi trimiți o copie a inventarului după ce-l dactilografiezi, spuse el tărăgănat din poziția lui relaxată de pe canapea.

După cât fusese plecată, el presupunea că avusese suficient timp să-i numere fiecare linguriță și cuțit din bufet.

Un bubuit brusc și neașteptat o făcu să sară în sus. Nu observase că vremea se schimbase și acum ploua.

– Nervoasă? își zeflemisi el musafira nepoftită.

Știind că ironia lui se datora faptului că o credea că joacă teatru, îi veni brusc în minte că nu mai trebuia să se abțină. Nu erau nici Lucas nici Catherine de față și nu trebuia să ascundă ce simte.

– Of, tu! pufni ea.

– Mă înțelegi greșit, replică el, nemișcat. Amândoi știm că ai mai fost în această situație înainte, nu-i așa? spuse el, referindu-se la faptul că rar petrecea un weekend singură în

apartamentul ei sau al altcuiva. Mă refer la tunet. Câteva cunoștințe feminine de ale mele au aversiune la trăsnete.

Imediat, lui Keely îi veni un gând: va fi în stare să se salveze de o soartă care se dovedea a fi o soartă mai rea decât moartea, dacă brusc s-ar prefăcea cuprinsă de istericale din cauza tunetelor și fulgerelor?

Dar tocmai atunci Tarrant se ridicase în picioare și se apropia de ea și orice gând de salvare îi zbură din cap acum când era momentul ca el s-o înșface – și încă mai era destul timp ca el să se întoarcă la Inchbrook dacă ea ridica vreo obiecție!

Era la doi pași de ea când Keely se mișcă repede din prag.

– Nu ți-e foame? întrebă ea și aproape muri de rușine când realiză că ar putea răspunde că îi este foame de trupul ei. Eu mor de foame. Ai... ai ceva să pot pregăti pentru noi?

Cu inima bătându-i nebunește, îl văzu că se oprește din mers.

– Te-a învățat maică-ta că inima unui bărbat trece prin stomac? o luă el peste picior.

O cuprinse iar furia, acest bărbat diabolic nu avea inimă.

– Din partea mea poți să dispari, izbucni ea, dar văzând că furia ei îi aprinde interesul, adăugă încet. Vreau să mănânc.

– Femeile vinovate au poftă de mâncare sănătoasă, cită el un proverb.

Friptura și legumele înghețate pe care Tarrant i le găsi în congelator, nu luară mult timp pentru a fi pregătite. Și era abia ora nouă când terminară amândoi de mâncat, ea fără nici un fel de poftă.

Timpul, gândi ea, era o creatură perversă. Când ai nevoie de el zboară ca vântul și când te grăbești, se mișcă în ritm de broască țestoasă.

Cu destul timp încă de omorât, se gândi că dacă ar putea evada de la Tarrant, să spunem, pe la ora zece – precis el nu se

va întoarce la Inchbrook la acea oră a nopții – ar putea să-i spună ce gândește despre el și să ajungă la apartamentul ei neatinsă. Începu să strângă farfuriile murdare.

– Lasă-le, i se ordonă abrupt.

– Să le las? repetă ea, cu inima începând din nou să-i bată ca o tobă.

Plănuise să spele vesela cel puțin o jumătate de oră.

– Eu întotdeauna curăț după ce se mănâncă.

– Nu în seara aceasta.

Keely evită să-l lase să vadă cum înghite în sec, la fel cum evită să întrebe de ce în seara asta în special. Cunoștea răspunsul – Tarrant Varley credea că are alte planuri pentru ea.

– Du-te în camera de zi, îi ordonă el. Vin și eu imediat.

Urându-l, lui Keely îi plăcea ideea să fie singură un timp, deși detesta „Vin și eu imediat"!

Șocul o lovi în stomac când în mai puțin de cinci minute, Tarrant apăru. Și șocul fu cu atât mai mare când veni unde stătea ea, cu părul umed de la duș și umerii lați acoperiți cu nimic altceva decât un halat maro de baie, care-i ajungea undeva pe la genunchi.

– Ce idee splendidă, spuse ea, părăsind repede sofaua când el se așeză lângă ea. Pot să-ți folosesc și eu baia? Mă simt un pic murdară fiindcă am stat în aceleași haine toată ziua.

Privirea lui sardonică îi spunea ce gândește el despre teatrul ei de virgină panicată.

– M-am gândit la asta și ți-am lăsat un halat de baie curat ca să te schimbi când termini, replică el.

Oh, Doamne, gândi Keely, sprijinindu-și fruntea fierbinte de ceramica peretelui camerei de baie. Era evident că Tarrant Varley nu era un amant grăbit. Se făceau două ore de când era în apartamentul lui și nu ridicase un deget asupra ei. De ce nu

văzuse asta mai devreme? În loc să se ridice de pe canapea, ar fi putut găsi niște subiecte de conversație cu el și abia după aceea i-ar fi sugerat să-i folosească baia. Și ar mai fi trecut astfel o jumătate de oră.

După ce se demachie și făcu cel mai lung duș din viața ei, Keely se înfășură în halatul alb pe care Tarrant i-l lăsase. Dar după ce-și șterse aburii de pe ceas, nu-și putu stăpâni un geamăt – era încă ora zece fără un sfert.

– Ești bine? Ai nevoie de ajutor?

Porcul, gândi ea.

– Sunt bine, strigă ea repede, bănuind că dacă nu-i auzise geamătul, întrebase fiindcă stătuse în baie prea mult timp.

El se întorsese pe canapea, așa că pentru următoarele trei sferturi de oră, Keely nu avea altă opțiune decât să i se alăture.

– Apa este fierbinte, spuse ea pentru a-și ascunde nervozitatea când trecu pe lângă el ca să ia loc pe un fotoliu din stânga canapelei.

– De obicei așa este, murmură el, când cu o mișcare lentă îi prinse încheietura mâini, înainte de a putea trece.

Inima iar începu să-i bată nebunește, senzație familiară de acum și Keely constată că exercita suficiență presiune ca să trebuiască s-o așeze lângă el. Trei sferturi de oră încă, suna în capul ei, copleșind-o panica atunci când el se întoarse s-o privească.

Încă îi ținea încheietura stângă și gura ei se uscă atunci când brațul lui drept se așeză întâmplător de-a lungul spătarului canapelei, în spatele ei.

Cu inima luând-o la galop, bănuind tot timpul că nu va putea trece prin asta, Keely știu că nu va trece. Îi veni gândul că poate acum, departe de Inchbrook și de tatăl pe care-l iubea la fel de

mult cum își iubea ea mama, încercând din răsputeri să-l protejeze de femeile apucătoare, el ar fi în stare să asculte de rațiune.

Și atunci Keely se întoarse în locul ei – se întoarse și încercă să-l facă să raționeze. Își deschise gura să înceapă, dar doar ca s-o închidă la loc, pentru că, pentru prima dată, văzu în ochii lui Tarrant că o admira. Și culmea culmilor, îl auzi rostindu-i numele, cu o notă mai blândă în glas când murmură:

– Știi, Keely, ești una dintre puținele femei care arată la fel de bine fără machiaj, ca și cu machiaj.

– Ăă... reuși ea să îngaime, nevenindu-i vocea. Nu totul la mine este fals așa cum crezi, spuse ea, punându-și toată voioșia de care era capabilă în această constatare.

Dacă reușea să-l facă să creadă asta, ar fi fost un bun început în încercarea de dialogare. Dar spusese ce nu trebuia! Află imediat când văzu conturul ciudat al gurii lui și știu înainte ca el să spună:

– Este o invitație pentru mine să descopăr eu însumi, deși n-am auzit vreuna.

Și în timp ce îl privea și se simțea cuprinsă de o nevoie rapidă de a părăsi canapeaua, mâna lui de pe spătar se mișcă și-i înconjură umerii, iar degetele mâinii lui drepte înfingându-i-se în braț, o aduseră mai aproape de el.

Nu! vru ea să strige când capul lui veni mai aproape. Dar se trezi că nu avea timp să spună nimic. Fiindcă înainte de a-și desface buzele, descoperi că gura lui Tarrant pusese stăpânire pe a ei.

Mai era încă timp, spunea capul ei când gura lui o părăsi.

– Credeam... începu ea, dar numai ca să fie întreruptă de murmurul său:

– Poți să-mi spui ce gândești mai târziu, o lăsă el să înțeleagă că nu era interesat de ce-i trecea prin cap. Până atunci, șopti el, se pare că nu stai prea comod.

Fără efort, îi ridică picioarele și spre consternarea ei descoperi că era așezată pe spate, pe canapea, halatul desfăcându-i-se și lăsând la vedere chiloții de dantelă cu care optase să rămână pe ea.

– Câtă modestie! fu singura lui observație sarcastică.

Și următorul lucru pe care-l știu, fu că el se lungise lângă ea!

Să-i simtă trupul lângă al ei, separat doar de două halate era suficient s-o facă să țipe că se ajunsese prea departe. Dar, încă tulburată să se găsească lungită, când doar cu câteva secunde în urmă stătuse în capul oaselor, făcu să întârzie orice obiecție din partea ei.

Și Tarrant, nevăzând nici un semn din partea ei că s-ar opune, începu cu dibăcie să-i oprească vorbele pe care ar fi vrut să le rostească.

Simțindu-i mâna mare și caldă care-i mângâia umărul pe sub halatul larg pe care-l purta o făcu să vrea să protesteze. Dar ca și mai înainte, nu ieși nici un sunet. Doarece gura lui peste a ei îi înăbușea tot ce voia să spună.

Încă mai era timp să-l oprească, gândi ea cu o parte a minții, cealaltă parte spunând, oh Doamne, nu poate fi încă zece și jumătate!

O panică nouă îi intră în inimă și regiunea stomacului când sărutul lui se aprofundă. Imediat realiză că el nu-și petrecuse cei treizeci și șase de ani într-o mânăstire. Dar panica din ea când îi strânse trupul mai aproape, picioarele lui împletindu-se cu ale ei, o făcu să aibă o mișcare spasmodică, doar pentru a se îndepărta de el.

Dar această mișcare necontrolată din cauza panicii îl făcu pe Tarrant să creadă că ei îi place ceea ce-i făcea.

– Ești înfierbântată, Keely, nu-i așa? murmură el, mișcându-și buzele în zona senzuală din spatele urechii. Dar nu-i nevoie să ne grăbim... avem toată noaptea înainte.

Când Tarrant o sărută din nou, Keely se mai liniștise. După cele spuse, el nu era într-o grabă disperată să-i aibă trupul. Și atunci începu să reacționeze în felul în care credea că i se cerea să reacționeze. Dacă el nu era grăbit, atunci peste o jumătate de oră, când ar fi fost prea târziu ca el să se mai întoarcă la Inchbrook, îi va putea spune „Te-am păcălit".

Își mișcă brațele ca să se asigure că halatul nu se deschisese.

– Cum spui tu, Tarrant, șopti ea, păstrându-și ochii feriți, ca el să nu poată citi triumful din ei, ori satisfacția pe care o va avea peste o jumătate de oră că l-a dus de nas. Sărută-mă, zâmbi ea, punându-și brațele pe umerii lui.

Când i se dovediră socotelile greșite, nu fu niciodată sigură. Mai fusese sărutată înainte și, până când Tarrant începuse s-o sărute, considerase această experiență moderat plăcută. Crezuse că, urându-l, era cea care deținea controlul situației. Ea care, la momentul potrivit, va avea frumoasa satisfacție să-i spună „Pa", sărutările lui neavând nici un efect asupra ei. Totuși, brusc, Keely începu să simtă cea mai ciudată dintre senzații.

Trebuie să fi început, constată ea mai târziu, în momentul în care-l cuprinsese cu brațele. Treptat, înțelesul sărutărilor lui se schimbă. La început încet, apoi mai insistent, gura lui încerca să smulgă un răspuns din partea ei.

În acest stadiu, Keely era sigură că nu răspundea decât ca să treacă jumătatea de oră fatidică. Dacă nu ar fi arătat nici un interes, precis el și-ar fi dat seama.

Dar, cuprinzând-o iarăși panica pentru a treia oară, când mâna lui coborî de pe umăr pe sâni, Keely nu se abținu să nu se agațe de el.

Ochii cenușii priviră adânc în cei verzi, în timp ce mâna care mângâia se opri. Și ea își dădu seama că dacă nu se relaxa puțin strica totul.

– M-a apucat un cârcel la ceafă, inventă ea, simțind o panică de alt soi... „încă o mișcare ca asta și Tarrant Varley va începe să bombăne“ se gândi. Ai niște mâini minunat de calde, susură ea și se întinse să-l sărute.

Când Tarrant nu mai avu nevoie de îndemn, Keely puse tot ce știa mai bine în acest sărut. Dar reacția lui la felul în care îi trecea degetele prin păr și-l strângea o făcu să aibă conștiința că pasiunea lui creștea la o dăruire evidentă. Acea pasiune provocă în ea o senzație ciudată pe care o simțise și înainte, dar care de această dată se întindea și tot creștea!

O Keely ușor confuză fu cea care-l privi pe Tarrant când acesta își ridică fața.

– Ai răbdare, o instrui el încet, când îi văzu privirea.

Confuzia ei nu se micșoră deloc când o sărută iarăși și mâinile lui îi mângâiară sânii plini. Pentru că, dintr-o dată, realiza că nu mai trebuie să facă nici un efort să se relaxeze, atât de bine intrase în rolul pe care-l juca, încât se relaxase fără să se mai gândească.

Gura lui Tarrant o părăsi pe a ei ca să presare sărutări de-a lungul gâtului și peste piept, dar când ajunse la sânii goi Keely deveni conștientă de pericol. Pentru că atunci când scoase un mic geamăt la cele făcute de limba și gura lui sfârcurilor roz, trebui să recunoască faptul că geamătul fusese involuntar și că el reușea să-i stârnească simțurile cum nu reușise nici un bărbat până acum!

– Tarrant, gemu ea.

Dar când mâna lui luă locul gurii, făcându-se stăpână peste sâni, uită ce vrusese să spună.

Și atunci, ca și cum știa cum stau lucrurile, el nu mai așteptă ca ea să-și adune gândurile și o sărută din nou. Și chiar atunci când o săruta, provocându-i o pasiune asemănătoare cu a lui, Keely uită orice în afară de faptul că-l dorea.

– Iubește-mă, șopti ea fără a ști ce spune.

Tarrant își reînnoi asaltul gurii, sărutându-i nu numai pieptul ci și spatele, șira spinării, șoldurile, coapsele, presărând sărutări acolo unde mâinile lui mângâiaseră. Și când o adusese în pragul unei nevoi fierbinți, când abia mai era conștientă de ceea ce se petrece, cu gura întârziind peste a ei, o luă în brațe și o duse în cameră.

Cu brațele înconjurându-i gâtul în timp ce o căra, când se opri să deschidă ușa dormitorului, îi voi gura îndărăt. Și într-un ținut al nimănui, un ținut pe care nu-l crezuse niciodată atât de atâtător, de frumos, un ținut unde voia să rămână, dar dorea totuși mai mult, mult mai mult, gândurile lui Keely erau aiurea când auzi ca prin ceață niște întrebări referitoare la niște măsuri preventive necesare.

Erau în dormitor când, gura ei tânjind după sărutări, deschise ochii să-l privească. Tarrant nu avea de gând s-o mai sărute până nu-i răspundea la întrebare.

Nu prea sigură la ce se referise întrebarea, înfierbântată cum era de sărutările lui, tot ce voia acum era să răspundă ca după aceea să simtă din nou atingerea lui atâtătoare.

– Măsuri... preventive? șopti ea.

Și ar mai fi vrut să spună: „Nu știu ce înseamnă“, dar nu avu ocazia, fiindcă Tarrant citi imediat tot ce dorea să știe drept răspuns. Brusc, îi dădu drumul din brațe, direct pe saltea. Keely clipi nedumerită când el rosti:

– Dumnezeule! țipă el, ești o neobrăzată!

Tot ceea ce Keely era în stare să facă fu să se ridice în capul oaselor, și cu o voce răgușită, complet năucită, să se bâlbâie:

– Nu... nu înțeleg.

– Nu, nu înțelegi, o repezi el furios cu ochi de gheață, când adineauri era sigură că privirea lui exprimase căldură. Văzând-o pe maică-ta cum a pus mâna pe un soț care să-i ofere o viață de huzur, te-ai gândit că nu ai nici un motiv să nu faci la fel. Totuși, din fericire, scumpo, aruncă el, eu nu sunt așa de ușor de înhămat.

Uluită de această întorsătură a evenimentelor, tot ce putea face Keely era să se adune. Menționarea mamei ei nu-i fu de nici un ajutor, căci se îmbujoră când realiză că nu se mai gândise la Catherine, Dumnezeu știe de când! Dar când îi deveni clar că Tarrant Varley o acuza că voia să-l prindă în capcană așa cum făcuse maică-sa cu tatăl lui, se întrebă cum ar fi putut face acest lucru, atâta timp cât nu știa să gătească la fel de bine ca aceasta.

– M-am întrebat toată seara ce pui la cale, continuă el. Acum, spuse el, acum știu.

– Șt... știi, spuse ea rar, dorindu-și ca el să se grăbească și să-i explice, fiindcă niciodată nu se simțise atât de lipsită de inteligență.

– Ești o micuță plină de pasiune când sângele îți clocotește, nu-i așa? spuse el neașteptând nici un răspuns. Dar trebuie să-ți temperezi pasiunea cu o judecată rece, domnișoară Macfarlane, când complotezi ceva.

Șocată că după tot ce se întâmplase între ei, ajunsese din nou domnișoara Macfarlane și că în timp ce fusese pierdută în brațele lui, el își păstrase sângele rece, Keely fu zguduită să-i audă vocea plină de sarcasm continuând:

– Scuze pentru efortul irosit – nu ți-a reușit planul de a mă prinde în capcana paternității.

– Paternitate!

Șocul o făcu să facă o mișcare necontrolată care-i deschise halatul. Dar când văzu ochii lui verzi și reci ațintindu-se asupra sânilor, își strânse repede halatul și fu cuprinsă de un și mai mare șoc. Oh, Doamne, gândi ea, fiind pe cale să leșine când își dădu seama că dacă Tarrant Varley nu și-ar fi păstrat blestematul lui de cap pe umeri, ar fi putut sfârși prin a rămâne însărcinată!

Încă șocată, acum când fierbințeala sângelui se întorsese aproape la normal, Keely se simțea mută că uitase de fericirea maică-sii pe care o avusese în cap la începutul scenelor de dragoste cu Tarrant. Totuși, gândul că îngrozitorul Tarrant Varley o putuse aduce sub vraja lui, fusese în stare să găsească cheia chimismului dintre ei încât vrusese să i se dea și astfel să-i poată concepe copilul, o făcu să-i revină vocea și să-i răspundă furioasă, la învinuire.

– Trebuie să fii nebun! răbufni ea. În afară de faptul că femeile din familia mea au o lungă poveste cu sănătatea când se gândesc să facă un copil și eu nu mi-aș dori să ajung invalidă pentru luni de zile, tu, spuse ea înfierbântată, ai fi ultimul bărbat pe care l-aș avea în vedere...

– Te-ai hotărât în două minute, o întrerupse el. Erai mai mult decât gata să suporți consecințele dacă prin asta puneai mâna pe mine, obligându-mă să te iau în căsătorie.

– Căsătorie! se strâmbă ea și apoi își dădu seama ce spunea el. Ești așa de onorabil? exclamă ea răutăcioasă.

Dar răutatea ei nu-l impresionă și, dintr-o dată, Keely simți că se săturase. Chiar în acest minut, consideră că făcuse destul ca fiică pentru a se asigura că mariajul mamei sale să nu fie tulburat de un al treilea oaspete nepoftit la petrecere.

Strângându-și halatul în jurul trupului, sări în picioare cu toată demnitatea posibilă și anunță:

– Plec.

Cu capul sus, trecu pragul să iasă în hol când, vocea lui Tarrant o opri:

– Plouă afară.

Keely se întoarse, cu ură în ochi, ca să-l vadă rezemându-se neglijent de tocul ușii.

– Și ce dacă? se răsti ea.

– Nu o să găsești nici un taxi – mai ales la această oră sâmbătă noaptea.

Ca porc ce era, nu avea nici o intenție s-o conducă acasă cu mașina.

– Voi merge pe jos, îl informă ea și dădu să se îndrepte spre baie, unde își lăsase lucrurile.

– Fă cum vrei, replică el. Dar... el ezită... o să te faci ciuciulete și o să-ți distrugi chestia aceea roz cu care ai venit.

– Așa! se rățoi Keely. Ai cumva o propunere mai bună... atâta timp cât este evident că nu o să-mi împrumuți o haină de ploaie?

Tarrant dădu din umeri, arătând că îi este indiferent ce are de gând să facă.

– Îți pot oferi patul, dacă vrei.

– Sunt copleșită, îl ironiză ea. Și tu unde o să dormi?

Nu-i păsa deloc de obrăznicia cu care ochii lui i se plimbară pe trup, când acesta rosti tărăgănat:

– Chiar cu toate farmecele tale – bine cunoscute, domnișoară Macfarlane, încă îmi prefer libertatea.

Ce i-ar mai fi plăcut să-i tragă una! Dar, amintindu-și picioarele lungi de pe sofa, Keely își dădu seama că i-ar cădea fața dacă i-ar accepta oferta, deoarece canapeaua era bună pentru o giugiuleală, dar când va fi obligat să doarmă pe ea, va regreta că a deschis gura.

– Un domn până la urmă, aruncă ea în direcția lui.

Fu cuprins de dezamăgire când văzu lipsa lui de surprindere când nu-i refuză oferta. Totuși, când se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre în dormitor, Keely simți o oarecare satisfacție să se întoarcă și să-i trântească ușa în nas.

Nu mai era nimic de spus acestui monstru mizerabil, socoti ea când își strânse halatul și se vârî în pat. Niciodată nu va mai vorbi cu el.

Noaptea trecu greu și nu dormi bine. Deși nu fu deranjată de nici un vizitator nedorit, Keely se trezi cu noaptea în cap.

Reflectă asupra absenței unei vizite a gazdei sale. Nu că ar fi reușit s-o aducă în starea în care fusese înainte! Doamne, când se gândi cum ajunsese să fie! Repede, Keely își schimbă direcția gândurilor – cum fusese țintuit Tarrant toată noaptea pe canapeaua aceea...

Dar fu surprinsă de ceea ce îi trecu prin cap – orice ar putea gândi despre el, un lucru rămânea în picioare – Tarrant Varley era un bărbat onorabil.

Dacă n-ar fi fost un om de onoare, nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de riscul de a o procopsi cu un copil. O dorise, știa asta, chiar dacă își păstrase sângele rece când ea înnebunise de dorință. Dar în afară de dorința fizică, o ura la fel de mult pe cât îl ura și ea. Și cu această onoare întipărită adânc în el – probabil moștenită de la tatăl lui – indiferent cât de puternică fusese dorința lui Tarrant Varley, nu avusese de gând să riște pentru a plăti, conform codului lui, trebuind să o ia în căsătorie.

Părăsind patul, Keely se duse să se uite pe geam. Cândva în timpul nopții, ploaia încetase. Ei bine, mulțumesc pentru găzduire și la revedere domnule Varley, gândi ea când se duse tiptil în baie.

Odată îmbrăcată și gata de plecare, Keely fu încercată de cea mai stranie reținere de a pleca, fără a-l mai vedea încă o dată pe Tarrant.

Trebuie să fi fost dracu' cel care o îndemna, își spuse ea, îndreptându-se spre camera de zi și crăpând ușa pentru a vedea iar fața acelui monstru.

Așa cum stătea pe canapea, învelit cu o păturică, arăta destul de bine, observă ea, acea expresie severă rezervată ei, absentă în somn. Privirea ei merse de la fruntea inteligentă la bărbia lui hotărâtă ca să vadă cu mirare, că în somn, gura lui avea o formă caldă și generoasă.

Pe neașteptate, inima i se opri în loc când se întrebă dacă acea gură va arăta vreodată așa când va fi trez și va vorbi cu ea.

Stabilind că nu va veni niciodată acea zi, Keely ieși în hol. În afară de faptul că nu-l va mai vedea niciodată, dacă se va putea, atunci la ce naiba o interesa dacă gura lui va fi blândă sau nu când va vorbi cu ea?

Capitolul 4

Mama ei era măritată cu Lucas de patru săptămâni, înainte ca Keely să se obișnuiască până la urmă cu ideea și să înceteze să se întrebe constant cum de reușise Tarrant Varley, ca niciodată altcineva până acum, să-i stârnească o asemenea avalanșă de dorință.

Dacă îi luase așa de mult timp să se descotorosească de gândurile asupra uimitoarei sale reacții, fusese din cauză că era îngrozită de felul în care se comportase. Să gândească și că ea, ca oricare altcineva – în afară de Tarrant – putea să meargă atât de departe încât să-și piardă capul când fructul oprit își făcea apariția, era ceva de neconceput până atunci. Dar ce era și mai rău pentru Keely Macfarlane, era faptul că nici măcar nu-l plăcea pe acest bărbat!

Dar la sfârșitul acestor patru săptămâni, umilința felului de a se oferi de bună voie unui bărbat pe care-l disprețuia se mai vindecase. Se consola la gândul că așa cum fusese în ziua aceea, încordată ca vreun cuvânt sau eveniment să nu distrugă ziua de căsătorie a maică-sii, avea nervii prea întinși ca să i se opună lui Tarrant care o înfierbântase cu artă.

Dar înlăturând întregul episod ca pe o experiență trecută de viață și jurându-și să nu mai ajungă niciodată în această situație, Keely, deși vorbise de multe ori la telefon cu mama ei, nici una dintre ele nu pomenise vreodată ceva despre Tarrant Varley.

Dar într-o vineri, o săptămână mai târziu, Catherine fiind măritată cu Lucas de cinci săptămâni, Keely era aproape să închidă telefonul la una din nenumăratele convorbiri cu maică-sa, când de niciunde țâșni întrebarea:

– L-ai mai văzut pe Tarrant în ultima vreme?

– Nu a venit acasă în weekendul trecut, spuse Catherine, părând veselă. Totuși, îi telefonează cu regularitate lui taică-său.

Când în cele din urmă își luă la revedere, Keely oftă fiindcă, fără să dorească, fusese îndemnată să viziteze Inchbrook într-un weekend, cât mai curând. Ori asta voia din tot sufletul să evite.

Întrebându-se cât timp va mai putea amâna vizita la Inchbrook, Keely își spuse că dacă Tarrant își putuse petrece un weekend în apartamentul lui, probabil va mai exista și un alt weekend când ea va găsi posibilitatea să se ducă fără riscul ca el să fie acolo. Sigur că voia s-o vadă pe maică-sa, dar nu avea nici un chef să reînnoiască acea cunoștință cu bruta!

Săptămâna următoare o găsi gândindu-se din nou la Tarrant Varley. Așa că atunci când următorul weekend apăru la orizont, începuse să dorească să nu se fi interesat niciodată de el sau să descopere că-și petrecuse cel puțin un weekend în acel apartament de neuitat.

Faptul că nu era îndemnat să-și petreacă fiecare weekend la Inchbrook o făcu să se întrebe – se răzgândise în privința maică-sii că vrea să pună mâna pe avere? Se răzgândise să fie de față când lui taică-său i-ar cădea vălul de pe ochi așa cum vrusese la început? Sau avea alte ocupații mai plăcute?

Ultimul gând o făcu pe Keely să se încrunte. Și asta nu din cauză că o interesa câtuși de puțin pe cine primea în apartamentul lui și pe cine ducea în pat, dar din nou îl blestema pe bărbatul care, scoțându-și-l din cap pentru câteva zile, îi revenea acum în minte.

Nefiind așa de ocupată ca de obicei la birou în acea vineri, Keely scoase materialul terminat din mașină și, într-un impuls, ridică telefonul și formă numărul de la Inchbrook. Deoarece ea și mama ei căzuseră la înțelegere să se sune alternativ, acum era rândul ei, deoarece Catherine sunase cu o săptămână în urmă, Keely era gata de o mică flecăreală.

– Ești bine? întrebă mama ei cu grijă părintească, fiindcă rar o suna Keely de la birou.

– Sunt bine, râse Keely, explicând că nu are nici o grijă pe moment. Dar cum merg lucrurile la tine?

– Cum nu se poate mai bine, fu replica mamei, făcând-o pe Keely să se simtă fericită.

– Se pare că îți prieste viața de femeie măritată, comentă ea.

– Lucas este un scump, spuse Catherine încântată.

– Și Tarrant? întrebă Keely și, îngrozită apoi că vorbise fără să gândească, îi veni să geamă.

– A fost la Inchbrook sâmbăta trecută, spuse Catherine veselă.

Și asta tocmai când Keely era pe cale să creadă că făcuse o gafă întrebând despre fiul vitreg, care era o brută.

– A fost acolo în weekend?

– Din nefericire nu, răspunse Catherine. A venit doar câteva ore sâmbătă să...

– Din nefericire! Nu se putu ea să nu exclame. Vrei să-i spui că acum îți place să vină acolo?

– Nu doresc ca Tarrant să plece din casa lui, Keely, spuse Catherine un pic cam aspru, dar apoi se îmblânzi. Oh, te gândești la banii pe care a încercat să mi-i dea ca să plec, continuă ea să se confeseze, ca în vremurile bune când nu existau secrete între ele, mărturisesc că insulta lui Tarrant încercând să-mi dea acel cec m-a făcut să fiu îngrozită în legătură de cum ar fi mers lucrurile. Dar acum totul este bine când înțeleg că din dragoste pentru tatăl lui a încercat să facă Tarrant ceea ce a făcut.

Că maică-sa era gata să ierte insulta și părea să fie pe cale să o uite era mai mult decât putea face Keely. Fiindcă nu putea scuza cu nimic cum insultase el voit pe cineva pe care iubea din suflet.

Dar ca și cum uitase că Tarrant încercase vreodată s-o dea afară, Catherine continuă să vorbească despre treburi domestice, ca felul în care se face marmelade de portocale în ianuarie și așa mai departe. Auzind zgomote în biroul alăturat, care-i spuseră că Gerald se mișca, Keely își aminti că era la serviciu și decise să încheie convorbirea.

– Trebuie să închid, dragă, spuse ea în timp ce Catherine, care terminase cu marmelada, voia să continue cu altceva. Mai vorbim...

– Când vii la Inchbrook? veni întrebarea pe care voia s-o evite. Voi începe să cred că ai ceva cu Lucas dacă nu vii să ne vizitezi în curând.

– Eu cred că este un drăguț și tu știi asta, spuse repede Keely.

Că fiul lui era „bestia anului“ era o altă problemă.

– Atunci, vino în acest weekend, spuse prompt Catherine. Tarrant trebuie să lucreze în acest weekend fiindcă pleacă într-o călătorie de afaceri în Australia, luni – ne-ar plăcea ca măcar unul dintre copii să fie cu noi.

Gerald venise să stea în pragul ușii, dar ceea ce spusese Catherine despre Tarrant că nu vine mâine la Inchbrook, fu tot ce era nevoie să știe Keely.

– Te pot lipsi de a-ți vedea unicul copil? spuse ea voioasă.

– Vii?

Brusc, Keely fu nerăbdătoare să-și vadă mama, la fel de nerăbdătoare cum părea și Catherine.

– Așteaptă-mă mâine.

Gerald veni la masa ei în momentul când punea receptorul jos.

– Ai aranjat ceva pentru mâine? întrebă el, expresia lui de câine bătut spunându-i că voia s-o scoată undeva.

– Mă duc să-mi perec weekendul cu maică-mea și soțul ei, replică tânăra.

Îl informase pe Gerald că mama ei se măritase cu Lucas.

– Speram să ieși cu mine mâine seară, nu renunță el. Am luat niște bilete la...

– Îmi pare rău, spuse Keely, nefiindu-i limpede ce să facă în privința lui. Nu am văzut-o pe mama de la nuntă și nu prea am avut ocazia să-l cunosc pe Lucas.

– Nici mie nu mi-ai dat ocazia să mă cunoști, mormăi el.

– Te văd în fiecare zi, spuse ea repede, începând să se simtă stingherită.

Nu voia să-i rănească sentimentele, dar dacă el nu-și putea da seama că tot ce știa despre el era tot ce voia să știe, dacă era directă, atunci probabil ar trebui să demisioneze de la o slujbă care-i plăcea, căci altfel el nu va renunța vreodată.

– De luni până vineri, se plânse el, cu câteva rare ocazii de a-mi permite să te scot în oraș.

Simțea că se apropie momentul de a fi directă și a-i răni sentimentele când, brusc, și spre ușurarea ei, Gerald zâmbi.

– O să-ți spun cum o să faci – de ce să nu te duc cu Maserati la casa Verley? Aș putea trage o fugă.

Keely se duse acasă de la serviciu, în acea seară, să-și pregătească ceva de mâncare, să-și facă unele treburi casnice și să împacheteze ce avea nevoie pentru weekend. Fusese o slăbiciune din partea ei că acceptase oferta lui Gerald, când putea foarte bine să se ducă și cu trenul, gândi ea, când își împături o rochie mai elegantă pentru cazul în care se îmbrăca pentru cină. Dar ce altceva putea face, când Gerald arăta atât de dezamăgit că nu merge la teatru cu el?

Cu cincisprezece minute înainte de ora de întâlnire, ușa de la intrarea apartamentelor fiind deschisă vara, se trezi cu Gerald sus.

Din fericire era gata și, deși îl invită să intre, nu dură mult până își luă geamantanul din dormitor, apoi ieșiră.

Dar la Inchbrook, când Gerald stabili că nu avea planificat nimic pentru după-amiază, Catherine, cumsecade cum era, îl opri să mănânce cu ei de prânz. Lui Keely nu-i conveni acest lucru și în timpul mesei se feri de privirile lui pline de afecțiune, pe care atât Catherine cât și Lucas le remarcară.

Gerald nu era grăbit să plece după ce se termină masa și merse cu ei în salon. Lucas îi povesti acestuia despre atelierul pe care-l avea în spatele casei și amândoi începură să discute despre chestii mecanice. Privirea lui Keely se opri asupra maică-sii și observă că părea la fel de fericită cum păruse la telefon. Apoi se îndreptă spre Lucas și văzu că și el emana un fel de mulțumire interioară.

– Mă scuzi, dragă Keely? Dar Gerald ar vrea să-mi vadă atelierul, spuse el.

– Și tu de abia aștepți să i-l arăți, glumi Catherine, iar Lucas o privi cu dragoste, ceea ce îi plăcu lui Keely.

– Îți place aici, nu? întrebă Keely după plecarea celor doi.

Catherine încuviință din cap.

– Îmi place din cauza dragului de Lucas. Dar toate acestea, casa, grădina, el – ce mi-aș putea dori mai mult?... Încă nu ai văzut grădina, nu-i așa? întrebă Catherine, amintindu-și brusc și devenind brusc mămoasă. Du-te și ia puțin aer proaspăt, în timp ce eu fac ordine pe aici.

– Bine, mamă, dar n-aș putea să-ți dau o mână de ajutor?

– Nu-s prea multe de făcut aici. Ieși în grădină să ți se mai coloreze obraji, îi ordonă Catherine.

– Culoare! exclamă Keely, prefăcându-se scandalizată. Trebuie să te informez că bărbații se dau în vânt după cum arăt!

– Și atunci, de ce nu mi te-ai prezentat până acum cu un ginere? replică maică-sa râzând.

– Bună întrebare, răspunse Keely și ieși în grădină prin ușile de sticlă.

Dar afară în grădină, cu o pajiște imaculată în fața ei, și flori de diferite culori îndreptându-și petalele spre soarele de sfârșit de mai, Keely o luă spre stânga, unde un pâlc de tufișuri din vecinătatea unui nuc îi atrase atenția.

Se gândi la gluma maică-sii apropo de ginerele cu care nu se mai prezenta. Oare maică-sa era îngrijorată că nu se mărită?

Roșul rochiei ei contrasta cu verdele tufișurilor, în timp ce se apropia de nuc, gândindu-se la oportunitatea de a-și lua un soț, oportunitate pe care nu o luase niciodată în considerare.

Unul sau doi bărbați cu care fusese prietenă avuseseră acel ceva în plus care ar fi făcut-o să țină la ei, dându-și astfel o șansă. Dar voia căsătorie? Voia căsătorie cu tot cea ce decurge din ea? Și amintindu-și de factorul Butterworth – voia copii?

Era nefiresc să vadă maternitatea, cu cele nouă luni care urmau, ca ceva care trebuia dorit doar cu disperare înainte de a

intra în ea? Dacă moștenea neamul Butterworth și nu neamul Macfarlane, ar fi trebuit să fie îndrăgostită trup și suflet de un bărbat ca să treacă prin toate acestea pentru un copil. Și până acum, nu cunoștea nici un bărbat care să merite riscul de a afla dacă moștenise linia Butterworth.

Într-o străfulgerare, în minte îi apăru imaginea lui Tarrant Varley. Doamne, când te gândești... Clipi îngrozită și imaginea dispăru, dar nu și amintirea că fusese atât de nesăbuită cu el încât să se poată pune în situația de care se temea, dacă el nu se oprea... și încă fiind vorba de un bărbat pe care-l ura!

Un zgomot în spate, pașii unui bărbat, o smulseră din gânduri. Era o ușurare să nu se mai gândească și zâmbi recunoscătoare când întoarse capul crezând că-i Gerald.

Brusc, se întrerupse crezând că imaginația îi joacă feste, în fața imaginii lui Tarrant Varley. Fiindcă fața ironică a lui Tarrant Varley se uita la ea, deși Keely știa perfect că era la Londra în acest weekend, pregătindu-se pentru călătoria de luni în Australia.

Din nou clipi, încercând să alunge viziunea. Dar când deschise din nou ochii, acea față ironică încă era acolo.

– Tu! gâfâi ea șocată să vadă că Tarrant Varley nu era un produs al imaginației sale.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, fu replica lui sardonică.

Dar în timp ce încă nu-și revenise și se întreba care era motivul pentru care n-o evita așa cum făcea ea, Tarrant rosti rar:

– Văd după Maserati că ți-ai adus bețul de aur cu tine.

Și de parcă n-o insultase suficient, cum lui Keely i se oprise respirația de a-l vedea, când era ultimul lucru pe care-l voia, el adăugă:

– Ai rămas gavidă măcar?

În fața obrăzniciei lui, nu putu decât să îngăime:

– Ce...

Dar el i-o tăie cu sarcasm:

– Precis că până acum l-ai convins pe Cullen să te vâri în patul lui.

În acel moment, mândria și furia ei ajunseră la apogeu. Fără să se întrebe ce căuta Tarrant Varley la Inchbrook când ar fi trebuit să fie Londra, se opri doar asupra supoziției lui că singurul mod de a convinge un bărbat s-o ia în căsătorie era să-i facă un copil.

Atunci se mișcă, împingându-l în trecere pe Tarrant.

– Trebuie să recunosc că Gerald Cullen are unele avantaje asupra ta – în afară de botul de aur, are o personalitate plăcută!

Keely descoperi atunci că nu simțea nici un pic de satisfacție să-l lase să afle că în privința personalității Tarrant Varley avea farmecul unui sconcs. Fiindcă, înainte de a-l putea depăși, simți mâna lui prinzându-i brațul și întorcând-o în direcția în care nu intenționa să meargă.

– Nu mă îndoiesc că inestimabilul tău patron știe cum să flateze o fată, o smuci el cu ochi scăpărători. Dar spune-mi, te poate atâța așa?

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, sau măcar cum s-a întâmplat, era în brațele lui. Și înainte să-l poată face în fel și chip, gura lui o astupase pe a ei și orice ar fi vrut să spună nu mai fu niciodată rostit.

Nu se supuse sărutării lui fără o luptă. Nu, la început. Fiindcă toate smuciturile ei nu folosiră la nimic. Dintr-o dată, totul se schimbă. Să simtă degetele lui Tarrant alunecând de-a lungul spinării, trupul lui senzual prin materialul subțire al rochiei de vară, îi cauzau tot felul de sentimente contradictorii pe care nu voia să le simtă.

Nu, spunea mintea ei, este o nebunie, nici măcar nu-l plac pe acest bărbat. Dar ceva viclean acționa în ea simțindu-l atât de aproape și indiferent ce instrucțiuni îi dădea capul, acestea nu erau ascultate.

Așa că atunci când strângerea lui Tarrant slăbi un pic și sărutul lui se îmblânzi cerând un răspuns, Keely simți că se topește. Mâinile care încercaseră să-l împingă îl înconjurară, în timp ce-i oferea buzele.

Când Tarrant își întrerupse sărutul, mintea ei era goală de orice gând când îl privi. Dar fu doar până când văzu că acei ochi cenușii privesc peste ea și apoi se întorc înapoi că zări o lucire de triumf. Triumf pe care el nu încercă să-l ascundă. La început, crezu că triumful se datora faptului că făcuse din femeia care se lupta în brațele lui una docilă.

Dar ca și cum nu ar fi fost suficient, o întoarse cu fața unde privise el, spre casă și spre aleea pietruită și pulsul ei se acceleră într-un mod diferit.

– Porcule! strigă ea furioasă când îl văzu pe Gerald la câțiva pași, privind fără a-i veni să creadă. Știai foarte bine că era acolo! urlă ea, știind după felul în care Gerald se întoarse și se duse acolo unde îi era parcată mașina, că fusese martor la răspunsul ei către Tarrant.

– Nu pot nega, mărturisi Tarrant, nevinovat ca un prunc.

Nu se putea spune nimic despre ce simte el, în afara bucuriei imense pentru situația pe care o crease.

Mult prea furioasă, Keely îi dădu un brânci care ar fi trebuit să-l trimită în tufișuri, dar spre necazul ei, Tarrant nu se clinti. Fără să-și mai răcească gura de pomană, plecă după Gerald.

Dar furia față de Tarrant i se înteți când văzu că Gerald era deja în mașină și pornea. Știa că-l rănise pe patronul ei și asta o

durea, findcă nu și-ar fi dorit niciodată, cu excepția unei singure persoane, să rănească pe cineva.

Gerald opri mașina când o văzu alergând, pe față citindu-i-se jignirea.

– Îmi... îmi pare rău, fu tot ce fu în stare Keely să spună, simțind că este total nepotrivit.

Scuza ei fu înlăturată cu supărare.

– Rămâne și el peste weekend? fu tot ce dori el să știe.

– Nu, răspunse Keely, sperând să-l facă să se simtă mai bine. Pleacă luni în străinătate și trebuie să se întoarcă la Londra să-și aranjeze unele probleme. A trecut doar să-l vadă pe tatăl lui o oră sau două, adăugă ea, dar dorindu-și să n-o fi făcut.

Deși Gerald îi aruncă o privire sceptică în privința cui venise Tarrant să vadă, reuși totuși să fie politicos înainte de a pleca:

– Ne vedem luni.

Simțindu-se nu numai tristă, ci chiar rău, Keely merse agale înăuntru. Era nefericită că-l supărase pe Gerald așa cum o făcuse. Nu fusese plăcut pentru el când o văzuse în brațele lui Tarrant și încă bucurându-se, când el era ținut la distanță în rarele ocazii când o scotea în oraș. Dar ceea ce îi făcea și mai rău, era că Tarrant, crezând-o în termeni mai familiari decât era cu Gerald, o sărutase doar ca să-i arate acestuia că putea fi a oricui, ca și cum era un fel de... un fel de vampă!

Găsind-o pe maică-sa în bucătărie și singură, deși era important ca aceasta să nu-și dea seama că ceva nu este în regulă, o întrebă ca din întâmplare:

– Tocmai l-am văzut pe Tarrant, credeam că lucrează peste weekend?

– Așa este, zâmbi Catherine. Dar când a sunat aseară și a auzit de la Lucas că vii astăzi, trebuie să se fi gândit că-și poate face treaba pe care o are și în lungul zbor spre Australia.

– Vrei să spui că Tararnt intenționează să rămână în weekend?

Dar Catherine, nevăzând că fiică-sa era îngrozită de idee, arăta mai mulțumită ca niciodată, când răspunse:

– Da. Nu-i drăguț din partea lui? Încercă să dreagă felul în care a reacționat când Lucas s-a însurat cu mine. Lăsându-și treburile, dovedește că este important pentru el să-și cunoască sora vitregă.

În acea clipă, Keely își făcu socoteala că dacă Tarrant Varley rămânea peste weekend, atunci ea pleca. Dar tocmai când se gândea la cel mai bun mod de a o anunța pe maică-sa că se răzgândise și pleca la Londra cu următorul tren, Catherine îi întrerupse șirul gândurilor.

– I-am spus lui Gerald că ești în grădină când a spus că vrea să-și ia la revedere – a plecat?

– A plecat acum câteva minute, confirmă Keely.

– L-a văzut pe Tarrant înainte de plecare?

– Da, l-a văzut, replică ea.

Fu cuprinsă de o furie rece când maică-sa zâmbi și-i spuse:

– Bine. Eu i-am spus lui Tarrant când a sosit că Gerald te-a adus cu mașina și te caută – el a spus că vine să spună „Bună ziua".

Venise să spună „bună ziua", foarte bine, dar ea văzuse cum fusese. Tarrant Varley, în felul acela rece cu care era familiarizată, o provocase în mod deliberat. Știind că Gerald o caută, o luase pe scurtătură și nu-și pierduse timpul s-o cuprindă cu brațele. Știuse că Gerald va apărea dintr-un moment într-altul. O sărutase cu ochii deschiși ca să-l observe mai bine pe Gerald! Nu era de mirare că nu negase că știuse de Gerald că era acolo – ar fi fost dezamăgit dacă n-ar fi fost – dacă ar fi trebuit s-o sărute degeaba!

– Mă pot duce în camera mea un timp? o întrebă Keely.

Neștiind când se răzgândise în privința plecării, era conștientă doar că ceva din interiorul ei o determina să nu-l lase pe Tarrant să scape așa de ușor.

– Acum este și casa ta, îi reaminti Catherine când Keely părăsea bucătăria. Încearcă și obișnuiește-te cu ideea.

Keely zâmbi, nu se putea gândi la Inchbrook ca la casa ei, nu atâta timp cât Inchbrook încă avea un fiu al casei.

– Nu uita că cinăm la ora opt, spuse Catherine.

– Nu voi uita, promise ea.

Era bucuroasă că scăpase. Mama ei o cunoștea mai bine ca oricine. Se îndoia că în curând maică-sa nu-i va descoperi furia dacă rămânea mai mult.

Acea furie rece rămase în Keely în timp ce-și despacheta puținele lucruri pe care și le adusese cu ea. Și i se intensifică atunci când intră în cada cu apă fierbinte unde avu timp să se gândească.

Cum îndrăznea Tarrant Varley s-o provoace în felul dezgustător în care o făcuse? Cum de a îndrăznit? Ca și cum ea n-ar fi avut nici o importanță, scrâșni Keely din dinți. Cum îndrăznea s-o lase pe maică-sa și pe Lucas să creadă că singurul motiv pentru care-și abandonase munca în acest weekend era ca s-o cunoască mai bine – ca și cum putea fi un frate mai mare pentru ea? Știa al naibii de bine de ce crezuse că o vizită acasă în acest weeklend era mai importantă decât orice muncă ar fi avut de făcut.

Nu i se potolea deloc mânia și știa că unicul motiv al venirii lui Tarrant Varley la Inchbrook fusese că aflase de venirea ei acolo și voia să stea cu ochii pe ea. Că nu acorda nici o credibilitate dragostei pe care o avea pentru mama ei și privea

vizita ei la Inchbrook ca o vizită unde ar putea înhăța tot ce putea, o făcea să-l urască atât de tare încât o înspăimânta și pe ea însăși.

După părerea lui Keely, era suficient timp să se răfuiască și să nu rămână datoare lui Tarrant Varley. Mândria, dacă nu altceva, trebuia răzbunată.

Ieșind din baie, înfășurată în prosop, știa un lucru. Binecuvânta felul în care se simțea acum. Atâta timp cât era așa de furioasă, Tarrant Varley n-o va mai putea prinde cu garda jos. Dacă i-ar intra în cap s-o sărute acum – Dumnezeu știe de ce, dar numai la acest gând i se înmuiau picioarele – nu ar avea nici o șansă.

Nu că ar mai săruta-o din nou. În grădină nu vrusese s-o sărute, totul era evident acum. Indiferent câtă pasiune pusese în sărutările lui, o făcuse doar ca s-o stârnească, în timp ce mintea lui rămăsese lucidă.

La vremea când se îmbrăcă, deliberă îndelung asupra celor întâmplate. Cine naiba îi dădea dreptul să creadă că o poate călca în picioare fără să pățească nimic? Pe Dumnezeul meu, o să i-o plătesc chiar dacă asta o să-mi ia un an! își jură ea.

Fericirea maică-sii cu Lucas era acum în siguranță, văzuse cu ochii ei. Nimic din ce ar putea face Tarrant nu i-ar putea atinge pe Catherine și pe Lucas și mulțumirea pe care o găsiseră unul cu altul, era sigură de asta.

Deși nu îi era încă limpede cum să procedeze, știa însă că dacă va avea ocazia, nu o va rata.

Capitolul 5

Keely întârzie să coboare până când ceasul ei arătă opt fără un minut. Apoi, știind că arăta bine în rochia portocalie care se potrivea cu tenul și părul ei negru, părăsi camera.

Cu speranța că nu va dura un an până va avea ocazia să se revanșeze asupra lui Tarrant Varley, deschise ușa de la salon.

– Ai ratat ocazia unui pahar înainte de cină, murmură Catherine, în timp ce Keely notă că individul, care-și lăsase munca pentru a veni s-o spioneze, era acolo și-i zâmbea de „bună seara".

– Deloc, draga mea, spuse Lucas. Ce dorești, Keely?

– Nimic, mulțumesc, răspunse ea evitând să-l privească pe Tarrant.

Dacă-l privea se înfuria și voia să rămână calmă pentru a-i putea veni de hac.

– Atunci mergem să mâncăm? zâmbi Lucas, privind-o cu drag pe mama ei.

Păstrând distanță față de Tarrant, care nu-i adresase nici un cuvânt, Keely merse în urma Catherinei și a lui Lucas, să ia loc la masă.

Lucas era un vorbăreț și adesea o făcea pe mama ei să râdă, dar nici unul dintre cei doi proaspăt căsătoriți nu observă că fiul casei nu spunea nimic.

Dar Keely era conștientă de asta. Și toată ura vibră în direcția lui, pentru că, după cum se părea, el nu se deranja să-i vorbească maică-sii; faptul că nici ea nu prea vorbea cu Lucas era o altă problemă. Tarrant Varley știa al naibii de bine că ea îl acceptase pe tatăl lui ca soț al Catherinei. Sângele începu să-i clocotească. Începea să înțeleagă adevăratul motiv pentru care el venise la Inchbrook în acest weekend. Unicul motiv pentru care se afla aici era să controleze dacă ea nu ar avea de gând să ciugulească de la Lucas ceea ce i s-ar fi cuvenit unei fiice adevărate.

Îi era aproape insuportabil să vadă că părea să aibă mult de așteptat până va ajunge să fie chit. În timp ce conversația lâncezea, se strădui să se calmeze pentru a fi mai eficientă.

În timp ce făcea tot ce putea ca să onoreze mâncarea, deoarece apetitul îi lipsea, Lucas păru să observe că este cam tăcută și încercă s-o antreneze în conversație.

– Se pare că șeful tău este un tip de treabă, remarcă zâmbind Lucas.

– Și este, răspunse ea, străduindu-se din greu să se gândească la ceva să spună despre Gerald.

Dar Lucas, poate gândindu-se că era timidă în privința patronului ei, glumi, fiindcă își dăduse seama cum o privise Gerald o dată sau de două ori:

– Mi-a trecut prin cap că ar fi putut rămâne la cină.

Masa la care stăteau ei patru nu fusese extinsă pentru a se simți mai intim, așa că lui Keely, care stătea în fața lui Tarrant, nu-i scăpă expresia triumfătoare din ochii acestuia. Porcul! gândi ea, știind exact ce gânduri zac în capul lui. El știa foarte bine că Gerald nu ar fi rămas la cină după ce o văzuse cum răspunde la sărutarea lui.

– Gerald nu a putut rămâne, explică ea. Avea bilete la teatru astă-seară. De fapt, continuă ea, ca nu cumva maică-sa să creadă că ar fi fost implicată într-o idilă cu Gerald, s-a oferit să mă aducă deoarece voia să-și alerge mașina puțin.

Privirea lui Lucas îi spunea că nu prea credea acest lucru. Dar când prinse ironia privirii lui Tarrant Varley, acesta îi spunea că după părerea lui, ar fi norocoasă dacă Gerald s-ar mai oferi și a doua oară după ce văzuse scena din grădină. Asta făcu să-i clocotească și mai tare sângele în vine.

– Se pare că Gerald va vrea să-și alerge și mâine mașina, nu crezi? întrebă Lucas și continuă să glumească: Îți telefonează mâine?

Keely reuși să-și mențină zâmbetul. În împrejurări normale, acest soi de tachinare de familie i-ar fi făcut plăcere, dar cu Tarrant de față, care părea că se distrează enorm, simți că se sufocă de ciudă.

Scutură din cap.

– M-am gândit să iau trenul de după-amiază, replică ea încet.

– Nu poți să stai până la cină? protestă Lucas. Catherine a fost atât de nerăbdătoare să... se întrerupse venindu-i o soluție simplă. Sigur că poți rămâne mâine până după-cină. Tarrant te va duce înapoi la Londra. Nu-i așa Tarrant? privi el spre fiul lui.

În fața întrebării directe al lui taică-său, Tarrant nu putu replica decât:

– Va fi plăcerea mea.

Faptul că nu refuză nu o făcu pe Keely să fie mai puțin pornită împotriva lui. Nu scăpă cum îi sclipeau ochii de neplăcere de a o avea ca pasageră, în timp ce gura îi zâmbea ca și cum ar fi fost o adevărată plăcere acest lucru. La naiba, pe toți dracii că nu o va mai avea ca pasageră în mașina lui din nou!

– Oh, n-aș vrea să te deranjez. Apartamentul tău este prea departe de al meu și...

Maică-sa o privea ca și cum o întreba de unde știe unde este apartamentul lui Lucas.

Și atunci, dintr-o dată, ca și cum zeii s-ar fi hotărât să-i ofere ocazia de a fi chit cu Tarrant, văzu că ocazia îi era la îndemână – dar să aibă nervii să profite! Într-o sclipire, își aminti cum jurase să nu rateze nici o ocazie de a se răzbuna. Se uită la el și-i întâlni privirea de gheață fiindcă se dăduse de gol că știa unde îi era apartamentul. Dumnezeule, se gândi ea, o căutase cu lumânarea!

Neuitându-se la maică-sa, Keely rosti cu o voce liniștită, dar suficient de tare ca să audă toți:

– ...Și tu știi, Tarrant că ultima dată când am fost în apartamentul tău – ai preferat să rămân peste noapte decât să mă conduci acasă cu mașina.

– Keely!

Exclamația șocată a mamei sale o făcu pe Keely să roșească. Dar nimic nu-i putea lua sentimentul de triumf când Tarrant Varley, incapabil să nege un cuvânt din cele spuse, deveni livid.

Înainte de a-și cere scuze mamei ei pe care o șocase, Lucas, cu zâmbetul dispărut de pe față, întrebă:

– Ce spui, copilă?

– Eu... începu ea, dar doar ca să fie întreruptă de mama ei, în timp ce Tarrant nu scotea nici un cuvânt.

– Credeam... spuse Catherine și se întrerupse, cu dezamăgire pe față. Oh, Keely, continuă ea cu tristețe. Întotdeauna mi-ai spus că nu te vei dărui decât celui de care te vei îndrăgosti.

Dorindu-și pe jumătate să-și fi ținut gura, sentimentul de triumf că-i stârnise lui Tarrant o furie neputincioasă începu s-o părăsească. Keely își dădea seama că maică-sa văzuse limpede că

nici o fată în toate mințile nu se putea îndrăgosti de Tarrant Varley. Dar, simțindu-se prost că maică-sa credea că i s-a dat lui fără dragoste, prinse o mișcare iritată din partea lui, necrezând că ar fi fost primul bărbat din viața ei și asta o făcu să nu mai regrete nimic.

Și atunci simți numai ură. Își coborî privirea pentru a nu i se citi acest sentiment în ochi, dar cel puțin avea satisfacția de a-l fi redus la tăcere și a fi chit cu el. Totuși, Keely spera ca maică-sa să n-o ia în serios.

– M-am păstrat, mamă. Vreau să spun sincer că nu...

– Bunule Dumnezeu! explodă Lucas, scutind-o să continue. Spui că fiul... fiul meu te-a sedus?

Amintindu-și felul în care fusese, faptul că nu intenționse să răspundă, felul în care Tarrant o făcuse să răspundă la sărutările lui, orice noțiuni preconcepute despre păstrarea virginității promise mamei sale uitate când voise să fie a lui, Keely nu putea, cu toată sinceritatea, să gândească la cum să numească altfel modul în care îi sedusese simțurile.

Încuviințarea ei din cap, încă păstrându-și ochii coborâți – acea amintire a seducției lui Tarrant lăsând-o mută – fu tot ce Lucas aștepta să vadă.

– Este adevărat, Tarrant? îl întrebă el pe fiul său tăcut. A rămas Keely în casa ta toată noaptea?

Sperând să obțină adevărul și sperând că ea mințea, după cum bănui Keely, Lucas continuă să întrebe cu asprime.

– Și-a... și-a petrecut Keely noaptea în patul tău?

Când întrebarea părăsi buzele lui Lucas, Keely văzu că acțiunea ei își meritase banii. Deși cele câteva minute în care porcul de Tarrant Varley se simțea prost, după părerea ei, erau prea scurte. Dar știind că apărându-se față de tatăl lui, Tarrant îi va spune în curând că ea voise, dar el nu se atinsese de ea, ridică ochii spre el, vizează.

Lungi secunde privi fără să clipească așteptând ca el să vorbească. Așteptă din nou să știe dacă jalnica ei încercare de a triumfa nu va cădea în ridicol. Dar ochii se măriră și-l privi năucă atunci când, neîncercând să se apere, se uită de la ea la tatăl lui.

– Da, domnule, răspunse el. Așa a fost.

Dezamăgirea lui Lucas față de el când auzi confirmarea era la fel de mare ca dezamăgirea maică-sii pentru ea, Keely o știa. Și ce era mai rău, era faptul că nu i se confesase maică-sii că voia să se răzbune pe Tarrant.

Dar acest sentiment de părere de rău îi dispăru și o cuprinse ura când văzu că atunci când Lucas îl învinovățea, în colțul gurii lui Tarrant se zbătea un mușchi de parcă abia se stăpânea să nu izbucnească în râs la enormitatea că fusese inocentă înainte ca s-o fi băgat în patul lui.

– Nu ți-a trecut prin cap că făcând ceea ce ai făcut – luându-i acestui copil nevinovăția... spuse Lucas furios și făcu o pauză, timp în care Keely văzu că Tarrant abia se stăpânea să nu râdă... ai jignit-o nu numai pe Keely, ci și pe mama ei? Și prin Catherine – pe mine?

Keely văzu cum ochii lui Tarrant se îngustează când replică:

– Nu a fost în intenția mea să te jignesc, domnule.

Și asta o făcu pe Keely nebună de furie. Din această constatare reieșea clar că Tarrant Varley nu vrusese să-l jignească pe tatăl lui, cât despre maică-sa, aceasta nici măcar nu intra în discuție. Și nimic nu o mai opri să intervină. Fără a se gândi ce spune, clocotind de mânie, rosti:

– Nu a fost... doar vina lui Tarrant, murmură ea ținându-și ochii ațintiți asupra farfuriei. Noi am discutat despre... căsătorie, explică îndurerată. A fost greșeala mea – am crezut – am crezut că însemna că se însoară cu mine.

Tusea șocată care veni din partea lui Tarrant se amestecă și cu geamătul Catherinei, urmat de „Doamne-Dumnezeule!“ Dar Keely îl ura atât de tare pe Tarrant fiindcă le insultase pe ea și pe maică-sa, încât nimic n-o mai determină să dea înapoi. Continua să-și țină ochii lipiți de fața de masă pentru a-i face pe ceilalți să creadă că era jenată.

– Ai lăsat această biată copilă să creadă că o iei de nevastă? întrebă Lucas sever.

Și Keely știu că jocul se sfârșise. În cel mai scurt timp, Tarrant o să le spună că nu numai că o lăsase să doarmă neatinsă în patul lui, dar și că mai repede s-ar însura cu o baracudă.

Dar din nou cunoscu surprinderea, fiindcă atunci când Lucas îi dădu fiului său tot timpul să răspundă, acesta rămânea tăcut cu încăpățânare.

– Nu ai avut inteția să te însori cu Keely când ai băgat-o în patul tău? insistă Lucas, hotărât să audă răspunsul fiului său.

Keely știu atunci că era doar o chestiune de timp până când Tarrant o va face cu ou și cu oțet. Ciudat totuși, Tarrant răspunse în cele din urmă tatălui său, dar nu ca s-o pârască pe ea.

– Nu am avut niciodată intenția să mă însor cu ea, îl auzi Keely recunoscând supărat.

– Nu ai avut...

Când Lucas începu să vorbească, Keely gândi că fusese atât de curajoasă cât se așteptaseră toți de la ea.

– Scuzați-mă, mormăi ea și se ridică, ștergându-se cu șervetul la gură.

Apoi, ca și când ar fi auzit din propria gură a lui Tarrant că se distrase cu ea, apoi o mătrășise, fără nici o intenție serioasă, părăsi în grabă încăperea, nemaiputând suporta.

Închizând ușa de la dormitor, se întrebă dacă ar trebui să se baricadeze înăuntru. Nu îndrăznise să se uite la Tarrant când

plecase de la masă, dar n-avea nici un dubiu că în aer plutea o pornire ucigașă.

Se dezbrăcă și se vârî în pat cu sentimente amestecate. Legătura de apropiere cu mama ei îi spunea că primul lucru pe care trebuia să-l facă de dimineață era să lămurească lucrurile cu Catherine. Dar astă-seară, și în colțul gurii îi înflori un zâmbet, spera ca Lucas să-i tragă un scandal zdravăn lui Tarrant. Totuși, trebuia să recunoască încă o dată, că Tarrant era un bărbat onorabil. Dacă n-ar fi fost, ar fi clarificat totul înainte de a se stârni viesparul de la parter.

Zâmbi când se lungi și închise ochii. Fusese plăcut să-l vadă pe Tarrant plin de o furie neputincioasă. Ce sentiment minunat era să-și fi luat revanșa și să știe, atâta timp cât el nu fugise după ea pe scări să-i rupă gâtul, că simțul lui de onoare nu-l lăsase să facă nimic decât să rânjească și să suporte.

Deoarece cu o seară înainte se culcase devreme, dimineața de duminică o găsi pe Keely trează înainte de ora șapte și cu un sentiment de vinovăție pentru felul în care îl vârîse pe Tarrant în asta. Totuși, când își aminti cum își stăpânea râsul când era vorba de inocența ei, sentimentul de vinovăție dispăru foarte repede.

Primul lucru pe care-l făcu după un duș rapid și îmbrăcare fu să pornească în căutarea maică-sii. Era timpul să i se confeseze.

Dar coborând scările la parter și găsind-o pe maică-sa făcând ceai, descoperi repede că indiferent ce fusese între cei trei după ce ea părăsise sufrageria seara trecută, Lucas și Catherine se hotărâseră că orice ar fi făcut progeniturile lor, nu aveau de gând ca asta să pătrundă în nou găsita lor fericire.

– Miroase a ceai? se interesă ea când o văzu pe fiică-sa stând în prag, comportamentul ei, spre ușurarea lui Keely, deloc server, ci plin de căldură și firesc, ca în majoriatea timpului.

– M-am gândit eu că fierbi ceaiul, replică ea, având aceeași slăbiciune ca și maică-sa pentru ceaiul de dimineață.

– Lucas și eu facem ceaiul cu rândul în weekenduri și-l servim pe celălalt la pat, spuse Catherine scoțând ceștile și farfurioarele. Totuși, vin și eu în bucătărie când este rândul lui – nu am răbdare să aștept cu orele în pat până vine ceaiul. Totuși, tu nu știi...

Se întrerupse brusc și Keely știu, când ochii maică-sii se umbriră, că se întreba dacă Tarrant îi adusese ceaiul la pat în acea dimineață după ce-și petrecuse noaptea în apartamentul lui.

– În legătură cu noaptea trecută, interveni Keely în grabă, eu...

– Nici un alt cuvânt, Keely, rosti Catherine scurt, dezamăgirea dată la o parte când îi spuse: ești suficient de adultă să-ți iei propriile hotărâri.

– Da, știu, replică Keely, dar vrând ca maică-sa să știe totul. Dar ce am spus seara trecută despre...

– A fost mai mult decât suficient, fu întreruptă din nou, în timp ce Catherine, refuzând s-o asculte, continuă: Dacă mai ai ceva de adăugat, atunci află că nu vreau să aud.

– Dar mămico... îi spuse ea ca în copilărie.

Nu voia ca maică-sa să se îndepărteze de ea. Întotdeauna își împărtășiseră totul.

– Ar fi trebuit să ghicesc că era ceva între tine și Tarrant când am văzut cum se uită la tine, dar deși din instinct vreau să fiu de partea ta, trebuie să mă gândesc și la Lucas.

Și înainte ca Keely să intervină să-i spună că știa și accepta ca Lucas să fie pe primul plan, Catherine continuă:

– Chiar dacă Lucas și cu mine vă părem bătrâni, căsătoria noastră este tânără. Și uneori o căsătorie trece prin necazuri dacă celălalt nu este foarte grijuliu.

– Ești fericită cu Lucas? întrebă Keely, spunându-și că dacă această întrebare nu-și avusese rostul ieri, astăzi, după figura cu Tarrant, se impunea.

– Am găsit cu Lucas ceea ce nu am avut niciodată cu tatăl tău, îi răspunse Catherine, iar expresia ei alungă temerile lui Keely. Nu vreau să-l ponegresc pe tatăl tău, dar știi, cred, că nu era foarte ușor de trăit cu el.

Da, gândi Keely, știuse asta. Dar sigură acum că nu distrusese începutul fragil al noii căsnicii a maică-sii, vru să nu fie dezamăgită din cauza ei.

– Dar Tarrant... începu ea și văzu că pe chipul maică-sii apăruse iarăși răceala.

– Nu, Keely nu vreau să mai aud nimic. Știu că tu și cu mine nu am avut niciodată secrete. Dar Tarrant este fiul lui Lucas și deși a fost dur cu el seara trecută când i-a spus, printre alte lucruri, să se țină departe de camera ta cât este sub acest acoperiș, Lucas își iubește fiul la fel de mult cât te iubesc eu pe tine.

Cel puțin Keely știa cum stau lucrurile. Lucas și Catherine trebuie să fi decis că lucrurile urmau să continue ca și cum scena din seara trecută nu ar fi existat. Ba încă, mai hotărâseră ca subiectul să nu mai fie discutat.

Își dădu seama că dacă insista ca maică-sa s-o asculte, ar fi făcut-o pe aceasta să se simtă vinovată că nesocotise dorința lui Lucas.

Neplăcându-i acest lucru foarte mult, Keely realiză și că ar fi înrăutățit situația pentru Catherine, dacă era să-i spună că Tarrant n-o atinsese și că ea nu se dăruise fără dragoste, din simplul motiv că el era convins că voia să rămână însărcinată pentru a pune gheara pe el. Și atunci, mama ei n-ar mai fi adoptat o linie de mijloc.

Ce era mai important, să-și elibereze conștiința mărturisindu-i totul maică-sii, sau fericirea acesteia?

– Deci, spuse ea cu un zâmbet care-i arăta Catherinei că înțelesese situația, ce avem la micul dejun?

– Întotdeauna ai fost un haplea la micul dejun, râse Catherine ușurată.

Lui Keely nu-i era foame; de când se despărțise de mama ei, mânca de dimineață doar o felie de pâine prăjită, dar când se așezară toți patru la masă, își dădu silința să termine șunca și ouăle din fața ei ca și când era flămândă.

Îi trecuse prin cap să plece cu primul tren de dimineață. Dar cu Tarrant Varley care stătuse la masă în fața ei ignorând-o complet aseară și cu sclipirea de ură pe care i-o văzuse dimineață când coborâse și o găsise încă acolo, se răzgândi.

Și ce dacă avea mai mult drept decât ea să rămână la Inchbrook? Dacă își închipuia că o să dispară, să nu dea nas în nas cu el în această dimineață, se înșela amarnic!

Oricum, nu era nevoie să creadă că doar el era furios, la fel de furioasă era și ea. Nu va putea uita niciodată felul în care îi spusese tatălui său „Nu am avut nici cea mai mică intenție să mă însor cu ea“ ca și cum se credea prea bun pentru ea.

Dar supărată cum era, la ora când se sfârși micul dejun, prinzând privirea lui furioasă o dată sau de două ori, Keely avea o nevoie intensă de aer proaspăt. Când Lucas menționă că s-ar duce în sat după ziare, ea se oferi bucuroasă:

– Mă duc eu.

– De obicei se duce Tarrant să-și dezmorțească picioarele, replică Lucas.

Keely zâmbi, știind că Tarrant nu se va oferi niciodată să meargă cu ea.

– Picioarele lui sunt mai bătrâne ca ale mele, spuse ea voioasă, continuând să zâmbească, deși nu scăpă privirea veninoasă pe care i-o aruncă Tarrant.

Când se întoarse din sat la Inchbrook, Lucas plecă să caute niște mărunțiș pentru a-i plăti ziarele, deși Keely se opuse.

Rămânând singură cu Tarrant, acesta îi smulse ziarul din mână și-i spuse printre dinți:

– Ne socotim noi mai târziu!

Când se termină masa de prânz, Keely se săturase de Tarrant Varley și violența înăbușită din el. Știa că păstra o aparență de civilizație când era cineva de față, dar în el nu exista nici urmă de cumsecădenie. Și mai știa că este în stare să-i facă rău.

Să-și spună că fericirea maică-sii era în siguranță și că el pleca mâine pentru o lună în Australia, n-o făcea pe Keely să se simtă mai relaxată.

Așa că, atunci când se aflară cu toții în salon, Tarrant ascunzându-se după un ziar, Keely gândi că acum era timpul potrivit.

– Stau doar pentru o ceașcă de ceai, se adresă ea Catherinei, și dacă nu te deranjează, mă duc să-mi pregătesc plecarea spre Londra.

– Credeam că te duc eu, după cină!

Surprinderea o lăsă pe Keely mută. Îl credea pe Tarrant adânc cufundat în lectură, dar el coborî ziarul și ea îi privi gura zâmbitoare care tocmai protestase că o duce la Londra. Totuși, când își îndreptă privirea asupra ochilor, văzu că în adâncul acelor ochi cenușii clocotea un adevărat vulcan de furie.

– Și eu aș vrea să rămâi la cină, Keely, interveni Catherine când tânăra încerca să-și revină după agresiunea evidentă ce sclipea în ochii lui Tarrant.

– N... n-aș vrea să-l deranjez pe Tarrant, se trezi ea replicând.

– Nu-i nici un deranj, spuse el blând, cu ochii Catherinei și ai lui Lucas ațintiți asupra lui. Îți dau cuvântul meu, adăugă, că te voi duce direct la apartamentul tău.

Ea se simți mai liniștită când Lucas vorbi cu mândrie în apărarea lui Tarrant.

– Fiul meu te-a dezamăgit într-un mod neintenționat, Keely, dar nu-și calcă niciodată cuvântul o dată ce și-l dă.

Keely se uită la Catherine, a cărei expresie îi spunea „Uită și iartă, Keely – de dragul meu“ și se gândi că-i este datoare mamei sale cu acest lucru. Îi zâmbi atunci bărbatului care aștepta să-și continue cititul ziarului.

– Mulțumesc, Tarrant, spuse ea încă zâmbind. Oferta este mai mult decât amabilă.

Își făcu valiza înainte de cină, dorindu-și doar sanctuarul propriului ei apartament. Totuși, mai precis, știa că sanctuarul era să fie departe de Tarrant. Tarrant îi dăduse și cuvântul că se va socoti cu ea și sigur nu se referise la bani.

Stătu ca pe ghimpi tot timpul cinei. Știa că nu-i putea evita privirea la nesfârșit fiindcă stătea la masă în fața ei și când îi întâlni ochii văzu că exista aceeași furie stăpânită în ei.

Și când masa se apropia de sfârșit începu să se întrebe dacă îi mulțumise pentru că se oferise s-o conducă acasă. Poate că își imaginase că în acea zi o privise ca și cum i-ar fi spus „Lasă, că-ți arăt eu ție, domnișoară“. Poate că, la fel ca și ea, voise să se comporte bine în fața proaspăt căsătoriților și de aceea nu-i adresase nici un cuvânt toată ziua? Sau aștepta ocazia să nu fie auzit pentru a-și da drumul la gură?

Keely se hotărî ca la capătul călătoriei să-i spună la revedere cât mai scurt și spera ca până atunci nici unul dintre ei să nu-și piardă controlul.

Ciudat, dar după ce-și luară rămas-bun de la Catherine și Lucas, în timp ce mașina alerga spre Londra, Tarrant nu spuse nici un cuvânt. Trebuie că descoperise unde se afla apartamentul ei, bănui ea, fiindcă fără s-o întrebe, opri mașina direct în fața casei sale.

Ei bine, doar n-o să rămână înțepenită aici. Dacă privirile pe care i le aruncase toată ziua însemnau că era prea furios ca să se coboare la nivelul ei, atunci nu avea de gând să aștepte acest lucru.

Cu un scurt mulțumesc, deschise portiera și se grăbi spre intrare, înainte de a auzi pași în spatele ei. În hol se întoarse pentru a-i închide ușa în nas, dar se opri când își văzu geamantanul în mâna lui. Atât de grăbită fusese să scape de el, încât uitase de valiză.

Întinse mâna spre el pentru a o lua – apoi descoperi că deși îl caracterizase sarcastic ca fiind un domn, rămânea domn în continuare și nu lăsă valiza din mână. Își dădu seama că i-o va duce până la ușă.

Nearuncându-i nici o privire, o luă înaintea lui pe scări, vârî cheia în ușă și se întoarse spre Tarrant care o ajunsese din urmă.

– O iau... începu ea, rupând tăcerea când cu ușa deschisă, întinse mâna după valiză, dar nu reuși să termine propoziția.

Uluită, se trezi împinsă în camera de zi, ușa de la apartament trântindu-se în spatele ei, în timp ce Tarrant veni cu ea.

– Cine îți permi... începu ea o altă propoziție, în timp ce începea să se alarmeze.

Necrezându-și ochilor, văzu că era trântită pe scaun și el își scotea haina.

– Ce faci! țipă ea cu o voce pițigăiată când, după ce-și scoase haina, el începu să-și descheie cămașa.

– Te felicit pentru felul în care m-ai pus la punct, Keely! spuse Tarrant Varley cu calm, doar scăpărarea din ochii lui arătând că nu era atât de calm cum vorbea. Felul în care m-ai lăsat fără nici o scuză, lăsându-l pe tatăl meu să creadă că sunt cel mai mare păcătos, a fost o adevărată măiestrie.

– Tu ai început, ripostă ea repede, gândindu-se că atacul era cea mai bună apărare, în timp ce degetele lui Tarrant continuau să descheie cămașa.

– Și acum este rândul tău, o pofti el, părând să nu remarce că ochii ei se măriseră când se confruntară cu pieptul său gol.

– Tu... se sufocă ea. Eu... și, înghițind în sec: ce înseamnă – este rândul meu?

Brusc, Tarrant nu mai umblă cu mănuși și fu un bărbat violent care o înfrunta când ea se dădu înapoi și veni după ea.

– Ți-am luat virginitatea, nu-i așa Keely? scrâșni el cu nici urmă de îndurare când o văzu că pălește. Permițându-i tatălui meu să creadă implicațiile pe care le-ai debitat, l-am mințit. Dar, rânji el, doar pentru o scurtă vreme. În curând, spuse el cu sălbăticie, când ea ajunse cu spatele la perete și nu mai avea unde să se ducă, deși sunt convins că nu am fost primul care ți-a luat... inocența, această minciună va deveni adevăr.

Nu! șopti Keely când el întinse mâna după ea. Nu! gemu când el o ridică în brațe ca pe un fulg. Nu! protestă când el, ca și când ar fi cunoscut topografia multor apartamente femeiești, o purtă în dormitor.

Când închise ușa dormitorului, începu să dea în el cu mâinile și picioarele pentru a se elibera. Dar când reuși să ajungă pe propriile-i picioare, descoperi că așa turbat de furie cum fusese toată ziua, Tarrant era mult prea puternic pentru ea. Și dacă se afla în picioare era numai fiindcă el permisese acest lucru. Și asta numai fiindcă îi era mult mai ușor s-o dezbrace ținând-o cu o mână, decât dacă ar fi fost în brațele lui.

– Nu! țipă ea șocată când rochia îi fu smulsă și își acoperi partea din față cu mâinile.

Acțiunea ei nu provocă decât mai multă agresiune din partea lui.

– Nu mai face pe nevinovata, mârâi el nemilos și când ea se răsuci, îi desfăcu sutienul, ignorând roșeața care-i invadase fața.

În următoarea clipă, violența întețindu-se, el o trase spre sine, pieptul lui gol arzându-i sânii când gura i se închise peste a ei.

Cu respirația întretăiată, Keely reuși să-și smulgă gura de a lui și chiar reuși să-l lovească în fluierul piciorului. Dar nu avu timp să-și guste satisfacția fiindcă în următoarea clipă fu aruncată în pat, pantofii înlăturați cu repeziciune, așa că orice încercare de a-l lovi cu piciorul deveni ineficientă.

Făcând un efort disperat de a se da jos din pat, fu trântită înapoi pe spate. Și atunci trupul lui Tarrant se așeză peste al ei pentru a o ține nemișcată, în timp ce mâinile lui se ocupară de restul îmbrăcămintei ei... și a lui... și Keely începu să simtă o adevărată teroare.

Un nou șoc o aduse în pragul leșinului când îi simți trupul gol peste al ei.

– Nu! gemu ea, cuprinsă de panică, rugându-se s-o audă cineva.

Dar cu televizoarele din celelalte apartamente date la maximum la filmele obișnuite de duminica, filme cu polițiști și hoți și sirene de mașini urlând, avea slabă speranță ca cineva să-i vină în ajutor.

Tarrant o strânse cu duritate la piept.

– Țipă cât vrei, drăguțo, șuieră el. După tine, nu este prima dată când te-am avut.

– Doar... doar... nu ai de gând să mă ai... acum, se tângui ea.

Dar când el își dădu capul pe spate și râse cu cinism, o cuprinse o teamă îngrozitoare.

– Nu paria pe asta, spuse el mușcător, apropiindu-și capul de ea.

Ea își mișcă fața reușind să-i evite sărutul.

– Te voi urî toată viața! strigă ea.

– O vei face când voi termina cu tine, o amenință el. Uită-i pe bărbații din alte dăți care te-au avut și bucură-te acum – va fi diferit. Nu ai avut niciodată un bărbat care să te urască din tot sufletul, în timp ce te făcea a lui, nu-i așa?

– Nu am avut niciodată un bărbat, se grăbi ea să-i spună, cu speranța ascunsă că ar putea avea o șansă.

– În acest caz, scumpo, nu o să uiți niciodată această primă oară, spuse el cu asprime, crezând-o cea mai mare mincinoasă din lume. Voi avea grijă de asta, promise el.

Gura lui coborî cu brutalitate peste a ei, tăindu-i orice încercare să-l facă să creadă că spune adevărul.

Și cu buzele lui de ale ei, mâinile lui frământându-i trupul, Keely simți că i se reînnoiec puterile.

Dar cât de mult se luptă cu el, împingându-i mâinile care îi mângâiau coapsele, habar nu avea. Dar Tarrant nu se lăsă și în timp ce energia pasiunii lui devenea din ce în ce mai puternică, Keely simți că o părăsesc puterile.

În ultima încercare de a-l zvârli de pe ea își arcui trupul.

Dar geamătul scos de el îi dovedi că nu reușise decât să-l incite mai tare.

– Nu joci corect, o apostrofă el. Acesta trebuia să fie un viol și se presupunea să nu răspunzi, să nu-ți placă.

– Nu-mi place, strigă ea. Te rog, Tarrant, îl imploră, nu vezi că ceea ce faci este greșit?

– Mie mi se pare drept, răspunse el fără umor și-și coborî capul s-o mai sărute cu asprime încă o dată.

Învinsă, știind că nu mai putea lupta, din ochi i se scurseră lacrimi care coborâră pe obraji. Lacrimi a căror umezeală el

trebuie s-o fi simțit. Fiindcă își îndepărtă brusc gura de a ei. Și când privi în ochii plini de lacrimi, pentru prima dată văzu o urmă de ezitare în el.

– Lacrimi? întrebă el cu o voce gravă, ochii fiindu-i umbriți de bănuială că ar fi sincere.

Ea știa ce întreba cu adevărat și scutură din cap, știind că orice i-ar spune, nu ar crede-o.

– Nu... nu vreau... să mă violezi, spuse ea cu fărâma de voce pe care o mai avea.

– Nici nu am presupus că vrei, replică el, adăugând cu o voce abia auzită, nici eu nu vreau asta.

Dar indiferent ce voia sau nu, gura lui coborî iarăși peste a ei.

Ca și cum lacrimile ei înmuiaseră violența din el, treptat acea asprime începu să-l părăsească. Buzele lui deveniră blânde, dând, nu pretinzând. Și mâinile lui se făcură mai blânde așa că panica instalată în ea începu încet să dispară.

Și cum Tarrant continuă s-o pipăie și s-o mângâie cu blândețe, gura lui micșorându-se tandru peste sfâcurile roz, Keely simți că împotriva voinței sale, trupul ei răspunde. Chiar dacă felul lui de a face dragoste se schimbase, Keely știu că indiferent de va fi sau nu viol, Tarrant era hotărât s-o aibă.

– Tarrant, se sufocă, ea cu lacrimi în ochi, când el ridică fața s-o privească, te rog... nu...

– Spui că nu mă vrei? o chestionă el, violența din el dispărută când văzu că trupul ei răspunde, chiar dacă mintea ei spunea nu.

Capul lui veni mai aproape, gura lui o căută iarăși pe a ei.

– De ce l-ai mințit pe tatăl meu? întrebă el.

În următorul moment, buzele lui le întâlniră pe ale ei.

Capitolul 6

Zgomotul unei uși închizându-se încet o trezi pe Keely. Se crăpase de ziuă, lumina conturând obiectele din camera care fusese în întuneric cât timp Tarrant fusese acolo.

Să afle că avea patul doar pentru ea. Să știe că închiderea ușii însemna că Tarrant tocmai plecase, aduse lacrimile înapoi. Îngropându-și capul în pernă Keely plânse așa cum plânsese în brațele lui.

Nu știa cum și când dragostea lor ajunsese la punctul în care nu mai exista întoarcere. El fusese cuprins de șoc să descopere că era virgină așa cum pretinsese ea și în acel moment ea strigase de teamă că-i va fi negată nevoia.

Plânsese agățându-se de el și-l rugase să rămână și știuse când un geamăt chinuit ieșise din pieptul lui, că îi va îndeplini dorința.

Și mai plânsese din nou, de această dată de durere – durerea care o făcea să se răzgândească. Dar doar până când descoperise că Tarrant, cu o gingășie incredibilă, care-l făcu să se liniștească și să-și înfrâneze propria nevoie până când ea se agăță de el și nu mai voi să-i dea drumul.

În brațele lui mai apoi, alte lacrimi i se rostogoliră pe obraji. Și Tarrant rămăsese blând și în timp ce degetele lui sensibile îi înlăturau lacrimile și-i spunea „Nu plânge, micuțo“, o legăna și-i săruta buzele tandru, strângând-o la piept. Și ea îl lăsase să creadă că plângea din cauza celor întâmplate între ei. Fiindcă, atât de vulnerabilă acum, cum putea să-i spună că lacrimile erau din cauza faptului că se îndrăgostise de el.

Să știe că nu-l mai ura, să știe că Tarrant nu o va iubi niciodată, o făcea să-i fie greu să-și stăpânească lacrimile.

Dar adevărul că Tarrant nu o va iubi niciodată era mai crud la lumina zilei decât în întuneric. Dacă ar fi avut cel mai mic sentiment față de ea, ar fi trebuit să rămână acolo – să-i spună ceva?

Că el avea un avion de prins în acea dimineață și probabil se grăbise la apartamentul lui să-și ia hârtiile și pașaportul și să-și facă bagajele, nu avea importanță din punctul ei de vedere. Un lucru rămânea în picioare – lui Tarrant nu-i păsa de ea și nu-i va păsa niciodată.

Ștergându-și lacrimile proaspete, Keely încercă să găsească ceva care să-i consolideze sentimentele distruse. Slavă Domnului că Tarrant va fi plecat o lună. Pentru că știa că îi va trebui timp să se pregătească să-l vadă din nou și cu legătura lor de familie, nu spera să-l evite la nesfârșit. Dar când Keely se dădu jos din pat, se îmbăie și se pregăti pentru serviciu, i se rupea inima să știe că Tarrant făcuse dragoste cu ea, nu pentru că avea vreo slăbiciune pentru ea, sau dorință alta decât cea animalică, ci pur și simplu fiindcă nu putea suporta că-și mințise tatăl pe care-l respecta atât de mult.

La ora nouă dimineața intra în biroul ei, cu o greutate mortală în suflet, așa că privirea plină de reproș a lui Gerald Cullen și expresia de pe fața lui care arăta că va fi bosumflat o săptămână, nici măcar nu o afectă.

– Bună dimineața, Gerald, îl salută ea rece, abia amintindu-și cum plecase sâmbătă, după ce o văzuse cu Tarrant.

– Îți mai amintești numele meu? se mirase el cu răceală.

– L-aș putea uita? răspunse ea acră – și nu dădu un sfanț pe țipetele lui când îi spuse să vină în biroul ei cu agenda de lucru.

Keely își deschise sertarul pentru a-și lua agenda când sună telefonul.

– Secretara domnului Cullen, spuse ea în telefon și încă o dată avu lacrimi în ochi, șocată să audă o voce pe care nu se aștepta s-o audă mai devreme de o lună.

– Keely, sunt Tarrant, spuse el și făcu o pauză.

Keely nu avu cu ce umple pauza, fiind ocupată să se lupte cu tot ce trebuie să-și amintească și anume că făcuse dragoste cu ea doar de dragul conștiinței sale.

– Te sun de la aeroport.

– Și? replică ea scurt și trebui să suporte o altă pauză.

– Și te sun să-ți spun...

– Nu mă interesează nimic din ce ai avea de spus, i-o tăie Keely cu răceală, știind că bărbatul acesta pe care-l cunoștea nu era genul de om care să nu riposteze la un astfel de tratament.

Tăcerea la celălalt capăt al liniei îi spuse că ar trebui să închidă. Dar pentru nimic în lume, rece așa cum era cu el, Keely n-ar fi putut să fie cea care să taie această scurtă legătură dintre ei.

– Tre... trebuie să plec, spuse el în cele din urmă. Am sunat să...

– Nu te rețin, spuse Keely, supărată pe el, pe sine, pe toată lumea. În ceea ce mă privește, dacă pleci și nu te mai întorci mi-ai face o mare favoare!

Dar dacă aceste vorbe pline de ură nu dovedeau o mare stăpânire de sine, nici Tarrant nu era departe de a se dezlănțui.

– Nu spuneai asta noaptea trecută, îi reaminti el ironic. Astă-noapte mă rugai să rămân. Noaptea...

– Și tu, ca un păduche ce ești, ai rămas, i-o tăie ea.

Trântindu-i telefonul în nas pentru îndrăzneala de a-i aminti cum fusese noaptea trecută – de parcă ar putea uita vreodată! – Keely fu bucuroasă că găsise tăria să curme această legătură. Dar când lacrimile amenințară s-o podidească, și-ar mai fi dorit să n-o fi făcut! Îl dorea, dar nu numai fizic. Oh Doamne, nimeni nu-i spusese vreodată că dragostea era așa.

Se întrebase de ce maică-sa nu-i spusese nimic că se îndrăgostise de Lucas. Dar acum Keely știa de ce Catherine își păstrase dragostea pentru ea. Dragostea era o emoție care te consuma în întregime. O emoție care trebuia ținută secretă pentru cazul în care un cuvânt greșit ar putea-o distruge. În cazul maică-sii, teama că un cuvânt greșit i-ar putea lua speranța că Lucas ar ajunge să țină la ea.

Fără speranță, Keely se întrebă de ce Tarrant se deranjase să sune. Nu era nevoie să-i reamintească de plecarea lui – știa deja. Sângele îi coloră fața când, mai târziu, ajunse la singura concluzie posibilă. Tarrant bănuise că vor fi la cuțite în următoarea dată când se vor întâlni. Probabil îi telefonase să-i spună că va vrea să petreacă un timp la Inchbrook, la întoarcere, ca ea să se ducă acolo în vizită în lipsa lui, după care să nu-i mai stea în cale. Și acest gând o duse înapoi la modul cum o părăsise înainte de a se trezi. Tarrant Varley, era foarte clar, nu mai voia s-o vadă!

Să accepte ideea nu-i fusese ușor. Dar la sfârșitul primei săptămâni în care Tarrant refuzase să-i iasă din minte, lui Keely nu-i mai venea să izbucnească în plâns din orice.

Vineri, Gerald, căruia îi trecuse bosumflarea, o întrebă dacă ar putea s-o scoată la cină sâmbătă seara.

– Nu putem amâna pe altădată? întrebă ea, neavând planificat nimic pentru sâmbătă, dar preferând să rămână singură.

– Ai întâlnire cu Tarrant Varley? întrebă el posomorât.

– T... Tarrant este în Australia pe moment, îi spuse ea și fu bucuroasă că vestea plăcea cuiva, atâta timp cât fața lui Gerald se luminase.

Deși, ori că era în Anglia, ori în Australia, Keely avea aceeași șansă să-l vadă pe Tarrant.

A doua săptămână păru să nu se mai sfârșească, dar în cele din urmă Keely primi joi un telefon de la maică-sa și-i promise să-și petreacă weekendul la Inchbrook.

Îi spusese lui Gerald unde se duce când o invitase din nou la cină. Dar de data aceasta nu se mai oferi s-o ducă. Totuși, o întrebase:

– Va fi și Tarrant Varley acolo?

Keely ridicase din umeri, păstrându-și sentimentele ascunse.

– N-aș crede, răspunse ea. Nu se întoarce prea curând din Australia.

Era bine s-o vadă din nou pe mama ei. Era bine să vadă iarăși fericirea pe care ea și Lucas o găsiseră, chiar dacă trebui să se prefacă veselă în acel weekend.

Chiar dacă Lucas auzise despre fiul lui, Keely nu află nimic. Lucas consideră că era mai plin de tact să nu-l menționeze. Iar Keely nu îndrăzni să întrebe pentru a nu se crede că era interesată.

Se simți mai bine în lunea următoare. Fiindcă se forțase în timpul weekendului să fie veselă, acum se simțea și ea mai veselă. Descoperise că viața merge mai departe. Chiar dacă porți o durere în tine de care nu speri să scapi vreodată, viața continuă.

Luni era începutul celei de a patra săptămâni de când plecase Tarrant și Keely fu încercată de o speranță deșartă că în curând

va începe să-l uite. În acea seară, maică-sa îi telefonă să vină la Inchbrook în acel weekend.

– Nu pot să-l mai refuz pe Gerald, replică Keely.

Habar nu avea când se întoarce Tarrant, dar dacă el se ducea la Inchbrook peste weekend, nu voia să dea peste el.

– Doar nu ești serioasă în privința lui Gerald? se interesă Catherine și Keely bănui că maică-sa se întreba dacă scurta ei relație cu Tarrant nu-i lăsase urme.

– Este cumsecade, replică ea, știind că din cauza pactului pe care-l făcuse Catherine cu Lucas, aceasta n-o va întreba de sentimentele ei pentru Tarrant, dar nu am întâlnit încă bărbatul cu care aș vrea să mă căsătoresc.

Keely avea aceeași aversiune să-și mintă mama, cum avea Tarrant să-și mintă tatăl. Spera ca ceea ce spusese să fie convingător. Totuși, spusese adevărul, fiindcă bărbatul pe are îl voia ar pleca mai repede în lună decât să se însoare cu ea.

Își luă la revedere de la Catherine și promise că va telefona când va veni la Inchbrook. Dragostea pentru Tarrant o oprea să fie deschisă cu mama ei.

– Cinează cu mine diseară, îi spuse Gerald vineri și aproape se înecă atunci când Keely răspunse:

– Sigur că da.

În acea seară, Keely se dovedi o tovarășă plăcută. Dar nu-i păru rău când îi spuse la revedere și fu înapoi în apartamentul ei. Se simțea obosită, secătuită și bănui că chinul psihic de a se gândi constant la Tarrant trebuie să-i fi consumat și energia fizică.

Știa că nu era vorba de stresul de la slujbă, fiindcă acum nu era prea mult de lucru, ca de obicei în această perioadă a anului, iar Gerald sugerase să-și ia amândoi concediul anual și să-l petreacă împreună. Ea schimbase subiectul și nu se mai făcuse referire la concediu.

Poate am nevoie de o vacanță, gândi ea, când simțind că ar vrea să doarmă o săptămână întreagă, se trânti în pat. Dar la ce-i folosea o vacanță când încă nu avea odihnă din cauza gândurilor la Tarrant?

Să fie trezită cu brutalitate în dimineața următoare de niște ciocănituri la ușă nu era ceea ce Keely și-ar fi dorit în această duminică.

Ciocăniturile continuară și Keely își puse pe ea un halat, pe jumătate adormită, întrebându-se care dintre vecini avea nevoie de lapte pentru cafeaua sa.

Când deschise ușa se trezi complet și brusc, văzându-l pe Tarrant Varley stând acolo. Îmbujorându-se, Keely îl privi mută, simțind că revine la viață și inima începe să-i bată neregulat.

Avu ușoara impresie că și el părea năucit când o privi așa cum era, roșie la față și cu părul ciufulit de somn, dar când să-i închidă ușa în nas, el păși peste prag.

Forța lui se dovedi superioară și Keely, apucând-o greața de la stomac, din roșie deveni lividă când el deschise larg ușa și apoi o închise în urma lui. Dar cu ochii ațintiți asupra ei, remarcând schimbarea ei bruscă la față, fu primul care vorbi:

– Nu te alarma, nu am venit să repet performanța a ceea ce s-a întâmplat ultima oară când am pătruns aici.

Keely nu se gândise la asta nici un moment. De fapt, cum stomacul continua să i se agite și știa că o să i se facă rău, nu gândea prea clar când Tarrant continuă să-i spună:

– Mama ta este bolnavă – credeam că vrei să te duc s-o vezi.

Simțind că pălește și mai tare, Keely se grăbi să răspundă.

– Sigur că vreau s-o văd. Ce s-a întâmplat cu ea? De ce ea sau Lucas nu mi-au telefonat?

– Este doar o gripă, o liniști Tarrant, observând că fața îi devenise cenușie.

– Uneori poate fi serioasă, se răsti Keely, gândindu-se că tatăl ei începuse cu o gripă și apoi murise.

Dar nu avu timp să mai spună nimic. Având nevoie urgent de baie, Keely constată cu groază că ce avea în stomac nu mai putea fi reținut.

Tarrant veni imediat după ea când o auzi icnind, ca să-i acorde un ajutor de care s-ar fi lipsit.

Stând pe scăunelul din baie, Keely ar fi vrut să moară. Nu numai că după ce nu o văzuse timp de o lună, arăta neîngrijită trezită din somn, dar mai și vomitase în fața lui. Totuși, el nu păruse impresionat. Îi șterse fața cu grijă, vorbindu-i cu blândețe.

– Te simți mai bine? întrebă el, după ce trecuseră zece minute și ea nu mai voma.

– Vreau să mor, mormi Keely, simțindu-se ca scoasă dintr-un tomberon de gunoi.

– Deja arăți mai bine, o încurajă el.

Ea nu crezu – încă se simțea oribil. Dar era bucuroasă că era amabil. Se simțea prea secătuită ca să-i riposteze.

– Vino și stai mai comod în camera de zi. O să te simți mult mai bine acolo, o îndemnă el.

Keely se sprijini slăbită de el în timp ce, cu un braț în jurul ei, o conduse afară din baie. Așezată pe un scaun, fără brațul lui Tarrant în jurul ei, își lăsă capul să se sprijine de spătar și închise ochii.

Auzi zgomote de veselă în bucătărie, dar nu avea nici energia nici dorința să meargă să cerceteze ce face Tarrant acolo.

Când veni și-i puse o ceașcă de ceai în mână, având și pentru el una, Keely simți că așa i-ar fi spus și doctorul.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, se scuză ea după câteva minute, timp în care o lăsase să-și bea ceaiul în tăcere.

– Teama de mine te-a dat peste cap? întrebă el încordat, fața devenindu-i mohorâtă când se aplecă spre ea. Sau știrea pe care ți-am dat-o despre Catherine te-a supărat?

– Nici una nici alta, răspunse ea știind că nu-i era frică de el, ci doar de sine însăși și amintindu-și că i se făcuse greață înainte de a fi fost menționat numele mamei sale. Cel mai probabil a fost peștele pe care l-am mâncat aseară, când am ieșit în oraș.

– Ai ieșit să cinezi aseară? o întrebă el scurt. Cu cine?

Simțindu-se bine într-o clipă, Keely începu să se simtă iritată de schimbarea produsă în el, de la bunătatea cu care o ajutase în baie, la tonul tăios de acum.

– Eu te-am întrebat cu cine ai mâncat aseară? se răți ea.

– Nu, încuviință el, trimițându-i un zâmbet care o zăpăci. Dar fiindcă ai întrebat, nu o să mă ascund că am cinat cu o blondă foarte drăguță.

Keely simți din nou că i se face rău, dar de această dată nu de la pește, ci din cauza geloziei. Văzu că zâmbetul lui Tarrant se mărește.

– Ei bine, o blondă drăguță în costum de stewardesă mi-a servit cina, se corectă el.

Ușurarea o făcu pe Keely să se simtă iarăși bine.

– Ai zburat azi-noapte? se interesă ea cu un zâmbet lăuntric tot atât de mare ca cel de pe fața lui.

– Am ajuns destul de târziu, replică el. Totuși, am reușit să telefonez la Inchbrook înainte ca tata să meargă la culcare.

– Și ți-a spus că mama este bolnavă?

Din nou se simți cuprinsă de panică și se gândi că în timp ce stătea acolo, maică-sa era bolnavă și avea nevoie de ea, așa că nu mai aștepta ca el să-i răspundă.

– Mă duc să fac repede o baie, spuse ea. Mă aștepți?

Tarrant încuviință din cap.

– Mai bine ți-ai împacheta și ceva pentru noapte, o sfătui el.

Keely se grăbi să facă ceea ce îi spusese el, agitația crescându-i, fiindcă deși Tarrant părea atât de calm, maică-sa trebuie să fi fost într-adevăr bolnavă. Înainte de plecarea în Australia, el îi

telefonase dându-i de înțeles că n-ar vrea s-o găsească la Inchbrook când venea pe acolo. Situația maică-sii era probabil serioasă dacă se oferise s-o ducă și-i sugerase să rămână peste noapte acolo.

Trebuie să fi fost așa, deoarece în drum spre Inchbrook, el fusese deosebit de amabil, ori în alte drumuri el păstrase o tăcere deplină. Dar în această călătorie el trăncăni despre câte în lună și în stele și ea știu că el proceda așa pentru a-i distrage gândurile de la cât de grav bolnavă era Catherine.

Dar ajungând la Inchbrook, fu mirată s-o vadă pe mama ei în grădină. Catherine păru surprinsă și încântată, dar Keely alergă spre ea salutând-o rapid.

– N-ar trebui să fii în pat?

– Pentru un fleac de răceală? răspunse Catherine, care în afara nasului puțin cam roșu, părea întruchiparea sănătății.

– Asta-i valiza ta, spuse Tarrant, punându-i bagajul în mână. Dacă vrei să ți-o duci în camera ta, o să fac niște cafea până despachetezi.

– Ai aceeași cameră ca data trecută, murmură Catherine.

Și, cum nu avea intenția să plece de lângă maică-sa până nu afla mai multe despre starea ei, simți mâna lui Tarrant pe spate îndreptând-o spre casă.

El era încă împreună cu ea când tânăra se opri la jumătatea scărilor. Dar înainte să-i pună întrebarea sarcastică în legătură cu ce vrusese să spună când o făcuse să creadă că maică-sa era în pragul morții, din nou se simți direcționată de mâna lui, în susul scărilor de data aceasta, în timp ce el remarcă:

– Mama ta este într-adevăr cineva, nu-i așa?

Și în timp ce Keely rămăsese cu gura căscată de această schimbare de opinie, el o escortă de-a lungul palierului spunând:

– Evident că tatăl meu era degeaba îngrijorat când mi-a spus cât de bolnavă este. Mie nu mi se pare c-ar fi o gripă. Catherine nu prea face caz de boală.

– Nu, nu face, spuse Keely, oprindu-se în fața camerei în care mai stătuse în cele două dăți la Inchbrook. Se pare că... o admiri! nu se putu abține să nu adauge.

Tarrant, cu o față serioasă, îi întâlni privirea și mărturisi:

– O admir.

Simțind că numai când se uita la el, totul în ea vibra, rosti:

– Te-ai schimbat! Într-un timp credeai...

– Știu ce am crezut, o întrerupse el. Și știu ce am făcut.

Uluiala lui Keely crescu când, în continuare serios, îl auzi spunându-i:

– M-am înșelat, m-am înșelat îngrozitor, recunosc. Și dacă te consolează, i-am cerut scuze Catherinei pentru jignirea pe care i-am cauzat-o oferindu-i bani. Și, adăugă el în timp ce îl privea stupefiată, i-am mărturisit și tatălui meu despre acel cec.

– Tu... spuse Keely, apoi rămase mută și tot ce-l întrebă fu: ce a spus el?

– Am prea mult respect pentru drăgălașele tale urechi ca să-ți repet ce mi-a spus, zâmbi brusc Tarrant. Dar pe scurt, a amenințat că mă dezmoștenește.

– A amenințat că te dezmoștenește? repetă ea înecându-se.

– I-am spus că nu l-aș condamna dacă ar face-o, continuă el să zâmbească.

– Dar nu va face asta? îl chestionă ea mirată, deși cu câtva timp în urmă ar fi gândit „Așa îți trebuie!“

– Consider că am cu ce supraviețui, chiar dacă o face, spuse Tarrant, nepăsător la perspectiva dezmoștenirii. Ai vrea o cafea?

– Ăă – da, te rog, răspunse ea deschizând ușa de la camera ei.

Era uluită de schimbarea lui Tarrant față de ea, nu-i putea ieși din minte ceea ce îi spusese și realiză că gândul la boala maică-sii îi ieșise din cap. Dar își desfăcu lucrurile și coborî iarăși scările când își dădu seama că nu avusese nici o intenție de a rămâne la Inchbrook în acest weekend.

Totuși, după ce Tarrant făcu cafeaua și sugeră, susținut de Lucas, că în acest weekend Catherine să se odihnească, în timp ce el și Keely vor pregăti de mâncare, intenția tinerei de a pleca de la Inchbrook dispăru.

Cum putea pleca? se certă ea în gând. Mama ei era răcită și trebuia puțin răsfățată și oricum, nu-l putea lăsa pe Tarrant ca șef al casei peste weekend – și trebuia cu toții să mănânce, nu-i așa?

Cu Tarrant curățind legumele, Keely se duse în oraș pentru cumpărături la ora prânzului. Dar îndopați cu toții la ora ceaiului, în fața hotărârii tinerei că nimeni nu va suferi de foame, se opuseră pentru cină.

– Nu am putea avea o cină mai ușoară? întrebă Catherine, simțindu-se plină cu prăjiturile făcute de Keely.

– Ce părere aveți de o salată rece cu carne? sugeră Keely și bănui că și Lucas se simțea arhisătul când spuse prompt că nu i-ar plăcea nimic mai mult.

După cină, Lucas și Catherine fură alungați în salon, în timp ce ea și cu Tarrant strânseră masa. Totuși, cunoscând-o bine pe maică-sa, era convinsă că vor fi norocoși dacă se va lăsa și mâine răsfățată. Dar Keely era bucuroasă că rămăsese și nu se întorsese la Londra, cum îi ceruse instinctul.

Știa că era o proastă că îi plăcuse ziua atât de mult. Să se simtă atât de fericită doar ca să fie aproape de Tarrant. Să-l aibă alături când se apleca s-o ajute să încarce mașina de spălat vase – dar nu se putea abține.

– Cred că asta-i totul, spuse el îndreptându-se, ochii lui cenușii privind către ea.

Inima ei începând să se comporte ciudat iarăși, cum Tarrant nu păru grăbit să-și deslipească privirea de ea, Keely căută ceva să spună:

– Cr... crezi că ar trebui să aranjez masa pentru micul dejun?

– O voi face eu, răspunse el cu fermitate. Ai făcut destul pentru astăzi.

– Doar am... începu ea să spună, doar ca să fie întreruptă.

– Acum te simți mai bine? o întrebă el, când ea uitase de incidentul de dimineață datorat peștelui pe care-l mâncase cu o seară în urmă. Poate că și tu ar trebui să te odihnești, o sfătui el pe un ton plin de regret încât Keely simți o căldură, deși știa că nu-și face o favoare prelungind acest timp singură cu el în bucătărie.

– Pește, râse ea și vru să râdă în continuare când îl auzi și pe el râzând.

„Oh, Tarrant, Tarrant, te iubesc atât de mult când ești așa“ ar fi vrut ea să-i spună.

– Mă duc la culcare, fu tot ce spuse, temându-se ca el să nu-și dea seama ce era cu ea. Noapte bună.

– Noapte bună, Keely, răspunse el încet.

Ducându-se la culcare devreme, stătu în pat trează, în întuneric, dorindu-și să se întoarcă în bucătărie la noul Tarrant. Dar Keely știa că avusese dreptate să plece, fiindcă niciodată nu se simțise atât de aproape să se dea de gol. Un cuvânt greșit și Tarrant, ager cum era, ar fi aflat că este îndrăgostită de el.

După ceea ce părură ore întregi, reuși să adoarmă. Dar se trezi și, fiindcă nu-și băuse ceaiul de seară, descoperi că tânjește după o ceașcă de ceai ca să poată adormi la loc.

Câteva minute, nu îndrăzni să se miște ca să nu trezească întreaga casă. Dar când pofta de a bea ceai deveni și mai insistentă, se hotărî să coboare tiptil. Felicitându-se pentru cât de ușor se mișcase, intră în bucătărie și dădu peste o siluetă înaltă, în halat și cu picioarele goale. Deci cel puțin încă o persoană era trează la Inchbrook.

– Mor după o ceașcă de ceai, spuse ea simțindu-se caraghioasă când Tarrant se întoarse și se uită la ea de parcă ar fi fost o vedenie. Vrei și tu? întrebă, prea târziu ca să mai dea înapoi.

– Nu poți dormi? întrebă el, sprijinindu-se de bufet, în timp ce ea umplea ibricul la chiuvetă.

Conștientă că trebuia să fi arătat îngrozitor, cu părul ciufulit, ca după somn, Keely se duse să pună ibricul la fiert. Dar înainte de a-i răspunde că și el arăta de parcă n-ar fi avut somn – fu cuprinsă de un atac îngrozitor de greață încât ibricul căzu la pământ cu o bufnitură.

Cuprinsă de panică, văzu fața lui Tarrant arătând o grijă imediată, când remarcă fața lui Keely care devenise cenușie. Apoi, stomacul nemaipermițând nici o întârziere, ea strigă:

– Îmi vine să vomit!

Dintr-o dată, Tarrant preluă conducerea.

– Aici, spuse el și în următoarea clipă Keely era aplecată peste chiuvetă, apa curgând în timp ce ea vărsa și iar vărsa, iar Tarrant îi ținea capul.

– Oh, Doamne! gemu ea, simțind că nu o mai țin picioarele. Mă simt îngrozitor.

– Sprijină-te de mine, o instrui Tarrant de parcă văzuse că o lasă picioarele.

Agățându-se de el, făcu precum i se spusese și când termină se simțea tot rău.

Întrebându-se de ce, când voia ca Tarrant s-o vadă frumoasă așa cum îi spusese o dată că este, avea ghinionul s-o vadă în cea mai proastă stare a sa. Fu bucuroasă când o așeză pe un scaun.

– Trebuie să fie de la ceva ce am mâncat, încercă ea să se scuze.

– Ai mâncat ușor aseară, comentă el.

Și asta o irită pentru că, simțindu-se cum se simțea, o acuza că face intenționat.

– Ei bine, nu știu ce altceva ar putea fi, spuse ea scurt, ridicând capul și privindu-l cu furie.

Dar Tarrant nu-i ripostă, ci o privi de parcă se întreba ce o fi cu răul acesta, de vomitase două dimineți la rând.

Apoi, în timp ce îl observa, văzu cum îi apare o cută pe frunte și devine palid, ca și cum își dăduse seama.

– Ce este? întrebă ea repede, știind că ceva îl șocase.

Dar el nu răspundea. Cu ochii ațintiți asupra ei, Tarrant rămăsese fără grai.

– Spune-mi, Tarrant, spuse ea neliniștită, despre ce este vorba?

Văzând-o atât de neliniștită, Tarrant făcu un efort să învingă șocul care îl cuprinsese, zâmbi și veni lângă ea.

Luându-i ambele mâini într-ale lui, zâmbindu-i încurajator și susținându-i privirea, începu:

– Keely – draga mea, făcu o pauză înainte de a o sfătui, acum nu intra în panică – este clar că nu ți-ai dat seama până acum încă, dar...

– Dar ce? întrebă ea, nerăbdătoare să știe.

Ceva se întâmplase cu el, era sigură. Acel „draga mea“ șoptit cu blândețe o avertiza. Deoarece, deși avea gura zâmbitoare, știa că avea să-i comunice o veste teribilă.

Dar când, ținându-i strâns mâinile, Tarrant îi spuse ce crede, Keely primi cel mai mare șoc din viața ei.

– Keely, spuse el, rostindu-i numele cu gingășie. Cred că... ești... însărcinată!

Capitolul 7

Cu ochii deveniți enormi pe fața palidă, Keely se uita la Tarrant fără să-l creadă. Șocul legat de ceea ce îi spusese o făcea să simtă că leșină, așa că se agăță cu putere de mâinile care le țineau pe ale ei.

– Însărcinată! strigă ea răgușit, cu mintea în fierbere.

Văzându-i șocul, Tarrant îi reaminti:

– Odată mi-ai spus că femeile din familia ta au o lungă poveste și suferă mult când sunt în astfel de situații.

– Oh, Doamne, gemu Keely, nevrând să înfrunte groaznicul adevăr, adevăr de care și-ar fi dat sema și singură dacă mintea ei nu ar fi fost atât de ocupată cu Tarrant. Nu se poate, șopti ea, încă încercând să nege, și spunându-și că nu era atât de ușor să concepi, mai ales că știa cum unele femei încercau ani de zile până reușeau.

– Dar ești, nu-i așa Keely? interveni Tarrant în gândurile lui, țintuind-o cu ochii lui cenușii.

Panica începu s-o cuprindă când încuviință din cap. Replica lui la confirmarea ei, fu să zâmbească. Totuși, nu știa de ce zâmbea el.

– Nu pot... spuse ea, încercând să-și stăpânească accesul de isterie, dar descopoeri că era prea înspăimântată să-și aleagă cuvintele. Nu pot să am acest bebeluș.

Brusc, Tarrant îi lăsă mâinile și zâmbetul îi dispăru. Și din nou îi văzu acea expresie aspră și nu avu timp să-i spună că o înțelesese greșit.

– Să nu îndrăznești să te gândești la un avort!

Să descopere că ar fi trebuit să știe dinainte ce se întâmplase cu ea fusese un șoc, mai ales că încă se simțea rău. Dar să-l mai aibă și pe Tarrant care s-o apostrofeze când avortul nu-i trecuse niciodată prin cap, era prea de tot.

– Să nu îndrăznești să țipi la mine! strigă ea, furia înlocuind panica de care era cuprinsă. Ai făcut și așa destul!

– M-ai auzit? urlă el și ea n-ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi auzit și în localitatea alăturată. Ți-am spus să nu...

– Nu trebuie să-mi spui nimic! urlă și Keely. Pentru informarea ta, află că nici nu mi-a trecut prin cap!

Tarrant o privea ca și când nu era sigur dacă s-o creadă. La naiba cu el și mintea sa bănuitoare! Dacă nu voia s-o creadă, atunci de ce să nu-i dea un motiv de gândire?

Văzându-l că o studiază cu ochi îngustați, Keely reuși să-i zâmbească.

– De ce aș avorta, Tarrant? întrebă ea mieros. Nu asta am planificat tot timpul? După tine, am complotat să te fac tată!

– Nu fi caraghioasă, o repezi el.

– Caraghioasă? scuturâ Keely din cap, încă zâmbind, dar ochii demonstrând că era departe de a zâmbi. Cred că am fost foarte isteață, te-am adus unde am vrut, nu-i așa Tarrant? răbufni ea. Sau ești ca întotdeauna domnul onorabil, acum urmând să protestezi că nu ești tu tatăl?

– Sigur că eu sunt tatăl! explodă el. Doar dacă nu ți-a plăcut așa de mult această primă experiență încât te-ai dus s-o practici cu cel care ți-a dat la cină pește.

Keely știuse că șocul o adusese în pragul isteriei. Dar când Tarrant, încă furios, îi spusese un asemenea lucru, deși ea încă nu-și revenise după vestea pe care i-o prezentase, mânia ei ajunse la apogeu.

Într-o clipă, sări de pe scaun uitând de greață, și izbucni:

– Cum poți să spui asta? începu să-i lovească brațele și umerii cu pumnii ei mici. Cum poți spune un astfel de lucru?

Dar brusc, brațele pe care le lovea o înconjurară ținând-o strâns, împiedicând-o să mai lovească și Keely se simți dintr-o dată vlăguită.

– A fost o prostie ce am spus, mormăi Tarrant. Iartă-mă, se scuză el, mângâindu-i părul.

Neașteptând nici un răspuns, un lung moment o ținu, liniștită acum, masându-i ceafa. Apoi, mâinile lui se duseră spre brațe și o mișcară pentru a o putea privi – fața ei palidă și ochii mari spunându-i tot ce era nevoie să știe.

– Fără acest șoc pe care tocmai ți l-am provocat, încă ai fi fost agitată, așa-i? întrebă el blând.

Simțind că o podidesc lacrimile, Keely doar încuviință din cap.

– De ce nu te întorci înapoi în pat? îi sugeră el. O să-ți aduc ceașca de ceai după care tânjești atâta, îi zâmbi el.

Gândul la pat era foarte ademenitor. Se duse la ușă, dar constată că el se afla acolo ca s-o deschidă.

– Vin cu tine, spuse el. Arăți secătuită.

– Mai bine grăbește-te să-mi aduci ceaiul. Mă pot descurca și singură.

El o lăsă să plece, fiindcă își dădu seama că o ceartă ar obosi-o și mai mult.

Când ajunse în camera ei, se urcă obosită în pat, încă năucă pentru a se gândi cum o să se descurce mai departe. Neajungând la nici o concluzie, văzu cum se deschide ușa și intră Tarrant cu tava de ceai.

– Te simți mai bine? întrebă el amabil, orice violență dispărută din el când puse tava jos și veni să-i aranjeze pernele pentru a sta mai comod.

„Nu sunt o invalidă" ar fi vrut ea să-i spună, dar deși fizic se simțea mult mai bine, psihic era slăbită din cauza neliniștii din minte.

– Mă simt mai bine acum, replică ea, luând ceașca de ceai pe care i-o întindea el. Cel puțin fizic.

– Dar îngrozită de moarte, mental, spuse el așezându-se pe pat. Nu... începuse el să spună, luându-i mâna peste cuvertură, când se auzi un zgomot de ușă deschisă.

Ea tresări și-l văzu pe Lucas în prag, cu o față furioasă, văzându-l pe Tarrant îmbrăcat doar în halat și ținându-i mâna. Dar Tarrant refuza să-i dea drumul și în următorul moment, nu se știe de unde, apăru și maică-sa.

Vrând să-și ascundă capul sub cuvertură când o văzu pe maică-sa la fel de consternată pe cât era Lucas de furios, Keely știu că dintr-un moment într-altul va izbucni un scandal.

– Credeam că mi-ai dat cuvântul să nu intri vreodată... lansă Lucas plin de furie.

Keely îl privi stupefiată pe Tarrant care, încă ținându-i mâna, îi zâmbi lui taică-său și-l întrerupse.

– Știu că îmi este interzisă camera lui Keely, tată, dar credeam că ești gata să faci o excepție în această clipă când aduc o ceașcă de ceai viitoarei mele mirese.

Sigură că o să leșine, Keely se trezi că se agață de mâna lui Tarrant când mama ei exclamă:

– Viitoare mireasă!

– Keely și cu mine ne căsătorim în curând, îl auzi ea spunând.

Și în timp ce stătea complet distrusă, o auzi pe maică-sa acceptând acea minciună cu bucurie în voce când se grăbi s-o sărute și Lucas se duse să-i strângă mâna lui Tarrant.

Cam peste o oră, Keely încă nu avusese timp să se gândească la copil, dar un lucru îl știa cu certitudine – nu avea de gând să se mărite cu Tarrant Varley.

Fizic, o dată îmbăiată și îmbrăcată, se simți mai mult ea însăși. Dar tot atunci știu că într-un fel trebuia să oprească acestă discuție despre nuntă înainte de a se continua mai departe.

Mama ei, își aminti ea, fusese extaziată la perspectiva că o altă Macfarlane devine Varley, iar Lucas își arătase și el încântarea. Cât despre Tarrant, putea concura cu un mare actor prin felul în care se prefăcuse, de parcă nu credea în norocul care dăduse peste el.

Nu putea să nege că nu ar fi dorit din tot sufletul să se mărite cu Tarrant. Dacă ar fi iubit-o măcar pe sfert din cât îl iubea ea, atunci toate acele lucruri îngrozitoare pe care le spusese în trecut nu ar mai fi însemnat nimic. Dar el spusese acele lucruri. Și nu o iubea. Și în inima ei, Keely știa că Tarrant nu voia oricum să se căsătorească, mai ales cu ea.

Cuprinsă din nou de panică, o stare despre care începea să se întrebe dacă o va mai părăsi vreodată, văzu dintr-o dată că nu mai putea sta la Inchbrook. Cu mama ei și Lucas mândri la gândul căsătoriei dintre ea și Tarrant – în curând, așa spusese el – știa că trebuia să plece. Că trebuia să li se spună că nu va avea loc nici o nuntă, era clar. Dar cu Tarrant, care avusese curajul să-i spună lui taică-său cum o insultase pe Catherine, era limpede pentru Keely că dacă o să coboare să le spună că nu va exista o nuntă, atunci el nu o să ezite să-i informeze despre copil.

În cinci minute, Keely își făcu valiza și părăsi camera. Mintea îi era într-o astfel de stare de agitație, încât habar nu avea cum o să ajungă la gară, de unde urma să-i dea telefon maică-sii s-o anunțe că avea ceva urgent de rezolvat la Londra, sau ce o să facă mai departe.

Avusese în gând să dispară fără a fi văzută, dar când ajunse în josul scărilor îl văzu pe Tarrant. La început crezu că vede pe fața lui o expresie de bucurie, dar după ce-i observă valiza din mână deveni posomorât și crezu că-și imaginase doar, această bucurie.

– Plec, spuse ea, când ajunse lângă el.

– Bine, vin cu tine, o anunță el, abia stăpânindu-se să nu se înfurie.

– Nu! strigă ea. Mă duc cu trenul – singură.

Vor fi înmărmuriți, gândi ea și trecu la atac.

– Nu-mi pasă în mod special ce vor crede, spuse ea înțepată.

– Nu ți-a trecut prin cap că vor gândi că este ciudat ca logodnica mea să-și petreacă ziua pe cont propriu?

– Nu sunt logodnica ta, se răți ea, revenindu-i vechiul spirit războinic. Tu ai fost cel care le-a spus că o să ne căsătorim, tu să le spui că nu va avea loc nici o nuntă.

– Ba va avea, o contrazise Tarrant fără echivoc. O să te măriți cu mine Keely Macfarlane, fie că vrei sau nu.

– La naiba o să mă mărit cu tine! izbucni ea, panica încercând s-o cuprindă când, încercând să treacă pe lângă el, Tarrant o prinse de braț, obligând-o să rămână unde era.

Din mușchiul care-i juca pe maxilar, știu că el se lupta din greu pentru a-și păstra controlul.

– Am acceptat să te cred pe cuvânt, Keely, că nu te vei descotorosi de copilul meu. Dar acceptând asta, să nu te aștepți să accept ca fiul meu să se nască nelegitim.

Doamne, gândi ea, deja în capul lui, sexul copilului pe care-l port, a fost stabilit!

– Bravo ție! se răsti ea furioasă.

Deși ochii lui scăpărau, îl văzu că face un mare efort să rămână calm.

– Nu ești deloc bine, îi spuse el scurt. Încă nu ai trecut peste șocul descoperirii că-mi porți copilul! Dacă nu ești de acord să te duc eu la Londra, în următoarele zece minute, le voi spune mamei tale și tatălui meu totul.

– Nu o s-o faci! se sufocă ea, dar știa că va face exact cum spusese.

– Deci, ce alegi?

Slăbiciunea dragostei pentru el o cuprinse din nou, înainte de a răspunde. El avea dreptate, bineînțeles, n-avea nevoie ca toți să asculte ce rezultase din acea noapte când fusese extaziată de felul în care făcuse dragoste cu ea.

– Putem pleca acum? întrebă ea, resemnată.

Acest răspuns voia să-l audă. Fără alt cuvânt, îi luă din mână valiza pe care ieri nu o considerase prea grea ca să fie dusă de ea și, cu mâna încă pe brațul ei, o luă cu el să-i caute pe Catherine și pe Lucas. Găsindu-i nu pierdu timpul și spuse:

– Keely și cu mine avem... făcu o pauză pentru a-i zâmbi lui Keely și fu obligată să zâmbească și ea văzându-i amenințarea din privire... avem de discutat despre o grămadă de lucruri. Aveți vreo obiecție dacă nu așteptăm până la masa de prânz?

Cu imaginea maică-sii zâmbind fericită și a lui Lucas care era sigur că preferau să fie singuri, plecarea lui Keely de la Inchbrook se desfășură fără problemele care ar fi urmat dacă le-ar fi spus ea singură că pleacă.

În drumul de întoarcere către Londra, Tarrant se întoarse la aceeași stare de mutenie pe care i-o cunoștea. Era bine că se concentra asupra condusului, pentru că știa că dacă mai insista s-o ia în căsătorie s-ar fi declanșat o ceartă de toată frumusețea.

Cu speranța deșartă că nu vor ajunge la ceartă, că poate Tarrant se mai gândise pe drum și-și dăduse seama că această căsătorie nu era de Keely, coborî ca o săgeată când opri în fața apartamentului ei.

– Mulțumesc pentru drum, îi aruncă ea peste umăr.

Dar știu că pierde când el o privi amenințător. Tarrant, cu valiza ei în mână, ieși din mașină și, nerăbdător, deschise ușa de la intrare și o așteptă să treacă prin ea.

– Nu era nevoie să-mi cari valiza sus, spuse ea, încă sperând că își va da seama că nu au nimic de discutat, în timp ce-i căra valiza pe scări și în apartament. Aș fi putut s-o duc și eu.

O cuprinseră din nou nervii când văzu la Tarrant o privire dură care spunea să nu-i stea niciodată în cale când voia ceva.

Ei bine, în acest caz, gândi ea, cu aceeași încăpățânare ca a lui, va trebui să dea înapoi. Nu avea de gând să se mărite cu el și cu asta basta.

Dar aroganța lui o lăsă interzisă când, fără vreo introducere, cu o voce care nu admitea refuz, stabili mai mult decât întrebă:

– Sugerez o licență specială. Mă voi ocupa de asta mâine la prima oră. Ne putem căsători înainte ca săptămâna să...

– Așteaptă un minut! interveni Keely căreia nu-i păsa nu-i plăcea să fie întrerupt și să i se opună tocmai când își expunea planurile. În caz că nu ai remarcat, îți voi repeta. Nu am de gând să mă mărit cu tine.

– Bineînțeles că o s-o faci, o contrazise el. Nu cunosc încă procedura, dar totul fiind în regulă, ne-am putea căsători joi.

Furia întețindu-i-se, văzând că vorbește cu surzii, Keely izbucni:

– Nu o să fie nici o ceremonie! În nici un caz nu o să mă mărit cu tine, Tarrant Varley. Nu vreau să-mi spui în anii care vor veni, că te-am împins să mă iei în căsătorie!

Văzu din nou cum i se mișcă acel mușchi pe maxilar, ceea ce însemna că îi era greu să se controleze și se aștepta să riposteze în același mod, dar când îl auzi, își dădu seama că reușise să se stăpânească.

– Mă așteptam să merit acest comentariu după remarcele pe care le-am făcut înainte de a te cunoaște. Dar, continuă el, aș putea fi atât de neghiob încât s-o acuz pe mama copilului meu de un astfel de lucru? Știi foarte bine că o astfel de acuzație nu stă în picioare.

– De e nu? se trezi ea argumentând.

– Ai memoria scurtă, Keely, îi spuse el, reușind s-o facă să devină roșie la față deoarece nu uitase nimic. Dacă îți amintești de acea noapte în care eram hotărât să te am, nu tu m-ai tras în patul tău, dimpotrivă, te-ai luptat cu violență să mă împiedici.

Copleșită de amintirea a cât de blând fusese când făcuse dragoste cu ea, cum mai apoi o legănase în brațe de parcă ar fi fost un animal rănit, până adormise, Keely fu încercată de cea mai ciudată senzație. Niciodată nu se așteptase să aibă sentimente materne, dar acum, când prima senzație de protejare a copilului ei nenăscut se stârni în ea, țipă la Tarrant:

– Copilul meu nu a fost conceput prin viol!

– Nici nu a fost, încuviință el, blândețea luând locul violenței de până atunci. Sentimentele te-au trădat, Keely, așa-i?

Ar fi vrut să se înfurie din nou, să fie dură când îi răspunde. Nu voia să-i trezească slăbiciunea amintirii cum fusese... Cât de tare o stârnise, aducând-o în culmea dorinței... Și cum, dându-și seama că este îndrăgostită de el i se dăduse din toată inima.

Dar Tarrant, fără a aștepa să-i replice, calm, observând-o îndeaproape, continuă să constate:

– Dar... dragoste... nu a fost, nu-i așa?

Mândria din ea se dezlănțui și slăbiciunea îi dispăru ca prin farmec. El îi spunea clar că nu o iubește. Dar... Doamne, nu cumva bănuia că ea îl iubește? Cel mai important era ca el să nu aibă nici un dubiu.

– Nu, replică ea țeapănă, nu a fost dragoste.

De data aceasta, el nu mai spuse nimic. Era suficient că o lăsase să afle că nu o va putea iubi niciodată. Mândria o împiedică să-i spună că era ultimul om pe care l-ar iubi sau cu care s-ar mărita.

– Ne-am îndepărtat de la subiect, Tarrant, spuse ea cât de calm era în stare. Dar uită-ți intențiile onorabile de a prelua responsabilitățile copilului meu...

– Copilul nostru, o întrerupse el încordat, agresiunea din el începând să izbucnească. Intenționez să am grijă ca...

Clătind din cap, cu atitudinea la fel de arogantă ca a lui, ea spuse cu insolență:

– Iartă-mă, Tarrant, dar cine-ți dă dreptul să crezi că ești singurul bărbat influent pe care-l cunosc care ar fi pregătit să-mi facă bebelușul legitim?

De cum îi ieșiră cuvintele din gură, Keely știu că mersese prea departe. Lui îi fusese greu să-și păstreze controlul și înainte, dar la implicația că ea ar găsi cu ușurință un alt bărbat care să-i recunoască plodul, deveni turbat de furie.

Keely nu fu destul de rapidă să se dea înapoi. Ca un fulger, părând că ar vrea s-o lovească, Tarrant parcursese distanța dintre ei și își ridicase mâna stângă, făcând un efort supraomenesc să se oprească. Fața lui palidă arăta că fusese la un pas s-o lovească, că-și pierduse controlul.

– Dumnezeule! rosti el printre dinții strânși, în timp ce se întoarse rapid spre ușă, în nevoia de a ieși înainte de a-și pierde total controlul. Plec, înainte de a lovi o femeie, pentru prima dată în viața mea!

Panica de a fi lovită părăsind-o, dar speriată încă, Keely avu mândria să nu se lase.

– Și încă una gravidă, îi aruncă ea.

Când îl văzu că se face alb ca varul la față, știu că încă un cuvânt și nu se va mai putea stăpâni. Prea speriată ca să mai spună ceva, îl văzu cum pune mâna pe clanță.

– Să-ți intre în cap, Keely Macfarlane și să-ți intre bine. Numai să te gândești să te măriți cu altcineva în afară de mine... și te voi ucide!

Capitolul 8

Să fie în dimineața următoare mai suferindă ca oricând fu singurul răgaz care-i abătu gândurile de la plecarea furioasă a lui Tarrant de ieri.

Cu mintea la timpul îngrozitor pe care-l avea în fața ei dacă în fiecare zi îi va fi din ce în ce mai rău, se târî total secătuită din baie. Cu câtă disperare trebuie să-și fi dorit maică-sa copilul, dacă trecuse prin toate acestea, gândi Keely când se prăbuși pe un scaun.

Ceva mai târziu începu să se simtă mai bine, dar chiar știind că o să întârzie la serviciu, încă era prea extenuată ca să se și îmbrace. Pentru mâine, trebuia să-și pună ceasul deșteptător să sune mai devreme, își zise ea, fiindcă dacă lucrurile vor decurge tot așa, trebuia să aibă timp să se pregătească.

În cele din urmă ajunse la birou. Dar nu avu chef să-i potolească gelozia lui Gerald, când acesta îi spuse bosumflat:

– Te-a căutat la telefon Tarrant Varley.

Nedându-i nici o atenție lui Garald, care aștepta o explicație în legătură cu telefonul lui Tarrant, își puse poșeta la o parte.

– A spus ce voia? întrebă ea.

Era bucuroasă că nu fusese acolo, dar nu putea să nu se întrebe de unde avea atâta energie inima ei să-și înțeleagă bătăile numai la auzul numelui lui, când, dacă el continua să insiste să se mărite cu el, va avea nevoie de și mai multă energie ca să i se opună.

– Nu sunt preluator de mesaje, răspunse Gerald arogant și intră în biroul lui închizând ușa dintre ei.

Își luă ceva de lucru din sertar, dar mintea îi era doar pe jumătate la ceea ce făcea, gândurile întorcându-i-se la violența furiei lui Tarrant ieri, și cum mai tremurase încă zece minute după ce acesta plecase.

Nu avea de gând să se mărite cu el. El nu o voia, nu-i păsa de ea. Era interesat doar ca nici un alt bărbat să facă pe tatăl pentru copilul lui. Și era unicul motiv pentru care se înfuriase.

Era ceva obișnuit ca telefonul de pe pupitru să sune, dar cum era la muncă de doar cinci minute, Keely tresări, aproape sărind de pe scaun.

Știa că dacă nu voia să facă o cădere nervoasă, trebuia să facă ceva în acest sens. Să ridice receptorul și să audă vocea lui Tarrant care-i spunea că o căutase acasă și n-o găsise, nu o ajută cu nimic să se calmeze. Și faptul că după aceea o căutase și la serviciu înainte de a ajunge acolo, îi dădea sentimentul sufocant că Tarrant o va hăitui până când va fi de acord să se mărite cu el.

– Ce vrei? întrebă ea scârbită.

– Știi ce vreau, spuse el cu fermitate. Și voi avea ce vreau.

La naiba o să ai, gândi ea. Dar era bucuroasă că-i revenise energia care azi-dimineață o părăsise.

Dar cum nu avea ce să-i replice și pauza se prelungea, își spuse să nu fie prima care să închidă. Dar nici Tarrant nu închise. Cu agresiunea dispărută din voce, el întrebă cu blândețe:

– Ți-a fost rău în această dimineață?

Nu se putea preface că nu știe despre ce este vorba, așa că îi răspunse:

– Amintește-ți de ieri dimineață și dublează, spuse ea, nevăzând de ce nu i-ar spune, atâta timp cât jumătate din responsabilitate îi aparținea.

– Biată Keely, o compătimi el, aducându-i lacrimi în ochi. Nu poți continua așa, o să-ți fac o programare la un specialist, spuse el asumându-și responsabilitatea. Precis o să fie în stare să-ți dea...

– Mulțumesc, dar nu, îl întrerupse ea. Iau hotărâri singură... sunt în stare să am grijă de mine.

– Nu-i nevoie de asta, răspunse el aspru. De acum încolo este sarcina mea. Cât despre serviciu, nu-i nevoie să te târăști la birou în fiecare dimineață. Du-te la Cullen și spune-i că pleci, îi ordonă el cu autoritate.

– Drept cine te crezi...? Nu voi face nimic de acest gen, zise Keely scurt.

– Vrei să vin acolo și să-i spun eu în locul tău?

– Nu, nu vreau! gemu ea, amintindu-și că Gerald putea auzi prin peretele subțire și putea veni să cerceteze ce se întâmplă. Să nu îndrăznești să pui piciorul în clădirea asta! șuieră ea, cuprinzând-o panica. Dacă te apropii de Cullen, jur că nu o să mai vorbesc cu tine niciodată!

– Deci, intenționezi să mai vorbești cu mine, interpretă el. Ei bine, este un început. De aici noi...

– La revedere, Tarrant, spuse Keely cu răceală.

Departe de a fi un început între ei, după părerea ei, totul trebuia să se termine.

– Nu am terminat, ripostă el.

– Ba da, ai terminat, i se opuse ea.

Dar fiindcă nu pusese încă telefonul jos, cu vocea din nou autoritară, el îi ceru cu fermitate:

– Fă-mi legătura cu Cullen.

– Nu, răspunse ea.

Și atunci îl auzi pe Tarrant cum devine brusc iar om de afaceri, fiindcă o puse la punct cu severitate.

– Ascultă-mă, Keely Macfarklane, nu am timp de pierdut. Am o grămadă de treburi care mă așteptă. Atunci își aminti Keely că era prima lui zi de lucru după o lună petrecută în Australia. Și dacă ți-a scăpat că Varley face afaceri cu Cullen, am nevoie neapărat să vorbesc cu el într-o problemă de serviciu.

Tonul lui era astfel încât trebuia să-i facă legătura. Dar când mâna ei ajunse la buton, își aminti că afaceri sau nu, era prima oară când șeful de la Varley suna personal ca să vorbească patronului ei. Își reaminti și că dacă Tarrant ar fi vrut să vorbească cu Gerlad despre afaceri, ar fi avut ocazia când sunase mai devreme s-o caute pe ea.

Încă ezita să apese pe buotn, când se gândi cât de brusc se schimbase Tarrant, de la omul care se oferise să-și facă timp să vină s-o ajute în starea prin care trecea, la omul care nu avea de pierdut nici un minut din ziua lui aglomerată.

– Doar nu o să-i spui peste capul meu... începu să întrebe, dar tot ce primi fu o tăcere încordată. Doar nu o să-i spui nimic despre... se întrerupse, teama că îi va spune lui Gerald despre copil, amestecată cu simțul datoriei de secretară, că ar putea bloca o importantă convorbire de afaceri. Tarrant, spuse ea și nu primi nici un răspuns, Tarrant, îmi promiți că dacă îți fac legătura nu vei spune nimic care să ducă la pierdera slujbei mele?

Pentru o clipă, crezu că singurul răspuns pe care-l va primi, va fi un ordin răstit de a i se face legătura pentru a nu-și pierde timpul. Dar nu se auzi decât tăcere, apoi:

– Munca ta înseamnă atât de mult pentru tine?

Lui Keely îi plăcea munca pe care o făcea, dar era sigură de un lucru – nu o să se mărite cu Tarrant și nu o să ia un sfanț de la el – așa că acum avea nevoie mai mult ca oricând de o muncă bine plătită.

– Da, spuse ea încet, înseamnă mult pentru mine.

Cum primi Tarrant acest răspuns, nu avea cum să știe. Dacă el credea că era interesată mai mult de Gerald decât de munca ei, nu putea spune, fiindcă după o pauză, vocea lui încuviință cu răceală:

– Foarte bine. Acum fă-mi legătura.

Acest „foarte bine" al lui însemna că o să se țină de cuvânt? Lucas spusese odată că fiul lui nu-și încalcă niciodată cuvântul. Nu apucă să găsească un răspuns, fiindcă Gerald în persoană ieși din birou și îi privi îngrijorat fața palidă.

– Ia-ți jacheta, Keely.

Porcul! gândi ea înfuriată brusc. Acel „foarte bine" al lui nu fusese deloc o promisiune!

– De ce? îl întrebă pe Gerald, neavând nici o intenție să plece undeva.

– Ești prea loială, draga mea, zâmbi cu regret șeful ei, și este numai vina mea.

Întrebându-se despre ce vorbea, îl privi și întrebă:

– Care este... vina ta?

Cum nu se mișcase, Gerald fu cel care-i luă jacheta din cuier.

– Tarrant Varley tocmai mi-a spus cum a trebuit să te ducă la Inchbrook la mama ta care să te îngrijească fiindcă erai așa de bolnavă după peștele mâncat vineri, spuse el spre marea ei mirare, întinzându-i jacheta. De asemenea, mi-a spus că ai insistat să te aducă înapoi seara trecută, deși nu te simțeai bine, pentru a fi azi la serviciu. Mă învinuiesc, continuă el, zâmbetul dispărându-i. Dar așa cum i-am spus și lui, acel restaurant cu

specific de pește mi-a fost recomandat cu căldură – mă simt îngrozitor că te-ai îmbolnăvit datorită mie.

Gerald insistă s-o ducă acasă, deși în realitate se simțea mult mai bine și Keely nu avu de ales. Scuzându-se tot drumul, acum când știa de la Tarrant Varley că ea încă nu se simțea bine, Gerald ar fi rămas s-o urce și în pat dacă ea i-ar fi permis.

– Ești sigură că te simți bine acum? insistă el, făcând-o să se simtă o impostoare, fiindcă se simțea din ce în ce mai bine. Vrei să te duc cu mașina la mama ta? întrebă, privind-o îngrijorat.

– Sunt bine, Gerald, sincer, protestă ea și știu că nu o crede după cum o bătu pe mână și o instrui:

– Acum urcă-te în pat, în momentul în care plec. Și nu te gândi să-ți arăți fața la serviciu până când nu ești cu adevărat mai bine.

Patul era departe de mintea ei când Gerald, după ce-și arătase grija și bunătatea, plecase. Se simțea vinovată că, simțindu-se în perfectă stare, avea o întreagă zi liberă pe degeaba.

Necazul era, gândi ea o oră mai târziu, după ce-și făcu o cafea și încercă să citească ziarul, că nu avea nimic de făcut, fiindcă își făcuse toate treburile casnice cu o zi în urmă. Și mai rău era că nu și-l putea scoate pe Tarrant din minte. Trebuia să-și găsească ceva de făcut și, într-un impuls, hotărî să schimbe locul mobilelor.

Unele piese de mobilă erau de calitate deosebită, provenind din vechea lor casă, așa că fu foarte atentă să nu le zgârie, mai ales pe cele mai grele. Ea le mai schimbase locul, așa că știa cum să procedeze.

Ultima piesă la locul ei, se uită în jur ca să-și dea seama că prefera modul în care fuseseă așezate înainte. Tocmai atunci sună telefonul.

Imediat, toate gândurile de a mânca mai întâi și a pune apoi mobila la loc așa cum fusese, o părăsiră.

Cuprinsă de agitație, realiză că doar Tarrant și Gerald știau că nu era la birou. Gerald, era sigură, nu ar suna-o s-o deranjeze din pat, când fusese atât de îngrijorat în privința ei, deci nu putea fi decât Tarrant!

Încercând să ignore țârâitul insistent, își dădu bruc seama că ar putea fi maică-sa care ar fi dat unul din rarele ei telefoane la birou. Gândul că ar fi putut afla de la Gerald cât fusese de bolnavă fiica ei tot weekendul, încât Tarrant o dusese la Inchborok să fie îngrijită, o făcu pe Keely să ridice nervoasă telefonul.

– Te odihnești?

Să audă vocea lui Tarrant, să știe că prima ei bănuială fusese corectă, îi aduse același sentiment sufocant de hăituire pe care-l avusese la birou. Doar că de data aceasta era mai acut.

– Este ca și cum m-aș odihni, răspunse ea iritată.

– Du-te și ridică-ți picioarele cât vorbești cu mine, spuse Tarrant, ciudat, dar nerăspunzând la iritarea ei. Te-am sunat să-ți spun să nu-ți faci alte planuri pentru diseară. Tu și cu mine trebuie să vorbim, Keely – voi veni la tine.

– Scutește-ți un drum, se răți ea și, simțindu-se ca și cum era prinsă într-un colț, palmele asudându-i, închise telefonul.

Pentru următoarele două minute, cuprinsă de panică, mintea ei nu mai avu gânduri coerente. Dar mai apoi, așezându-se și încercând să gândească rațional, știu doar că se simțea prinsă în capcană, apartamentul ei fiind prea accesibil.

Dacă aș putea pleca, gândi ea, cu teribilul presentiment că dacă nu o făcea, insistența lui Tarrant o va face să slăbească – să cedeze și va accepta să se mărite cu el când știa foarte bine că acea căsătorie nu era pentru el decât o căsătorie din datorie.

Dar dacă Tarrant uita că-i recomandase să stea lungită și cu picioarele ridicate și se pomenea cu el bătând la ușă? Cu acest gând, se repezi la telefon și-i spuse lui Gerald că avea nevoie de concediu chiar acum.

– Vrei să spui o săptămână? întrebă el, continuând amabil. Nu este nevoie să-ți iei concediul de boală și să-ți strici vacanța. Ia-ți liber toată săptămâna și ne vedem luni.

În starea ei de agitație, Keely era de părere că nici măcar o lună n-ar fi fost suficientă ca să-și revină.

– Mi-aș lua mai curând două săptămâni, Gerald. Și aș prefera să fie din concediul de odihnă la care am dreptul.

Gerald fu de acord cu cele două săptămâni și Keely fu mirată de cumsecădenia lui.

Cum puse receptorul jos, începu să-și adune lucrurile în grabă, într-o valiză. Neavând încă o idee clară despre locul unde să meargă, aproape ieși pe ușă când îi trecu prin cap că fiind de negăsit în următoarele două săptămâni, maică-sa s-ar speria de moarte dacă nu va mai auzi nimic despre ea.

Luă din nou telefonul să vorbească la Inchbrook, temându-se ca Tarrant să nu pice dintr-un moment într-altul și se gândi la un motiv rezonabil care să explice de ce, proaspăt logodită, pleca singură în vacanță.

Dar, dacă asta se numea noroc, nici Catherine și nici Lucas nu erau acasă și răspunse o fată în casă care-i spuse că domnul și doamna Varley ieșiseră la un picnic.

– Dacă doriți, puteți lăsa un mesaj doamnei Varley, adăugă.

– Vrei să-i spui mamei mele că, nefiind prea mult de lucru la birou, îmi iau două săptămâni de concediu, dar că o voi suna imediat ce mă întroc?

Asigurată că mesajul va ajunge unde trebuie, Keely nu mai pierdu timpul să-și încuie apartamentul și plecă târându-și valiza cu ea, până când găsi un taxi. Dar când se află în siguranță în interiorul taxiului, în drum spre gară, panica începu s-o părăsească. S-ar putea să semene cu o fugă, dar era soluția corectă.

*
* *

În orașul Folkestone, de la malul mării, acolo ajunse Keely. Dar putea fi oriunde, pentru că abia dacă remarcă împrejurimile. Și era într-o miercuri, săptămâna următoare, cele două săptămâni apropiindu-se de sfârșit, când fiind conștientă în ultimele nouă zile că fuga ei de Tarrant fusese total nenecesară, o Keely deprimată se gândea la întoarcere.

Trebuia să-l contacteze pe Tarrant și să-l anunțe de îndată ce se va întoarce – știa asta. Se gândise de fapt să-i scrie și să-l înștiințeze în acest fel, fiindcă știa că trebuie să facă acest lucru.

Dar când în prima noapte a plecării ei precipitate din Londra, aflase că nu va mai fi nici un bebeluș, fusese lovită de un astfel de sentiment de deznădjde că nu se mai putuse gândi decât la asta, dar să mai pună și pe hârtie că pierduse sarcina.

Încercase din răsputeri să-și ridice moralul, încercase să-și spună că era mai bine așa. Dar să-și spună că este irațională și caraghioasă să vrea copilul pe care-l pierduse, nu-i fu de nici un ajutor să scape de greutatea de pe suflet.

Nu îi era de nici un folos să-și spună că probabil nu fusese gravidă. La urma urmei, nu fusese niciodată confirmat medical. Pentru că știa că purtase copilul lui Tarrant – cu sau fără acea greață îngrozitoare, știa pur și simplu.

Că Tarrant va sări în sus de bucurie să afle că nu mai este obligat s-o ia în căsătorie, fără a-și știrbi onoarea, n-o consola prea tare. Cel puțin va înceta s-o mai hăituiască, încercă ea să vadă partea bună. Dar chiar și acest gând o făcea să izbucnească în lacrimi.

În acea seară se duse la proprietăreasa pensiunii la care stătea.

– Plec mâine, doamnă Miller, îi spuse ea, gândindu-se că la fel de prost s-ar fi simțit în apartamentul ei ca și la Folkestone.

– Nu stați până sâmbătă? se interesă doamna Miller. Te așteaptă vreun tip drăguț? o privise ea matern.

Keely zâmbi și încuviință că așa era, apoi se întoarse în camera ei să împacheteze. Era Tarrant drăguț? Amintindu-și cum o ținuse tandru în brațe, cândva, se gândi că atunci când reușea să-și uite agresiunea – era. Necazul era că, în momentul în care va auzi ce trebuia să-i spună, ea va anula și tot ce se aștepta de la ea.

Fu bucuroasă să se întoarcă în apartamentul ei, chiar dacă noul aranjament al mobilei făcea să-i crească sentimentul de vină.

Ce proastă fusese! Ar fi trebuit să știe, cunoscând istoria familiei ei, cât de ușor era pentru ea să piardă sarcina.

Problema era că, nefiind niciodată gravidă înainte, necunoscând nimic despre asta, în afară de câteva amănunte tehnice, acum își dădea seama că trebuia evitată mutarea și ridicarea mobilelor grele. Sigur că mai făcuse acest lucru de câteva ori, dar atunci nu fusese însărcinată.

Simți o împunsătură de vinovăție când realiză că ceea ce îi avea de zis lui Tarrant trebuia spus prin telefon, atâta timp cât nu suporta să vadă adevărul prostiei ei scris negru pe alb. Se luptă să aibă curajul de a ridica telefonul și a termina cu asta.

Aproape imediat i se răspunse la telefon și, bâlbâindu-se, întrebă:

– P... pot vorbi cu... domnul Varley, vă rog?

Vinovăția îi încețoșa mintea când aștepta să i se facă legătura. Vinovăția că nu acordse prea multă atenție vieții ce se dezvolta în ea și doar când pierduse copilul își dăduse seama cât de tare își dorise acel copil al lui Tarrant.

– Sunt secretara domnului Varley, vă pot ajuta cu ceva? spuse secretara pe care o întâlnise într-o singură ocazie de neuitat.

– P... pot vorbi cu domnul Varley? întrebă Keely, întrerupându-și gândurile.

– Domnul Varley este foarte ocupat astăzi, fu amânată ea politicos. Vă pot ajuta în vreun fel?

Acum când ajunsese atât de departe, la anxietate se adăugă și deznădejdea de a fi amânată. Știa că nu va mai găsi curajul să-l sune o a doua oară.

– Sunt Keely Macfarlane, spuse ea și descoperi că anxietatea nu-i fusese necesară, fiindcă doar la menționarea numelui, ca prin magie, atitudinea secretarei se schimbă.

– Un moment, vă rog, domnișoară Macfarlane, spuse secretara cu o voce binevoitoare. Îl voi întrerupe pe domnul Varley.

Keely spera ca odată ce-i va spune lui Tarrant despre pierderea sarcinii să se simtă mai puțin deprimată. Dar când îi auzi vocea, o cuprinse slăbiciunea și lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

– Keely! Unde ești? Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost? explodă el.

Încercă o notă acidă, știind că spiritul bătăios o părăsise. Dar vocea ei nu era atât de ascuțită cum și-ar fi dorit, ci lipsită de viață, când îi spuse:

– Nu este treaba ta unde am fost. Oricum, m-am întors și te sun să...

– La dracu' nu este treaba mea! o întrerupse el. În caz că ai uitat – se întâmplă să-mi porți copilul!

Oh, Tarrant, vru Keely să suspine, în timp ce privirea i se încețoșă de lacrimi. Dar sosise momentul să-i spună, chiar dacă trebuia să se forțeze pentru a scoate vorbele din gură.

– Nu... începu ea, și trebui să-și înghită lacrimile înainte de a continua... Nu, rosti ea cu o voce lipsită de expresie... Nu mai sunt.

– Ce ai spus? întrebă Tarrant, de parcă nu-i venea să creadă.

– Nu... nu mai sunt însărcinată.

Cuvintele o părăsiseră cu durere. Fu ca o lovitură când, după o tăcere de moarte, în care își făcea curaj să-i spună cum moștenise din familie această tară îl auzi răcnind ca un tigru rănit. Apoi realiză că știrea, contrar așteptărilor ei, îl trimisese pe Tarrant într-un infern de furie. Acea furie pe care o mai văzuse la el îl făcu să urle:

– Cățea! Cățea escroacă.

– Escroacă! repetă ea, niciodată mai abătută, cu vocea ca o șoaptă. Eu...

Dar Tarrant era nebun de furie și nu o lăsă să vorbească, biciuind-o răzbunător.

– Dumnezeule, nu-i de mirare că nu te-am putut găsi! Nu căutam unde trebuia, nu? Ar fi trebuit să-mi încep cercetarea în clinicile specializate, nu-i așa? Când mă gândesc că te-am crezut pe cuvânt! Doamne, decât să mă încred în tine...

Incapabilă să mai suporte, uluită că Tarrant o insulta, șocată că putea crede ceea ce credea, Keely puse încet telefonul jos.

O jumătate de oră mai târziu, era încă în stare de șoc. Se simțea prăbușită și cu moralul la pământ. Să-și dea seama cât de tare își dorise acest copil și să afle că Tarrant, fără a se opri să-i pună întrebări, după ce acceptase promisiunea ei că nu se va descotorosi de prețioasa povară, crezuse imediat ce era mai rău despre ea.

Netrecându-i vreodată prin cap că absența ei ar putea fi astfel interpretată, Keely nu-și revenea să afle că bărbatul căruia îi dăduse inima ei trăsese imediat concluzia că se ascunsese undeva într-o clinică – pentru a face un avort!

Capitolul 9

Că Tarrant putea crede ceea ce credea despre ea rămase în mintea lui Keely tot restul zilei de miercuri. Ce mult sperase ca, spunându-i, să pună capăt depresiei pe care o simțea! Se simțea mai rău ca oricând. Niciodată nu fusese atât de rănită, fiindcă el trăsese concluzia pe care o trăsese. Nu-l va ierta niciodată.

Fusese plecată două săptămâni fără a spune nimănui unde pleacă și primul lucru pe care-l auzise de la ea fusese că nu mai este însărcinată. O numise cățea escroacă – acum știa că voia copilul tot atât de mult ca și ea, deoarece, fiind un om de cuvânt, era furios că își încălcase promisiunea.

Adânc rănită, după ce fusese singură cu gândurile ei vreme de două săptămâni, știu că nu mai putea suporta și avu disperată nevoie să ia legătura cu cineva care, cunsocând-o bine, n-ar fi crezut-o escroacă.

Pe la ora nouă seara, se gândi să-i telefoneze maică-sii. Oricum, Catherine nu se aștepta s-o sune mai devreme de sâmbătă cel mai devreme.

Ștergându-și lacrimile care nu o părăsiseră de la convorbirea cu Tarrant, Keely simți din nou acea stare de sfârșeală când auzi vocea plină de căldură a maică-sii:

– Keely! Oh, dragă, unde ai fost? Am fost îngrijorată de moarte!

Nu voise ca cineva să se îngrijoreze din cauza ei, dar și mai multă vină o copleși când se scuză.

– Am... am avut câteva lucruri de rezolvat.

– Ar fi trebuit să-mi spui, o certă maică-sa ușor. Am primit mesajul tău, bineînțeles, și Tarrant l-a sunat pe Gerald Cullen care i-a spus că-ți luaseși două săptămâni de concediu, dar... se întrerupse. Ești bine, Keely? întrebă ea. Nu pari deloc tu însăți.

– Sunt bine, replică Keely, dându-și seama că nu-și putea păcăli mama.

– Nu mi se pare, răspunse Catherine îngrijorată... Am făcut tot ce am putut să nu mă amestec, spuse ea după o pauză, dar am impresia că s-a întâmplat ceva între tine și Tarrant.

– Nu am de gând să mă mărit cu el, răspunse Keely, străduindu-se să pară calmă ca să nu o îngrijoreze pe mama ei și mai tare.

– De aceea ai plecat – să te gândești la logodna ta cu Tarrant?

Niciodată considerându-se logodită cu el, Keely se trezi că nu o putea minți pe mama ei în legătură cu motivul plecării sale rapide. Dar cum nu putea încă să vorbească, maică-sa trăgea propriile ei concluzii și, după o pauză, spuse:

– Este clar hotărârea ta de a rupe logodna și nu a lui Tarrant. El știe? continuă Catherine, fiindcă Keely tot nu răspundea. Ultima dată când l-am văzut era încă de părere că o să se însoare cu tine.

– Șt... știe că nu o să ne căsătorim, spuse Keely, știind că departe ca Tarrant să vrea să se însoare cu ea, va fi norocoasă dacă îi va mai vorbi vreodată.

Urmă o altă pauză, în care Catherine digeră cele spuse de fiică-sa.

– Dar nu ai luat această hotărâre fără a deveni foarte nefericită, draga mea?

– Sunt foarte bine, insistă Keely, simțindu-se mai deprimată ca niciodată că nu-i putea spune mamei ei adevărul.

Între ele nu fuseseră nici un fel de secrete, dar secretul ei de acum trebuia păstrat doar pentru ea.

– Te cunosc prea bine, ripostă Catherine. Vino la Inchbrook – poți rămâne peste weekend. Ai putea...

– Nu pot, refuză Keely. Nu vreau să dau peste Tarrant.

– Înțeleg.

Catherine se gândi un moment, apoi spuse cu impulsivitatea pe care o moștenise și fiică-sa:

– Vin atunci eu să te văd. Dacă prind trenul de dimineață devreme, mâine, pot...

– Nu, nu vreau să faci asta.

În vederea ei, Lucas și Catherine își meritaseră dreptul de a se bucura de compania unul altuia. Nu era drept ca datorită ei să fie despărțiți o zi întreagă.

– Dar nu-mi place să te aud așa... așa cum nu ești tu.

Regretând că maică-sa nu se lăsa păcălită de tonul ei lipsit de griji, protestă din nou:

– Sunt bine. Sincer sunt...

Dar fără succes, deoarece vocea Catherinei sună liniștitor când reveni:

– Sunt sigură că te simți bine.

Keely se gândi dacă fusese înțeleaptă să-i telefoneze mai devreme cu două zile decât presupusa ei întoarcere când Catherine spuse brusc:

– Poți închide o clipă?

Bănuind că maică-sa avea o prăjitură la cuptor sau ceva de acest gen, Keely închise și în câteva minute auzi din nou vocea ei, sunând mai veselă:

– Vii mâine la prima oră, spuse ea cu fermitate. Am vorbit cu Lucas, o informă ea înainte ca fiică-sa să obiecteze, și este sigur că atunci când Tarrant va telefona și-i va spune cât ai fi de tulburată să-l întâlnești din nou după ruperea logodnei, el va face un lucru onorabil și nu va veni la Inchbrook în acest weekend.

Keely merse la culcare în acea seară, resemnată. Dar, stând lungită fără să poată dormi, era ușurată că merge mâine la Inchbrook. Chiar dacă nu-i plăcea că Tarrant era ținut departe de casa lui, după două săptămâni în care își târâse singură povara din suflet, poate că încercând să arate o față veselă va scăpa de depresia care părea să nu o mai părăsească.

Sigură în sine că Tarrant nu dădea doi bani pe faptul că prezența lui o tulbura sau nu, Keely se urcă în trenul de vineri dimineața conștientă că el, urând-o așa cum o ura, nu va apărea la Inchbrook decât după plecarea ei.

Hotărî, când trenul se apropia de destinație, ca în momentul în care-i va vedea pe Lucas și pe Catherine, să-și compună zâmbetul cel mai strălucitor, deși în sufletul ei nu-i ardea deloc de așa ceva.

Nu era pregătită să-i vadă pe Catherine și pe Lucas așteptând-o la gară. Reuși cu întârziere să-și ridice colțurile buzelor, doar ca să-și înghită lacrimile, când maică-sa o îmbrățișă.

– Camera ta te așteaptă, spuse veselă Catherine când îi dădu drumul.

Urcată pe locul din spate al mașinii Daimler, maică-sa, care stătea în față lângă Lucas, îi spuse peste umăr când mașina porni:

– Ți-am făcut mâncarea ta preferată pentru prânz.

– Și o să-ți arătăm locul nostru favorit pentru picnic în această după-amiază, se amestecă și Lucas în discuție, arătând că nu-i purta nici o pică.

Keely bănui că vorbise deja cu fiul lui, dar oricât ar fi fost de furios Tarrant știa că acesta nu i-ar fi spus tatălui că îl lăsase cu buza umflată, ci că ar fi prezentat lucrurile într-o lumină mai puțin defavorabilă ei.

Prânzul decurse satisfăcător. Keely străduindu-se să înghită mâncarea pe care Catherine o pregătise special pentru ea. Dar dacă maică-sa o cunoștea atât de bine și realiza efortul ei de a zâmbi, nu spuse nimic, ci doar o privi țintă când și când, fără a spune nimic.

Locul pentru picnic se dovedi a fi o luncă lângă un pârâu și Keely se simți mișcată că Lucas și Catherine o introduseseră în secretul locului lor favorit.

Totuși, o cuprinse din nou tristețea când merseră să cerceteze un pom care mai era încă înflorit, deși florile ar fi trebuit demult să se treacă.

Stând pe spate, cu o pătură sub ea, Keely închise ochii și se lăsă mângâiată de razele soarelui. Printre gene i se strecură o lacrimă când își dori să-i fi spus Catherinei despre sarcină. Și cât și-ar fi dorit! Maică-sa avea o bogată experiență în acest domeniu și i-ar fi spus care sunt riscurile de care ar fi trebuit să se ferească. I-ar fi spus, ca o victimă a factorului Butterworth, ce trebuie și ce nu trebuie să facă. Ar fi trebuit să ceară sfatul maică-sii când încă purta copilul în ea. Curgându-i altă lacrimă, Keely se ridică în capul oaselor.

Uitându-se spre Catherine și Lucas care stăteau cu spatele la ea, își șterse ochii și când aceștia se întoarseră, avea ochii uscați și zâmbea.

Dar speranța că trebuind să fie veselă îi va ridica moralul, fu sortită eșecului. Fiindcă, după cină, când stăteau toți trei în salon, norul negru al deznădejdii o învălui iarăși.

Nevrând ca maică-sa sau Lucas să descopere cât de deprimată era, Keely căuta o scuză pentru a se retrage în camera ei când Lucas, referindu-se la picnic, remarcă ce bine le făcuse aerul proaspăt tuturor.

– Aerul curat este mai eficace decât credeam, replică ea. Cred că o să mă culc devreme.

– Nu te-ai mai culcat la ora nouă jumătate de când erai copil, spuse Catherine privindu-și fiica în ochi.

Nu se știe de unde, Keely găsi un zâmbet.

– Bănuiește cum trebuie să mă simt la anii ăștia, încercă ea să glumească. În afară de asta, încep din nou munca luni – trebuie să prind puteri.

– Găsești că Gerald Cullen este un om bun ca...

Întrebarea lui Lucas rămase în aer când se auzi zgomotul unei mașini pe alee.

– Asta este... se întrerupse el, ochii lui îndreptându-se spre Catherine și apoi către Keely, zâmbetul prietenos dispărându-i.

Oh Doamne, gândi Keely, urechile ei nefiind obișnuite cu sunetul diferitelor mașini ca ale tatălui ei vitreg, dar știind din instinct că dacă Lucas ar fi terminat ceea ce începuse, ar fi spus „Aceasta este mașina lui Tarrant.!“

Inima începându-i să-i bată dureros, nu-și dădu seama că și ceilalți doi rămăseseră la fel de împietriți ca ea. Pentru că Lucas și Catherine stăteau și se uitau unul la altul neputincioși și ea, Keely, era prea paralizată să miște.

Chiar când își spunea să iasă de acolo și să se ducă în camera ei, se apropia Tarrant și ea descoperi că nu se putea mișca, neținând-o picioarele.

Apoi fu prea târziu să mai plece. Pașii veneau de-a lungul holului și foarte repede, înainte ca ea să se ducă în altă cameră,

ușa de la salon de deschise. Înalt, și arogant ca întotdeauna, Tarrant stătea privindu-i pe toți trei.

Ochii lui se opriră asupra ei cu ură și agresiune. Înaintă apoi în cameră să– și salute tatăl.

Lucas se ridică de pe scaun și-i spuse cu severitate:

– Ne-am înțeles să nu vii acasă în acest weekend.

– Nu-mi amintesc despre o astfel de înțelegere, domnule, răspunse respectuos Tarrant, ochii lui trecând peste umărul tatălui său ca s-o privească furios pe Keely. Amintirea mea despre conversația noastră este că erai de părere că domnișoara Macfarlane s-ar simți prost în prezența mea, continuă el. Și sunt de acord că probabil așa s-ar simți.

După ce o salută politicos pe Catherine, se întoarse către Keely. Și tânăra nu avea nevoie să vadă gheața din ochii lui ca să știe că indiferent că erau sau nu de față părinții lor, nu va fi tratată cu aceeași politețe ca maică-sa.

Nu se înșelase, fiindcă brusc, fără a o saluta și a ține cont de fața ei palidă, o întrebă fără preambul:

– Prezența mea te face să te simți prost?

Fu un efort pentru ea să privească în acei ochi cenușii și duri. Dar când, altădată ar fi explodat la remarca lui provocatoare, de data aceasta răspunse complet pasivă, de dragul lui Lucas și al Catherinei, își spuse ea.

– Nu, deloc, spuse ea încet.

Văzu cum ochii i se îngustează când o văzu atât de lipsită de reacție. După mușchiul care-i juca în bărbie, știu că în orice moment acea agresiune ascunsă va ieși la suprafață.

– La naiba, ar trebui! răbufni el furios. După tot ce ai făcut, să te simți prost în fața mea nu ar fi suficient!

Simțindu-se moartă în interior, începu s-o înțepe anxietatea că va dezvălui celor doi totul. Habar neavând cum să-l oprească, știind doar că trebuie – privirea lui Keely merse de la fiu la tată.

Dar Lucas, gândindu-se că Tarrant se referea la modul în care îl lăsase baltă, se amestecă în discuție:

– Trebuie s-o faci pe Keely să se simtă mai prost decât se simte deja?

– Ea se simte prost! explodă Tarrant, mânia îndreptându-se asupra tatălui său. Cum naiba crezi că mă simt eu?

Oh, Doamne, gândi Keely, văzând că Lucas începea să se înfurie de tonul fiului lui. Își dădu seama că era pe cale să se dezlănțuie o ceartă și nu suporta.

– Vă rog, îi imploră ea, ridicându-se în picioare și făcând câțiva pași, intenționând să se interpună între ei. Vă rog, nu vă certați... nu vreau asta.

– Tu nu vrei! tună Tarrant, ostil. Iartă-mă, se scuză el ironic, domnișoară Macfarlane. Ar fi trebuit să știu fără să-mi spui, ceea ce nu vrei. Singura mea scuză este că am luat abia recent cunoștință de cât îți este de ușor să-ți calci promisiunile. Tocmai am descoperit cât de ușor te descotorosești de ceea ce nu vrei!

– Tarrant! îl auzi pe Lucas strigând îndurerat. Știu că ai fost rănit, fiule, dar...

Rănit! Keely se întoarse, nevrând să mai audă nimic.

– Mă duc la culcare, îi spuse încet Catherinei, a cărei față arăta cât de supărătoare găsise scena la care asistase.

– Noapte bună, iubito, spuse Catherine cu blândețe.

Keely îi spuse noapte bună lui Lucas, dar fiindcă Tarrant era cu spatele la ea, servindu-se cu whisky, fu scutită să-l salute.

Simțindu-se lipsită total de vlagă pentru a mai plânge, se vârî în pat. Lucas crezuse că Tarant se simte rănit. Dar ea știa că nici

nu se punea problema. Singura problemă la Tarrant era că încă era furios în credința lui că își călcase cuvântul față de el. Știa, așa adânc rănită cum era, că nu-i va spune acum niciodată adevărul.

Faptul că venise acasă, când știa foarte bine că o s-o găsească acolo era dovada că furia lui nu dispăruse. Dar că încă o ura și această ură ajunsese la apogeu fiindcă, știind unde va fi în acest weekend, venise s-o bruftuluiască, era mai mult decât putea îndura.

Mâhnită în minte și suflet, Keely se dădu jos din pat în dimineața următoare, știind că vizita ei la Inchbrook se terminase. Dacă Tarrant rămânea pentru restul weekendului la Inchbrook, gata să-și reverse furia asupra ei la cea mai mică ocazie, atunci orice speranță de a-și compune o față senină era ratată.

Nu voia să facă mare zarvă în privința plecării. În fond, era căminul lui Tarrant și nu voia ca tatăl lui să se supere din nou pe el crezând că fiul lui o scoate din sărite.

Hotărând să schimbe cu maică-sa câteva cuvinte în liniște, nu se duse încă în bucătărie, neștiind dacă nu-l va găsi pe Tarrant acolo, așa cum obișnuia acesta înainte de micul dejun. Se gândi că-i mai bine să aștepte după micul dejun, pentru a o ajuta pe Catherine să strângă masa și să rămână singură cu ea. Rămase în camera ei până socoti că micul dejun era pe masă. Doar atunci ieși din cameră și coborî la parter.

Nefiindu-i foame, nu avea nici o dorință ca ceilalți să creadă că îl evita pe Tarrant. Totuși, nevrând o confruntare privată cu el, era sigură când deschise ușa de la camera pentru micul dejun, că era suficient de târziu ca toți să se fi adunat.

Când îl găsi pe Tarrant singur în cameră, dădu să se retragă. Dar cum el se întoarse din contemplarea grădinii și o văzu, nu mai exista nici o șansă.

– Nu sta țintuită acolo, domnișoară Macfarlane, spuse el distant, îndepărtându-se de fereastră. Intră.

Știind că decizia de a pleca fusese corectă, Keely se așeză fără un cuvânt pe scaunul pe care-l folosea când mânca la Inchbrook. Nu observă că Tarrant își luase scaunul din fața ei.

Oh, cum și-ar fi dorit să fi putut pleca fără a mai fi așteptat să vorbească întâi cu maică-sa. Pentru că Tarrant începea ziua așa cum considera el și avea chef de harță.

– Nu ți-e rău în această dimineață? întrebă el cu o amabilitate în voce care nu o păcăli.

Simțind o împunsătură de cuțit în inimă, își înăbuși durerea cauzată de întrebarea lui. Cu câtă bucurie ar întâmpina acel semn particular care ar arăta că încă este însărcinată cu copilul lui!

– Nu, spuse ea cu vocea lipsită de viață, așa cum se simțea.

Dar dacă sperase că răspunsul ei liniștit îl va potoli pe Tarrant, fu crunt dezamăgită când, hotărât s-o facă să reacționeze, continuă:

– Ce efect ciudat are vinovăția asupra ta, domnișoară Macfarlane.

Keely își ridică încet ochii spre fața lui ironică.

– Vinovăție? îl întrebă ea, ochii ei verzi mărindu-se când se întrebă de unde știa el despre vinovăția ei de a nu fi fost mai grijulie cu copilul.

– Unde-i pasiunea pe care am cunoscut-o odată? se interesă el arătându-i că nu se referea la ce se gândise ea, ci la vinovăția

de a fi făcut ceea ce credea. Nu-ți este în fire să fii așa cumsecade, domnișoară Macfarlane. Povara conștiinței ți-a consumat toată vlaga? continuă el ironic.

– Te rog, Tarrant, spuse Keely răgușită. Te rog, nu...

– După ce ai făcut, am toată libertatea să spun și să fac ce îmi place, ripostă el, nedând nici un semn că ar vrea să termine cu ea. Chiar nu ai nici o picătură de remușcare pentru ce ai făcut? o învinui. Nici nu știi cum m-am simțit când taică-meu mi-a spus că tu și cu mine nu mai suntem logodiți.

– Oricum, știai, replică ea încet, dar nu se simțea în stare să coopereze cu noua vină care i se aducea. Tu ai fost cel care mi-a dat papucii.

– Când am făcut eu asta? întrebă el ascuțit.

Dar nu era în dispoziția să se lupte cu el.

– Are importanță? întrebă ea, coborând ochii, acel nor al depresiei coborând iar peste ea. N-are nici un rost să discutăm asta, atâta timp cât nu mai există vreun motiv să te însori cu mine.

– Și ai vrut să te asiguri de asta, nu-i așa? țipă el.

Și pentru că ea nu răspundea, căută un motiv pentru agresivitatea sa și începu să toarne vorbe asupra capului ei plecat:

– Fără să aștepți să-mi asculți planurile – neobosindu-te să aștepți să-ți telefonez în acea seară ca să putem discuta totul, ai hotărât ceea ce voiai singură și te-ai internat într-o clinică, înainte de a-mi fi terminat prima mea zi de lucru înapoi la birou!

Keely abia își ținea lacrimile. Dar când din partea ei nu veni nici un cuvânt, tăcerea păru să-l înfurie și mai mult.

– Dumnezeu știe ce ai în cap, așa cum stai acolo fără să-mi ripostezi – dar precis nu este vinovăție!

Luptându-e să-și găsească vorbele, Keely își ridică fața nefericită spre el.

– Eu... începu și renunță, având nevoie de vlaga cu care Tarrant recunoscuse că-i lipsește. Eu... o să mă duc să văd dacă o pot ajuta pe mama, zise ea încet, dorindu-și cu disperare să fie departe de el.

Tarrant o privi neîncrezător când descoperi că fata care-l înfruntase de atâtea ori dădea acum înapoi în fața unei bătălii. Keely se ridică de la masă, dar înainte de a-și da scaunul la o parte, el o opri, furia părând să-i fi dispărut, expresia lui fiind mai mult nedumerită decât supărată, când spuse:

– Se pare că mama ta a făcut tot ce trebuia făcut.

Keely, nu prea familiarizată cu zgomotele casei, nu auzi ușa de la bucătărie deschizându-se. Dar în câteva secunde mama ei intra uitându-se de la unul la celălalt. Și fiindcă nu-l auzise pe Tarrant țipând la fiica ei cu un minut înainte, îi salută calmă, privirea ei arătându-i lui Keely că spera ca ei să nu se mai fi certat și că lucrurile mergeau acum mai bine între ei doi decât seara trecută.

– Am întârziat, spuse Keely când Tarrant se ridică să-i tragă scaunul lCatherinei, tocmai veneam să te ajut.

– Nu-i nevoie, spuse Catherine. Lucas a insistat să aducă el căruciorul cu micul dejun, numai că a fost oprit de poștaș la intrare.

Își îndreptă atenția spre ușă, zâmbind când Lucas intră împingând căruciorul.

Cu inima strânsă, Keely se strădui să participe la convesația care urmă, în timp ce Catherine le servea ouă cu șuncă, iar Lucas împărțea corespondența, ea fiind singura care nu primise nici un plic.

– Aici este un vraf de reclame dacă vrei să te uiți, glumi Lucas, când fiecare primise câteva scrisori, făcând-o să se simtă că făcea parte din familie.

Maică-sa începu să-și deschidă corespondența cum era obiceiul în casa Varley la masa de mic dejun.

– Probabil că am primit și eu duplicatele la apartamentul meu din Londra, zâmbi Keely.

– Una de la mătușa Shelag, i se adresă Catherine. O voi citi într-un minut.

Keely atacă șunca pe care nu o voia, Tarrant neavând nimic de spus când își luă corespondența.

– Oh, nu, țipă mama ei necăjită.

– S-a întâmplat ceva, Catherine? întrebă Lucas.

Maică-sa citi în continuare câteva secunde, apoi Keely întrebă:

– I s-a întâmplat ceva mătușii Shelag?

– Nu lui Shelag, spuse ea cu gravitate. Este vorba de Jeanette.

– Ce... atât reuși să zică Keely, înainte ca maică-sa să se văicărească:

– Oh, biata copilă! A pierdut bebelușul.

– Oh nu! țipă Keely, nedându-și seama că ochii lui Tarrant o părăsiseră pe maică-sa și acum erau îndreptați asupra ei și a exclamației sale de deznădejde.

Deloc atentă la Tarrant, Keely nu se putea gândi decât la biata ei verișoară și la cât de deprimată se simțea, după ce-și dorise atât de mult un copil.

– Este o veste îngrozitoare, nu-i așa? încuviință Catherine. Trebuie să-i scriu bietei copile. Dacă se simte atât de deznădăjduită cum eu și mama ei ne simțeam când pierdeam sarcinile, trebuie să fie într-o stare de depresie îngrozitoare.

Dându-și brusc seama că cei doi bărbați prezenți, necunoscând-o pe nepoata ei, nu ar fi interesați de ce spunea, ochii Catherinei îi părăsi pe ai lui Keely și-i zâmbi lui Lucas.

– De câte ori pierdeam o sarcină eram într-o stare cumplită.

Keely era bucuroasă că maică-sa terminase această conversație particulară. Nu-i făcea nici un bine propriei sale depresii să audă că biata ei verișoară căzuse victimă și ea factorului Butterworth.

Dar când se gândea că o dată ajunsă la Londra, îi va scrie Jeanettei o scrisoare de consolare, Keely își dădu brusc seama că, în timp ce Lucas după ce-i mângâiase cu simpatie mâna Catherinei, se apucase să mănânce și maică-sa recitea scrisoarea surorii, din direcția lui Tarrant se simțea o stare de încordare ciudată.

Cu ochii plecați, văzu din corespondența lui care zăcea pe tavă că nu era interesat s-o citească. Ochii i se îndreptară apoi asupra mâinilor lui care nu ridicaseră tacâmurile ca să mănânce. Apoi văzu că încheieturile degetelor i se albesc. Încet, privirea ei se îndreptă de la mâini la fața lui.

Să descopere că ochii lui erau fixați asupra ei și a nimănui altcuiva, făcu să i se mărească ochii-i verzi. Când îl privi năucă, văzu că chiar dacă nu avea nici un zâmbet pentru ea, orice urmă de agresivitate îi dispăruse din privirea cenușie care o întâlni pe a ei.

Apoi văzu acea atenție în privire pe care o mai văzuse înainte. Acea privire specială pe care o avea când căuta adevărul.

– Trebuie să înțeleg, Catherine, îl auzi spunând, că ai pierdut frecvent sarcini?

– Îmi pare rău, replică maică-sa, nu este un subiect pentru micul dejun, doar că... doar că am fost șocată să aflu că biata mea nepoată Jeanette a moștenit ceea ce noi numim în familie factorul Butterworth.

– Factorul Butterworth? o chestionă el, și pentru prima dată în viața ei, Keely își dori ca maică-sa să tacă și să nu mai spună nimic.

Dar Catherine socoti că mic dejun sau nu, Tarrant părea sincer interesat. Și, poate fiindcă Lucas îi arătase ieri că nu-i purta nici o pică fiicei sale, continuă să-i răspundă lui Tarrant pentru a arăta că și ea simțea la fel față de fiul soțului ei.

– Datează demult timp în urmă, îi zise. Butterworth fiind numele uneia din străbunicile mele. De aici numele de „factorul Butterworth", pe care toată linia feminină a urmașilor au șanse mari să-l moștenească, pierzând des sarcini.

– Riscul fiind, reluă Tarrant, că cele care moștenesc factorul Butterworth au o șansă reală să piardă sarcina?

Catherine încuviință din cap și văzând că Lucas era ocupat cu șunca și ouăle, îi explică lui Tarrant care arăta atâta interes, uitând că acesta fusese pe cale să devină soțul fiicei sale:

– Dar sper ca Keely să scape de toate acestea când îi va veni timpul, fiindcă nu mi se pare corect să treacă prin perioada îngrozitoare prin care trec femeile Buterworth când se hotărăsc să-și întemeieze o familie și dacă pierde sarcina, să aibă parte de chinul depresiei care urmează după aceea.

Cum Catherine, terminând de vorbit, se întoarse să-i toarne cafea lui Lucas, privirea lui Tarrant se aținti asupra lui Keely. Dar fără a zâmbi, la fel ca și el, tânăra își întoarse privirea, văzându-l că se albește la față. Deși se hotărâse seara trecută să nu-i spună niciodată acest lucru, el aflase prin alte mijloace.

Își dădu seama din felul în care el rosti răgușit, făcându-i pe Catherine și pe Lucas să-și ridice capetele la auzul tonului vocii lui:

– Keely... Draga mea... vocea i se opri în gât, nepărând să fie în stare să mai continue.

Dacă până atunci Keely reușise să-și stăvilească lacrimile, nota de blândețe din vocea lui, care înlocuise agresivitatea, o făcu să-și piardă stăpânirea de sine. Din ochi începură să-i curgă lacrimi, lacrimi pe care mama ei, Lucas, și cel mai rău, Tarrant, nu scăpară să nu le vadă.

Mâinile lui Tarrant se întinseră peste masă dintr-un impuls neștiut, ca și cum voia s-o atingă, s-o îmbărbăteze.

– De ce... nu mi-ai spus? întrebă el răgușit. De ce?

Și Keely nu mai putu îndura. Cu ochii orbiți de lacrimi, nu o văzu pe maică-sa cuprinsă de emoție, nici pe Lucas care privea uimit de blândețea din vocea fiului său, pentru tânăra pe care seara trecută nu scăpase ocazia s-o bruftuluiască.

Tot ceea ce văzu Keely erau mâinile lui Tarrant, dar le ignoră. Cu lacrimile curgându-i șiroaie, părăsi masa și alergă în camera ei înainte ca vreunul să fi avut ocazia să-și fi revenit din șoc.

Capitolul 10

Prima reacția a lui Keely când ajunse în camera ei fu să ia geamantanul și să înceapă să-și strângă lucrurile. Că Tarrant, știa acum că o acuzase pe nedrept, că fusese total șocat aflând adevărul, n-o ajuta cu nimic. Voia să plece, și imediat. Nu dorea să audă nici o scuză din partea lui, dacă urma să fie o scuză. Pentru că, știindu-l pe Tarrant așa cum îl știa, își va reveni repede din șoc și dacă și-ar prezenta vreo scuză, aceasta ar fi însoțită de noi reproșuri. Deja se văzuse din întrebarea lui de la micul dejun: „De ce nu ai putut să-mi spui?“

Închizându-și valiza, Keely o ridică de pe pat și se îndreptă repede către ușa dormitorului. Se simțea sfârșită și incapabilă să dea explicații. Nu știa ce credeau maică-sa și Lucas. Și Tarrant, fiind Tarrant, nu ar fi lăsat-o până nu le-ar fi spus tuturor ce trebuia să știe. Și simțind că dacă o făcea, dacă se va bucura de înțelegere din partea mamei ei, asta nu însemna că la parter nu s-ar fi declanșat o ceartă și nu avea puterea s-o înfrunte.

Dar dacă sperase să părăsească Inchbrook fără a întâlni pe cineva, speranțele i se spulberară când, deschizând ușa de la cameră, îl văzu pe Tarrant stând acolo mohorât.

Keely nu avea cum să știe dacă ajunsese tocmai atunci acolo sau așteptase ca ea să iasă. Dar după momentul inițial de surprindere, când instinctul îi spuse să închidă înapoi ușa, cu stăpânirea pe care nu o mai avea demult, reuși să nu dea atenție acestui impuls. Hotărâtă să-l ingnore, dădu să treacă pe lângă el.

O mână puternică i se puse pe braț și o opri. Aceași mână o întoarse și, fără un cuvânt, Tarrant o împinse în cameră și închise ușa după ei.

După ce-și ajunse scopul, îi lăsă brațul și-i permise să facă niște pași înapoi. Ea nu avea ce să-i spună, dar era limpede că el voia să-i spună ceva. Spera s-o facă repede și s-o lase să-și îndeplinească intenția de a pleca la Londra.

Keely se duse la fereastră, lăsându-l pe Tarrant să se adreseze spatelui ei, în timp ce-l asculta tăcută. Cu o voce controlată, fără urmă de scuză, el întrebă:

– De de nu mi-ai spus că ai pierdut sarcina?

Suna a acuzație! Nepăsându-i câtuși de puțin, ea dădu din umeri cu resemnare.

– Nu mi-ai dat ocazia, replică ea inexpresiv și constată că el era încă acuzator.

– Tu mi-ai închis telefonul, îi reaminti el.

– Te așteptai să stau să vorbesc cu tine după tot ce mi-ai spus? întrebă ea cu o voce lipsită de căldură. Din câte îmi amintesc... descoperi că-i era mai ușor să vorbească după ce începuse... după ce ți-am spus despre... vocea i se frânse.

Auzind un zgomot care-i spunea că Tarrant se apropiase și stătea în spatele ei, căpătă destulă stăpânire să continue:

– Prea mă credeai o cățea escroacă pentru a vrea să auzi orice altceva.

O mână îi atinse umărul când Tarrant încercă s-o întoarcă spre el cu fața și asta nu o ajută deloc în efortul făcut pentru a-și

păstra urma de autocontrol pe care o mai avea. Se smulse și se duse să stea la picioarele patului, încruntându-se pentru că el nu încerca să se apere pentru felul cum o insultase când aflase că nu va mai fi tată.

El nu avea nici o scuză, dar dragostea ei era atât de mare încât, deși cu două zile înainte crezuse că nu o să-l ierte niciodată, acum îi căuta scuze.

Keely continuă:

– Dar atunci nu m-ai fi crezut. De la bun început ai fost încântat să nu crezi nimic din ce-ți spuneam eu.

Asta era adevărat, gândi ea, dorindu-și să se simtă supărată, dorindu-și să poată răbufni și să se simtă astfel mai vie decât se simție până recent.

Când Tarrant îi puse câte o mână pe fiecare umăr, își spuse că nu era așa moartă în interior precum crezuse. Îi spuse că voia să se simtă vie. Nu voia să simtă asta, fiindcă atingerea lui îi fisura vulnerabilitatea.

– Nu face asta, îi zise ea când el îi mângâie clavicula. Emoțional, nu știu cum stau...își dori să-și fi înghițit cuvintele și se grăbi să-i explice că nu atingerea lui o răvășea... M-ai acuzat că mă simt vinovată și este adevărat. Atât de mult încât sentimentele mele sunt împrăștiate.

– Spune-mi despre asta, Keely, șopti Tarrant din spatele ei. Spune-mi despre emoțiile tale împrăștiate. Vreau... să te ajut.

Ochii ei se opriră asupra valizei pe care el o lăsase la ușă. Scuturâ din cap, refuzând să-i spună cum se simte.

– Ar fi mai bine să plec acum, zise ea și se mișcă, surprins că el o lăsa, nefăcând nici o mișcare de a o reține.

Dar se opri înainte de a ajunge la ușă când el rosti:

– Dacă nu am fost corect în trecut cu tine, Keely, nici eu nu cred că tu ești prea corectă cu mine acum.

Se întoarse pe jumătate și-l privi, înalt și drept. Tarrant, cu filozofia lui, „recunoaște și suportă consecințele", Tarrant, amantul ei de o noapte cu care nu putea exista nici un fel de viitor pentru ea.

– Nu înțeleg, se opri ea să replice, ceva în ea îndemnând-o să plece, dar puterea lui de a o constrânge țintuind-o locului.

– Știu că n-am nici un drept să aștept corectitudinea pe care ți-am negat-o, replică el. Dar deoarece, în final, eu sunt cauza răvășirii tale emoționale, nu crezi că ar fi drept să am șansa să încerc să te ajut acum, când înainte nu am fost deloc de ajutor?

Cuvintele „în final" o făcură să se teamă că îi ghicise dragostea pe care i-o purta. Încercă atunci cu disperare să se adune, având nevoie să fie pregătită să nege o astfel de învinuire ca fiind ridicolă. Deși trebui să înghită puternic înainte, își găsi vocea să întrebe:

– Ce vrei să spui prin asta?

– Factorul Buterworth, rosti el ca s-o zăpăcească, continuând să-i arate că nu scăpase nici un cuvânt din cele dezvăluite de maică-sa. Dacă n-ar fi din cauza mea, nu ai fi cu moralul atât de prăbușit, nu-i așa, Keely? Nu vezi că vreau să te ajut să ieși din această depresie care te-a cuprins în ghearele ei? Nu vezi că am nevoie să te ajut? întrebă el, zâmbindu-i încurajator.

Simțindu-și picioarele dintr-o dată moi din cauza ușurării că nu observase dragostea ei pentru el, Keely simți nevoia să se așeze, descoperind că între timp înaintase și ajunsese la capătul opus al patului, unde se afla el. Fără a-și da seama ce face, instinctul o făcu să se așeze la capătul patului în timp ce mintea-i încerca să înțeleagă ce-i spunea Tarrant.

– Ui... uitasem că acel copil ar fi fost și al tău, se bâlbâi ea, întrebându-se în sine dacă nu era și el responsabil pentru felul în care se simțea.

– Poate de aceea... adăugă ea confuză.

Se întrerupse abrupt, știind că fusese cât pe ce să se dea de gol. Starea de confuzie îi crescu când, mișcându-se încet, Tarrant veni să se așeze pe pat lângă ea.

Limpezindu-și vocea, ea începu iarăși:

– Îmi pare rău, nu sunt prea clară, nu?

– Te descurci bine, o încurajă el cu atâta bunătate, încât lacrimile pe care era hotărâtă să nu le mai verse îi umeziră din nou ochii. Pentru început, hai să scăpăm de sentimentul de vinovăție, vrei? sugeră el cu aceeași blândețe.

Keely nu știa de unde să înceapă. Nici măcar nu era sigură că voia să-i spună ceva. Dar sugestia lui că nu era corectă cu el, că avea nevoie să împartă cu ea, s-o ajute dacă putea, o făcu să înțeleagă că acel posibil tată în perspectivă avea nevoie și el să-și înlăture sentimentul de vinovăție.

– Nu aș fi... nu aș fi renunțat în mod intenționat la viața ce începea în mine, începu ea rar. Indiferent ce lupte ar fi trebuit să duc, sau câte războaie ar fi existat între mine și tine, nu aș fi făcut asta.

– Poate că într-una din aceste zile vei găsi tăria să mă ierți pentru că am îndrăznit să-ți spun un astfel de lucru, murmură Tarrant lângă ea.

Dar era evident că nu se aștepta să fie iertat un timp, fiindcă o îndemnă blând:

– Continuă, Keely.

Ea ezită, pierzând firul pe moment, dar apoi, îndurerată, se destăinui:

– Mă simt atât de vinovată că în lipsa mea de experiență, știam totuși de factorul Butterworth. Dintr-o dată, începu să se grăbească. Când auzisem destule despre asta ca să știu că cel mai mic lucru poate cauza, că – atunci când m-a adus acasă Gerald

de la serviciu în ziua în care i-ai telefonat – am început să mă simt mult mai bine și... trebui să înghită lacrimile – că deoarece aveam prea mult timp, m-am hotărât să... să schimb locul mobilelor. Nu mi-a trecut prin minte până când...

Neputincioasă, trebui să se întrerupă din nou și fu aproape de prăbușire când, într-un gest de simpatie, de înțelegere, Tarrant îi înconjură umerii cu brațul.

– Când s-a întâmplat? întrebă el.

– În acea noapte, suspină ea și începu să-l implore. Nu fi bun cu mine. Nu o să mi-o iert niciodată. Cred că ar fi mai bine să pleci, se chinui ea să zâmbească. Cr... cred că sunt pe cale să fac o criză.

– Biata mea iubită, o liniști el blând, neajutând-o deloc să-și vină în fire. Nu o să mai fiu niciodată rău cu tine.

– Promite! reuși ea să spună, dar știu că ducea o luptă pierdută cu lacrimile. Te rog pleacă, îl rugă ea insistent.

Dar Tarrant scutură din cap.

– Ar fi trebuit să fiu cu tine în acele ocazii în care plângea sufletul în tine.

Și apoi, ca să-i dea altceva de gândit, adăugă grav, cu ochii lui cenușii ațintiți asupra ei:

– În afară de asta, este una dintre puținele ocazii când am avut o conversație cu tine fără să sari la mine – s-ar putea să fie unica mea șansă să ajung la tine.

– Să ajungi la mine? întrebă ea, din nou confuză.

– Numește-mă cum vrei, nu este cavaleresc să profit de situație. Dar în această clipă miza este prea mare ca să mă îngrijoreze acest lucru.

Arătându-și mirarea, ea trebui să admită:

– Nu înțeleg...

– Firesc, dulce Keely, spsue el făcând ca inima ei să bată haotic, te opui atât de mult încât trebuie să recurg la a-ți spune în loc de a te întreba și a aștepta politicos răspunsul tău.

– Ai ceva să mă întrebi? îl chestionă ea, străduindu-se să înțeleagă. Ceva ce crezi – că dacă întrebi acum – s-ar putea să fiu de acord, fără să opun rezistență?

– Știu că trebuie să fie o nebunie să mă aștept să aud răspunsul pe care vreau să-l aud mai mult decât orice. Dar sper să te conving să... să accepți punctul meu de vedere.

– Fără o luptă, vrei să spui? întrebă ea nedumerită când continuă. Fiindcă ai văzut că nu poate să mai existe spirit de luptă în mine, crezi că mai întâi voi asculta ce ai de spus?

– Spiritul de luptă îți va reveni, promise Tarrant solemn. Dar înainte să se întâmple – și înainte să începi să țipi la mine pentru îndrăzneala de a crede ceea ce am crezut despre tine – îmi promiți să mi te asociezi în folosirea licenței speciale care-mi arde buzunarul din ziua în care am procurat-o?

– Spe...

Cu gura căscată, Keely nu înțelegea prea bine până când Tarrant nu o întrebă:

– Te vei căsători cu mine? Pot aranja foarte repede. Dar spune...

– Să mă căsătoresc cu tine!

Brusc, crezându-se aproape moartă în interior, viața se trezi în ea și fața i se împurpură. Șocul o scoase din depresia din care numai gândea să iasă. Șoc și speranță. Totuși, speranța începu să dispară, când Tarrant îi prinse mâinile și spuse:

– Crede-mă, nu doresc să te fac să te simți mai rău decât acum. Dar te rog, Keely... te rog, căsătorește-te cu mine.

Orice conversație avusese loc între ei până în acel moment, îi ieși din minte. Un singur fapt îi rămase și un altul. Tarrant trebuie s-o fi înțeles greșit. Totuși, cum putuse el? Era dintr-o dată prea confuză pentru a spera să găsească un răspuns.

– Dar... dar nu mai sunt însărcinată, spuse ea, sigură că ceața din capul ei începea să se limpezească. Știi sta. Doar m-ai auzit...

Keely nu avu timp să intre în motivele pentru care îi cerea să se mărite cu el. Avu timp doar să știe că trebuia să oprească această discuție despre căsătorie înainte de a ajunge prea departe. S-o oprească înainte ca acestă slăbiciune din ea s-o facă să i se supună orice i-ar cere.

– Nu vreau să fiu măritată, continuă ea scuturând din cap.

Cuvintele continuară să-i iasă grăbite, de teamă să nu fie mai puțin puternică decât trebuia.

– Deja am hotărât că viitorul meu se află în carieră. Îmi place viața de afaceri. Îmi place munca mea. Eu...

Orice încurajare părăsi fața lui, făcând loc durității când Tarrant o întrerupse:

– Intenționezi să-ți realizezi cariera la firma lui Cullen – cu Cullen?

Lui Keely îi trecu prin cap ideea nebunească și ridicolă că Tarrant părea gelos la gândul ca ea să continue să lucreze pentru Gerald. Deoarece Tarrant adusese numele lui Gerald în discuție, trebuia să ia o pauză să se gândească – voia să lucreze în continuare pentru el?

– Poate nu cu Gerald, răspunse ea cu sinceritate. Îmi place de el, dar...

– Dar nu ești îndrăgostită de el? întrebă Tarrant, nota ascuțită pe care ea o interpretase drept gelozie, fiind încă în vocea lui.

Din nou scutură din cap.

– Nu, nu sunt îndrăgostită de el, răspunse ea și, cum expresia lui se mai lumină puțin, îi spuse cinstit. Mă îngrijorează uneori felul în care mă privește Gerald... nu cred că ar fi corect față de el să continuu să lucrez...

– Crezi că față de mine ești corectă? Crezi că este cinstit să refuzi să te măriți cu mine? o întrebă Tarrant cu asprime, nedându-i timp să scoată un răspuns. Mama ta... tatăl meu... amândoi așteaptă să ne căsătorim. Și, pot spune, sunt încântați pentru noi.

– Dar ei știu că noi nu o să ne... încercă ea să protesteze.

– Crezi că nu sunt jos acum și pun lucrurile cap la cap? interveni el. Deși amândoi fac tot ce pot ca să nu se amestece, crezi că fugind de la micul dejun așa cum ai făcut-o, cu mine șocat după tine, nu le-a trecut prin cap că logodna noastră este departe de a se fi încheiat?

Keely nu avusese ocazia să se gândească la ce crede maică-sa și Lucas. Dar încântați cum trebuie să fi fost ambii părinți la gândul că ei urmează să se căsătorească, încântarea lor nu era un motiv suficient pentru ea și Tarrant să facă pasul.

– Vor trece peste asta, spuse ea, începând din nou să se simtă lipsită de viață. Maică-mea, în orice caz, are idei foarte precise în privința căsătoriei. Nu ar vrea să mă mărit când nu există dragoste.

Pe maxilarul lui Tarrant tresări un mușchi, dar nu din cauza supărării, descoperi ea. Totuși, el nu se lăsă convins.

– Dragostea poate veni dacă o lași, îi spuse el, când Keely încerca disperată să-și ascundă dragostea ei, dar era vorba despre dragostea lui, sau mai curând lipsa lui de dragoste. Știi că am fost un măgar cu tine, continuă el să insiste. Dar vreau să ne căsătorim... fără principala ta obiecție pe care ai făcut-o ultima oară când te-am cerut în căsătorie.

Începu să-și dea seama că Tarrant nu părea să renunțe atât de ușor, așa că-și dădu seama că va trebui să găsească ceva pentru a i se opune.

– Nu vezi, întrebă ea, că această obiecție fiind înlăturată, pur și simplu nu mai există nici un motiv pentru noi să ne căsătorim?

Dar Tarrant părând că nu vrea să dea înapoi cu nici un chip, Keely simți că mintea începe să-i lucreze, așa cum făcea și mintea lui când căuta răspunsuri.

– Din cauza dragostei și respectului pe care le ai față de tatăl tău vrei să te însori cu mine? se trezi ea întrebând. Din cauză că știi că ar fi încântat... doar de asta vrei să-i faci plăcere?

– Când mă însor, răspunse Tarrant fără ezitare, o voi face pentru plăcerea mea personală.

Știind că se afla pe un drum greșit, Keely simți altceva trezindu-se în inteligența sa. Nu că inteligența ei se dovedise prea strălucitoare, trebuia să recunoască. Dar mândria se stârni în ea și cu acea mândrie, însoțită de o umbră de supărare care fusese mult timp absentă, întrebă înțepată:

– Atunci, vrei să te însori cu mine fiindcă îți pare rău pentru mine?

Văzu că atunci când își schimbă tonul el o recunoscu pe vechea Keely Macfarlane revenind la viață, dar era încă furioasă când aruncă:

– Cel puțin ai realizat că nu sunt persoana pe care o credeai.

– Îmi pare rău, da, încuviință el, susținându-i privirea. Cu regret, da. Și plin de remușcare pentru fiecare lucru îngrozitor pe care ți l-am spus. Dar, adăugă el, vreau să mă însor cu tine fiindcă... fiindcă așa vreau.

Și atunci, ea se uită în altă parte înțelegând ceea ce ar fi trebuit să înțeleagă de la început... Tarrant văzuse ceea ce ea nu voia ca el să vadă. Știa că este îndrăgostită de el!

Făcu o mișcare să se ridice pentru a mări distanța dintre ei, dar brațul lui Tarrant îi înconjură umerii din nou și o strânse, iar ea se simți prea învinsă ca să se mai războiască. Dar nu mai putu să-l privească și un geamăt îi ieși din piept când spuse:

– Oh, Tarrant! Tu ești un om bun, nu-i așa?

Vorbele acestea pe care nu ar fi crezut niciodată să le rostească, nu-i fură greu de pronunțat, când era ținută de el așa.

Fără să-l priveacă, habar nu avu cum reacționă la cele spuse de ea. Dar continuă, văzând că acum, Tarrant, atât de plin de remușcări pentru lucrurile grave pe care i le spusese și i le făcuse și dându-și seama de dragostea ei pentru el, voia să se însoare cu ea pentru a-și repara greșelile.

– Este atâta bunătate în tine, spuse ea cu vocea îngroșată de emoție. Ar fi trebuit să văd, dar nu mi-am dat seama.

Strângerea lui se accentuă când o întrebă:

– Știi acum de ce vreau să mă căsătoresc cu tine?

– Oh, da, oftă ea, cu ochii în poală. Există o grijă în tine despre care uitasem, dar care exista în felul în care ai încercat s-o faci pe maică-mea să plece crezând că vrea să-l ia pe tatăl tău dintr-un moft. Aceeași grijă era în tine în acea duminică, în bucătărie, când m-am simțit îngrozitor și tu te-ai ocupat de mine. Aceeași grijă, continuă ea, ai arătat și în acea dimineață când i-ai telefonat lui Gerald, fără a mă da de gol de ce eram bolnavă. Grija ta...

Se întrerupse, nesigură când înlocuise cuvântul „bunătate“ cu „grijă“. Roșeața acoperi fiecare părticică din ea și inima începu să-i bată cu putere.

– Nu cred, Keely, spuse el rar, încordarea simțindu-se în el și în brațele cu care încă o înconjura, că ai ajuns la motivul pentru care găsesc imperios să te măriți cu mine. Dar, continuă el cu seriozitate, continuă, cred că te apropii.

Cu respirația întretăiată, Keely se strădui să continue, fiindcă venirea bruscă a lui Tarrant după ea în cameră, insistența de a rămâne, păreau să aibă o semnificație diferită, mai copleșitoare. Își aminti în grabă că grija pe care o arătase față de tatăl lui izvora din faptul că-l respecta... și-l iubea. Și deși știa că era imposibil, își lăsă gândurile să meargă în direcția în care voiau. Asta însemna... când știa că nu era așa... că Tarrant o iubea nițel... că ținea la ea!

– Tarrant, spuse ea vrând imediat să știe, dar simțindu-se prea speriată să întrebe, când... când ai avut grijă de mine în acea duminică, când m-ai trimis înapoi în pat și mi-ai adus ceai a fost...erai îngrijorat pentru mine sau...

– Copilul, o ajută el, era o legătură între noi. O legătură, adăugă el neluându-și ochii de la ea, care cu cât mă gândeam mai mult, cu atât începea mai mult să-mi placă. Devenise o legătură pe care mi-o doream cu atâta ardoare încât atunci când s-a rupt nu am putut s-o suport fără să te cred.

Cu inima bătându-i haotic, Keely îl privea ca hipnotizată.

– Dar, continuă el, în timp ce pot fi alți copii și voi avea grijă să te bucuri de toată atenția specializată data viitoare – tu ești unică pentru mine.

Cu gura uscată, vocea reducându-i-se la un firicel, ea îndrăzni să întrebe:

– Îți... pasă... puțin de mine?

– Dacă atunci când ai plecat mi-am ieșit din minți, dacă am stat numai lângă telefon pentru cazul în care suni, dacă mi-am uitat de muncă și jumătate din timp te-am căutat, înseamnă că îmi pasă puțin, atunci Dumnezeu să mă ajute, Keely Macfarlane, cum ar fi posibil să-mi pese mai tare?

Tremurând, ea voia să spună, înseamnă că mă iubești, dar vocea o părăsi înainte de a merge mai departe decât:

– Tu...

– Eu, îi zise el, încurajat de privirea ei blândă, m-am simțit atras de tine în acea noapte din apartamentul meu când, fără să-mi pese unde dormi, m-am trezit oferindu-ți patul meu.

– Ai... ai fost atras de mine, șopti ea.

– Și m-am luptat din toate puterile, mărturisi el. Eram mult prea ocupat să vin la Inchbrook în acel weekend înainte de plecarea în Australia, dar când am aflat că o să fii acolo, m-am

trezit în mașină venind – doar ca să fiu supărat și cuprins de gelozie când am descoperit că și Cullen era acolo și supărat iarăși că eram neobișnuit de încântat la vederea ta în grădină.

O lua prea repede pentru ea. Erau atât de multe întrebări la care trebuia răspuns! Dar mirarea o făcu să pună una din acele multe întrebări:

– Erai... gelos... pe Gerald? întrebă ea, ochii mărindu-i-se.

– Fața ta strălucea de zâmbet pentru el când te-ai întors, dar acel zâmbet a dispărut brusc când ai văzut că sunt eu.

– Atunci eram sigură că între noi nu există decât ură, murmură Keely în apărare și văzu că Tarrant părea fericit la cuvântul „atunci".

Deși ezită puțin, el întrebă:

– Acum simți puțin diferit... față de mine?

Nesigură pe sine, dar știind că Tarrant ținea puțin la ea, o cuprinse un val de emoție și descoperi că nu-i putea răspunde.

– Eu... începu, încă întrebându-se cât de mult ținea la ea.

Dacă începuse să țină la ea din noaptea pe care o petrecuse în apartamentul lui după nuntă, dacă fusese gelos în acel weekend după care rămăsese peste noapte în apartamentul ei, cât de mult ținea la ea? Dacă ținea așa de mult, câtă grijă fusese în el când o condusese furios în apartamentul ei și făcuse dragoste cu ea, ca apoi să plece fără mai mult de un telefon la serviciu, lăsând-o să creadă că nu mai voia s-o vadă din nou?

În timp ce urmărea emoțiile de pe fața ei, devenind grav, Tarrant întrebă:

– Ce nu este în regulă, Keely? Mi-a fost teamă să nu te grăbesc, spuse el văzând-o că nu răspunde, pentru cazul în care un cuvânt greșit ți-ar fi făcut mai rău decât te simți. Dar am vrut să te las să vezi singură cum stau lucrurile cu mine. Cred că înțelegi acum că totul a mers prea departe ca să mai lăsăm secrete între noi.

El avea dreptate, așa era. Ajunseseră prea departe. Prea multe se petrecuseră între ei. Dacă trebuia ceva rezolvat era ca de dragul Catherinei și a lui Lucas să ajungă la o înțelegere amiabilă și să nu se mai certe când s-ar întâlni la Inchbrook sau să descopere ceea ce nu îndrăznea să creadă, să fie destul de curajoasă, să scoată la lumină toate secretele și să-și asume riscul de a nu-i plăcea răspunsurile.

Dar trecu un moment sau două până când își veni suficient în fire să întrebe:

– În acea noapte – noaptea înainte de a pleca în Australia, ai rămas în apartamentul meu. De ce ai plecat când te-ai trezit fără să mă trezești? Pentru că mă urai atunci?

– Să te urăsc! Dumnezeule, Doamne! păru Tarrant uimit, pe fața sa citindu-se orice emoție în afară de ură..

Imaginându-și că ar putea crede un asemenea lucru, îl făcu să depășească șocul și să-i spună repede:

– Nu am închis un ochi în acea noapte. Remușcări amare m-au împiediat să dorm. Nu vei ști niciodată cum m-am simțit să te țin în brațe suspinând. Dar când au apărut zorile și am văzut inocența de pe fața ta, am știut că n-aș putea rămâne când te trezești, după ce ți-am furat inocența. Am descoperit că eu, care nu dau niciodată înapoi, nu aș putea suporta asta... Nu puteam să mă privesc pe mine în față, darămite pe tine, când începusem să realizez că nu ura ta o doream.

– Oh, spuse Keely încet, încercând din greu să se adune. Deci telefonul tău la birou nu a fost să-mi spui că pot să-mi fac vizitele la Inchbrook în absența ta ca să nu-ți mai ies în cale când te întorci?

– Dumnezeul meu! replică el stupefiat și scutură din cap. Am descoperit că nu pot părăsi țara fără un cuvânt. Dar cu ura ta față de mine la telefon, ură pe care o meritam, m-am zăpăcit. În

Australia, când mâna mea s-a întins spre telefon de zeci de ori să sune... În Australia ți-am scris...

– Nu am primit nici o scrisoare de la tine!

– Nu am pus nici una la poștă, explică Tarrant. Dar în acea lună lungă ți-am scris de multe ori, doar ca să arunc apoi scrisorile când am înțeles că, urându-mă așa cum trebuia s-o fi făcut, nu aș putea scrie nimic care să schimbe asta. A fost cea mai lungă lună din viața mea, se destăinui el. Primul lucru când m-am întors a fost să te sun.

– Dar nu ai făcut-o.

– În loc de asta l-am sunat pe tatăl meu. Mi-a spus că mama ta era răcită și cum aveam nevoie să te văd, spuse spre încântarea ei, a trebuit să mă gândesc la o cale de a te duce la Inchbrook pentru weekend.

– Răceala maică-mii s-a transformat repede în „gripă", zise Keely cuprinsă de bucurie, nici gând să fie supărată pe el.

– În mintea mea, nimic nu te-ar mai fi făcut să vorbești cu mine și mi-ai fi trântit ușa în nas, mărturisi el continuând, nici nu-ți închipui sentimentul de bucurie din mine să te am șezând alături în acea zi la Inchbrook. Cum lucrurile mergeau așa de bine în ziua aceea, am început să sper, am început să fac un plan să-ți arăt că nu eram porcul care fusesem cu tine.

– Plă... plănuiai să te însori cu mine atunci? întrebă Keely, inima bătându-i ca un ciocan.

– Eram mai mult decât hotărât în această privință, spuse Tarrant, spre marea ei bucurie. Să descopăr în dimineața următoare că împreună concepusem un copil a fost un atu în ceea ce mă privea. Nu mai era nevoie să te curtez, să te fac să mă vezi într-o lumină mai bună. Din punctul meu de vedere, ne puteam căsători imediat și de atunci încolo ți-aș fi arătat că nu sunt porcul pe care-l văzuseși. Numai că... privirea lui se

întristă... Te acuzasem de prea multe lucruri scandaloase ca să te măriți cu mine, nu?

– Nu mă puteam mărita cu tine, spuse ea încet, atâta timp cât eram sigură că pentru tine este doar o chestiune de onoare ca să renunți la libertate.

– Voi renunța de bunăvoie la orice libertate aș avea, dulce Keely, spuse Tarrant cu tandrețe, numai spune cuvântul. În acea dimineață, se confesă, am rătăcit prin hol așteptând să te aud coborând din camera ta, intenționând să-ți spun că indiferent dacă era sau nu un copil pe drum, nu era nici o diferență.

– Dar nu ai făcut-o?

– În momentul în care te-am văzut cu valiza în mână, mi-am dat seama că nu era așa de simplu cum speram. Știam că erai hotărâtă să pleci și că în ceea ce te privea, era ultima dată când urma să te văd. N-aș fi putut îndura asta.

– Deci, ai hotărât să mă conduci înapoi în apartamentul meu.

Când își aminti ce se întâmplase, ochii lui Keely se măriră, încă simțind oroarea acelei ocazii și exclamă:

– Credeam că o să mă omori în acea duminică!

– Dacă este vreo consolare, să știi că am fost la fel de îngrozit ca și tine, recunoscu el, dându-i să înțeleagă că nu-i scăpase groaza ei. M-a îngrozit că iubindu-te din tot sufletul, gelozia că te-ai putea mărita cu altcineva în afară de mine, m-ar aduce într-o astfel de stare încât aș putea să-ți fac rău. De aceea nu am venit la tine în acea duminică. Eram speriat de moarte că, iubindu-te cum te iubeam, aș fi cuprins din nou de o furie care ar fi sfârșit vătămându-te.

Amintindu-și că îi telefonase la prima oră a dimineții următoare, când se calmase, Keely fu uluită de profunzimea sentimentelor pentru ea. Dar încă îl chestionă:

– Mă... iubești?

– Este exact ceea ce încerc să-ți spun, dulcea mea scumpă, spuse Tarrant încet.

Bucuria propulsând-o în al nouălea cer, Keely simți că depresia o părăsise. Înțelegând acest lucru după privirea ei strălucitoare, liberă de gânduri triste, Tarrant continuă să-i spună ce înseamnă ea pentru el.

– Nu pot trăi fără tine, Keely a mea, și este un lucru clar. Fără tine, viața mea nu este viață. Munca nu înseamnă nimic fără tine alături. Zilele, vacanțele, nu au nici un sens, îi spuse el.

Și nu era nici o îndoială că era convins de fiecare cuvânt când continuă:

– Tu ești lumea mea. Știu că nu mă poți iubi încă – știu că am făcut totul ca să-ți merit ura – ultima mea acuzație punând capac, dar faptul că între noi cândva a început o nouă viață trebuie să însemne ceva, nu crezi?

Ea încuviință din cap și, cu inima plină, nu se putu abține să nu-i spună:

– Dar deja te iubesc, Tarrant. Credeam că știi asta, șopti ea.

Văzându-l că se îneacă de emoție, ea își luă degetele din palmele sale și-și ridică mâna pe umerii lui. Și ce bine era când, cu o exclamație murmurată, el o strânse la piept.

Oh, ce bine să-i simtă gura peste a ei, mângâind-o cu sărutări mărunte! Apoi, el o îndepărtă ca să controleze dacă în ochii ei se mai afla acea sclipire de dragoste ca apoi s-o strângă din nou la piept.

Sărutul lui deveni mai profund. Și un sărut nefiind destul pentru nici unul dintre ei, în curând stăteau lungiți unul lângă altul, strâns îmbrățișați, sângele lui Keely înfierbântându-se când Tarrant îi făcu cunoscută dorința lui de a o face a sa prin acele sărutări prelungite.

– De când știi? întrebă el, pipăind-o pentru a se asigura că se află în brațele lui și nu este doar un vis nebunesc.

Keely nu se ascunse.

– De prima oară când ai venit în apartamentul meu.

– De atunci? se miră el. Știai când am făcut dragoste? întrebă el, răgușit de emoție.

– Nu va trebui să mă... forțezi, nu-i așa? glumi ea, îmbătată de fericire.

– Nici nu te-am forțat, zâmbi el și o sărută din nou cu o pasiune care o făcu să nu mai judece limpede.

Îi rămase totuși suficientă rațiune ca să-i pună o mână restrictivă în piept și să se ridice în capul oaselor. Tarrant se ridică și el și o întrebă neliniștit:

– Iubita mea, ce s-a... se întrerupse și cu o voce infinit de blândă și plină de tandrețe o îmbrățișă, continuând: dă-mi dreptul să te țin în brațele mele, dulce Keely. Chiar dacă lucrurile nu sunt în regulă cu tine, mărită-te repede cu mine. Voi aștepta cât vrei tu de mult să te ating iarăși, dar trebuie să am dreptul să te țin dormind în brațele mele în fiecare noapte.

– Nu este vorba despre asta, răspunse ea timidă, minunându-se de câtă tandrețe se afla în el.

– Atunci ce este, dragostea mea? Este ceva ce ar fi trebuit să-ți explic și nu am făcut-o?

Sperând ca el să rămână înțelegător, să își păstreze răbdarea cu ea, Keely își căută cuvintele.

– Este... începu ea și ezită, apoi răsuflă adânc. Înainte... înainte, când nu am fost de acord să mă mărit cu tine – a fost din cauză că fiind însărcinată era exact ceea ce prevăzuseși tu – felul meu de a te atrage în capcana căsătoriei. Dar acum nu mai sunt gravidă și nici nu vreau să fiu până când... mă căsătoresc.

– Până când ne căsătorim! o corectă el, strângând-o mai tare în brațe. Dumnezeule, te-am rănit așa de rău, iubita mea?

– Totul s-a terminat, spuse ea repede și iertarea ei era completă.

– Dar ceea ce spui acum este – ia mâinile de pe mine până când nu îmi pui inelul pe deget?

– Nu mă acuza de șantaj, îl rugă Keely, privindu-l cu ochi umezi și strălucitori. Doar că... mă sperie să pot concepe atât de ușor. Nu știu de unde mi-a venit ideea că... perechile trebuie să încerce cu anii.

– Oh, fata mea scumpă, spuse Tarrant cu ochii plini de iubire. Nu mai fi speriată. Dacă a fost vorba de șantaj, eu am fost acela care l-am folosit. Eram pregătit să folosesc orice mijloc ca să te fac soția mea.

– Îmi pare rău, spuse ea răgușit.

– Mie îmi pare rău, îi zise el tandru. Niciodată nu te voi mai acuza de ceva. Te iubesc, dulcea mea Keely. Am nevoie de tine. Nu-mi pot umple golul din mine fără tine. Mărită-te cu mine și lasă-mă să-ți dovedesc că bestia care am fost odată a încetat să existe!

– Oh, Tarrant, zâmbi Keely. Te iubesc așa de mult și știi că mă voi mărita cu tine oricând vei spune.

– Slavă Domnului pentru asta, spuse el recunoscător.

Dar când, niciodată mai fericită, Keely nu putu face altceva decât să-și arate fericirea în ochii zâmbitori, gura surâzătoare, Tarrant nu-și putu nega dorința de a o săruta din nou.

Și ca și înainte, se trezi în curând cu spatele pe saltea, sărutată de Tarant și răspunzându-i cu pasiunea care i se stârnise. O pasiune împotriva căreia, de data aceasta, nu avea nici o apărare și nici un protest de făcut când mângâierile lui o înnebuniseră de dorință.

Când brusc el încetă s-o mângâie și-și îndepărtă gura de a ei și apoi se ridică în picioare trăgând-o și pe ea, singurul protest pe care Keely dori să-l facă fu că ar trebui să se întoarcă la ceea ce făceau.

Cu fața roșie de sărutări și cu ochii plini de dragoste, auzi vocea lui Tarrant răgușită și încordată când, uitându-se la ea, îi spuse:

– Ar fi mai bine să ne ducem să le spunem părinților.

– Chiar... trebuie... acum? întrebă ea, emoționată.

Răspunsul lui fu s-o tragă spre ușă.

– Dumnezeule, îl faci pe un bărbat să-și piardă controlul, îl auzi murmurând. Da, Keely Macfarlane, trebuie, spuse el, scoțând-o afară pe ușă. Dar așteaptă să ajungi doamna Tarrant Varley, o amenință.

Keely chicoti și o dată ajunși în siguranță în afara dormitorului, Tarrant nu rezistă să nu-i sărute vârful năsucului.

– Nu va dura mult, îl privi ea drăgăstos.

– O să mă asigur de asta, mormăi el, privirea arzătoare din ochii lui dezvăluind adevărul acestor spuse.

Când ajunseră în josul scărilor, amândoi zâmbeau prostește, ținându-se înlănțuiți. Catherine și Lucas, care așteptaseră să-i audă, se ridicară să-i observe, iar Lucas, după o singură privire, se întoarse zâmbind spre soția lui.

– După expresia de pe fața fiului meu, draga mea, cred că ar trebui să-ți scoți de la naftalină cea mai bună pălărie.

Și la fel de zâmbitoare și Catherine, uitându-se de la Lucas la cei doi înlănțuiți, rosti:

– După expresia de pe chipul fiicei mele, spuse ea ducându-se împreună cu Lucas să-i îmbrățișeze, cred că ar fi bine s-o fac.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șase colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, la numărul de telefon: 00393480820307.*

Tipărit la

TIPOGRAFIA ALCRIS

Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1
București
Tel: 021 224 16 98
021 665 45 65